

Hajnal Könyvek 05.

*A lélek
temploma*

2006

Hajnal Könyvek 05.

*A lélek
temploma*

2006

Sorozatszerkesztő: Baranyai Attila

A kötet szerzői:

Baranyai Csaba	Kovács György
Bató Boglárka	Kovács József Tibor
Benke Rita	Kovács Károly
Benkő Gabriella	Molnár Szilvia
Csatlós András	Nagy János
Dániel Nagy László	Nagy László Zsolt
Demeter Zsolt	Nagy Mihály
Dobrosi Andrea	Nyul Krisztián
Efraim Staub	Pogány Zoltán
Egry Artúr	Szabolcsi Erzsébet
Fekete Eszter	Szabó Gitta
Fetykó Judit	Szakáli Anna
Fiala Sándor	Százdi Sztakó Zsolt
Fuchs Éva Izabella	Szilágyi József
Gergely Beatrix	Szita Zoltán
Gyurcsek Attila	Tatár Judit
Sándor	Tóthné Nagy Erzsébet
dr. Hamvas Ákos	Tristan Lind
Istvan Hanyecz	Varjú-Kolozs Mónika
Kamarás Klára	Várhelyi Klára
Kálmán Eszter	Végh Sándor
Keller Ferenc	Votiskyné Jakus Edit
Kiss Angéla	Vozárik Lajos
Koródi Sándor	Vörös Bernadett

† Lengyel Szabó László

Borító grafika: Timár Zoltán grafikus

Tipográfia: Baranyai Attila

Lektorálta: Sz. Gábor Ágnes

ISSN 1587-2912

ISBN 963 86793 5 2

***Köszönet a győri Palatia Nyomdának és a
győri Vizuális Pedagógiai Műhelynek,
hogy segítségükkel létrejöhett e kiadvány,
továbbá köszönet a szerzőknek az írásaikért.***

*Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy
részletek reprodukálásának jogát!*

ΒΕΒΛΕΤΕΣ

*„... a lélek megismerése egymagában
menthetetlenül mélabússá tenne minket,
ha a kifejezés öröme fel nem vidítana...”*

Kedves Olvasó!

Élet és halál, kezdet és vég alakító kerete az életnek. A ma emberének egyik legnagyobb negatívuma a túlhajszoltság. Öröm lehetne, mindennapi dolgaink fénye lehetne olykor egy vers vagy novella elolvasása. Egy kis béke, percnyi csend, nyugalom a rohanó órák között, ezt kínáljuk legújabb kötetünkkel. A LÉLEK TEMPLOMA – kinek áhítat, vagy megnyugvás, nekünk az alkotás misztériuma, a művészeteké, s benne az irodalomé...

A Barátok Verslista immár hat éve olyan baráti társaságot ölel fel, akik közül egyre többen kerülnek be a mai magyar irodalmi élet vérkeringésébe. Az amatőr irodalmi élet egyik színfoltja az általunk fenntartott weboldal (www.verslista.hu), ahol tagjaink alkotásai, a Lista életének eseményei olvashatók, láthatók. Listánk fő témája ugyan az irodalom, de – mint honlapunkon is megfigyelhető – nagy figyelmet fordítunk a képzőművészetre és a zenére is. A fentiek miatt van egy szép és tartalmas ZENE blokk és egy óriási anyagot – több száz oldalt – felölelő MŰVÉSZET blokk is.

Az ÍRÁSOK blokkban természetesen minden olyan írás elolvasható, ami 2000. október 1-je óta a levelezőlistánkon megjelent: mintegy 235 tagunk közel 4150 írása található itt. A KLUBÉLET blokkból az eddigi tizennyolc listatalálkozókról készült beszámolókat, fotókat ajánljuk megtekintésre, de itt találhatóak tagjaink egyéni honlapjai, valamint a különböző játékaink, irodalmi pályázataink anyagai is. Az ALKOTÁSOK blokk pedig tagjaink

grafikáiba, festményeibe, fotóiba, valamint képzőművészeti, illetve fotópályázataink anyagába nyújt betekintést...

A lista tagjainak írásaiból 2001 áprilisában – a Költészet Napjára – megjelent egy verses antológia, HÁLÓBA SZÓTT SZAVAK címmel. E kötetben 21 fő versei olvashatók.

A következő Verslista-kötet 2004 októberében jelent meg – levelezőlistánk 4. születésnapjára. Ez a verseskötet az ÁLMODÓK FÖLDJE címet kapta. E könyvünk emléket állít egy hajdani listatagunknak is, aki időközben tragikusan elhunyt. Majd új verseskötetünk 2005. október 1-jén jelent meg – az 5. születésnapunkra. Címe: VersüzeNET. E kötetben már 69 listatag verseit olvashatja az érdeklődő olvasó. Mindhárom Barátok Verslista-antológiában 200-280 vers olvasható, 210 oldalon.

2005 áprilisában – a Költészet Napjára – jelent meg egy kétrészes, novellákat tartalmazó folyóirat is. A címe: MAGÁNKOZMOSZ. A két A5-ös méretű, 60-60 oldalas kötetben összesen 18 fő mintegy 48 novellája olvasható. Novellás folyóiratunk 3. száma idén áprilisban jelent meg, 48 oldalon.

2004 októberében – a lista születésnapján – egykori és akkori tagjainknak egy meglepetéssel kedveskedtünk. Ekkor jelent meg a lista tagjainak írásait összegyűjtő válogatás folyóiratunk KÉPZELD EL... címmel. A folyóiratot mindenki örömmel fogadta, így elhatároztuk, hogy félévente megjelentetjük. 2006 októberében már az ötödik szám is megjelent... A folyóirat sikerét, tagjaink aktivitását jelzi, hogy míg az első három szám 48 oldalas lett, a negyedik számnál már a 60 oldal is kevésnek bizonyult, és ez így maradt az 5. számnál is. A folyóirat mindig a legfrissebb félév listás írásaiból válogat (www.kepzeldel.hu).

Listatagjaink közül sokaknak már önálló kötete is megjelent, például Kamarás Klára: Arcok a múltból..., Szakáli Anna: Tisztafényű Lélekkel, Kamarás Klára: Ólomból szőni pilleszárnyat..., Péter Erika: Mindörökké mosoly, Hanyecz István: Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján című kötete és Végh Sándor: A csend hangjai című kötete. Ez utóbbi, azaz Sanyi könyvbemutatója a szegedi Somogyi Könyvtárban volt. Ekkor beszéltük meg a következő tervet: a Verslista 6. születésnapját Szegeden fogjuk megtartani. Azért döntöttünk a szegedi helyszín mellett, mert meghívtak minket az Ifjúsági Ház Tisza termébe, hogy tartsunk egy irodalmi délutánt versfelolvasásokkal, azaz az első önálló, nyílt Barátok Verslistás bemutatkozásra kaptunk lehetőséget.

A Barátok Verslista több havi (listás) és országos pályázatot is kiír, ahol a tagokon kívül sok, számunkra eddig ismeretlen alkotó is indul. Így bővítjük baráti körünket. Az ilyen különleges pályázatokon indulókat, résztvevőket – tehetségünkhöz mértén – a tagjaink által felajánlott nyereményekkel: ajándékkönyvekkel, dedikált kiadványokkal, tagjaink megjelent köteteinek egy-egy tiszteletpéldányával honoráljuk. A Barátok Verslistának az elmúlt félévben két – nagy sikerű – nyílt pályázata volt. 2005 karácsonyára a „szeretet”, 2006. április 11-ére (a Költészet Napjára) pedig a „hazaszeretet” témakört időzítettük. Azok az írások, amelyek ezekre a pályázatokra érkeztek, az Interneten olvashatók a következő címen: <http://szeretet2005.poeta.hu>, illetve <http://kolteszetnapja2006.poeta.hu>.

A <http://poeta.hu> oldalra bármilyen irodalmi témájú honlapot szívesen várunk. Ezt a domain

nevet azért hoztuk létre, hogy bárki feltölthesse rá saját, irodalmi témájú honlapját. Hasonló céllal létesült a <http://alkot.hu> oldalunk is. Ide a különböző művészetekkel kapcsolatos saját honlapját töltheti fel az érdeklődő. Ennyit röviden a honlapjainkról...

Nemrég tudtuk meg a hírt: újra elvesztettük egy társunkat, Lengyel Szabó Lászlót. Közös döntöttük el, hogy tervezett kötetünket az ő emlékének ajánljuk. Timár Zoltán grafikus egyik alkotásának címe és elment barátunk egy versének részlete szinte összezsengett. Így született meg ez a kötetünk, amellyel legnagyobb szomorúságunkra újabb örökös Barátok Verslista tagunknak állítunk emléket.

2006. évben elérkezett a Verslista életében az a pillanat, hogy az elmúlt hat év tapasztalatai alapján saját díjat alapítsunk. Elsőként publikáció kategóriában két barátunkat jutalmaztuk. Közösségi munkáért három fő kapott elismerést. Reméljük, a díjak átadása kellőképpen fellelkesíti valamennyi tagunkat az alkotásra és az aktivitásra. A díjazottak neve és ismertetése e kötetünk második felében olvasható.

Ötévesen azt mondtuk, hogy nem akarjuk megváltani a világot. Most is ezt valljuk: tesszük a dolgunkat csendben, de annál nagyobb tisztelettel és elkötelezettséggel a kultúra iránt. A LÉLEK TEMPLOMÁ-val maradandó értéket szerettünk volna az Olvasó kezébe adni...

Baranyai Attila (Anisse)
Fuchs Éva Izabella (Femis)

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

LENGYEL SZABÓ
LÁSZLÓ
EMLÉKÉNEK
AJÁNLVA

Dobrosi Andrea: Hozzád visznek el

Hogy szíveddel látsz, arról semmi kétség.
Hogy szívemmel látok? Az még nagy titok.
De mennyit megérne azért, ha jönnél,
visszanézve, vissza – ránk – és valamit
még mondanál! Csak... Lecsukódott szemed,
és vele csukódtam én is, mint, ki megy.
Pedig Te mentél el, s most venni észre
jobban, mint csillog megannyi tört üveg,
milyen ez a tétlen csönd így – Nélküled.
Mintha sose lett volna ismeretlen:
létezel; mintha itt lennél még: közel.
Érzem ceruzád, amint félénken halad,
betölti szíved a papírlapokat.
Mert élsz ...verssoraid Hozzád visznek el.

Péter Erika: Érintések

Ki nem látta szemedet,
nem hallotta
hangod,
nem kóstolta ízedet,
nem érintette
arcod,
nem ismerhet!
Számára olyan vagy,
mint el nem
olvasott vers,
egy elmaradt koncert,
felbontatlan
csomag,
nem játszott
színdarab,
távoli táj, ahol sosem
jártál,
csillag, mit csak
messziről
csodáltál.

—

Ha itt lennél,
hinni tudnám
a hihetetlen,
enném
az ehetetlen,
utolérném
a végtelen,
lábad előtt
ülnék,
aranygaluskát
sütnék!

Kamarás Klára: Botladozva

Huzalok, drótok, szörnyű pókok
szövik be orvul kis világunk.
A látható s a láthatatlan
hurkok közt botladozva járunk.
Mire ösvényt vágnánk és rendet
teremtenénk magunknak, másnak,
már megkondulnak a harangok,
s fekete árnyak vermet ásnak...

Fuchs Izabella: Nekrológ

Miközben süt a Nap
tombol a nyár
kis aktatáskádban
tengernyi csodád
égi vándoroknak
viszed már tovább.

Félbemaradt utad.
Vágyad, s a jószág
Elfogyott.
Térdig jársz már
a csillagokban:
végleges utazás.

Játszottad életed
s a halált
nem tudtad, nem a
túlparton
itt lett volna még
szükségünk Terád.

Gósi Vali: Ha átkarol a végtelen

Ha átkarol majd
fönn a végtelen,
s szerelmes táncát
lágyan lejtí veled,
kinyílnak akkor
az égi ablakok,
s szeretteid
angyalcsókjukkal
várnak ott.

Demeter Zsolt: A lélek templomában In memoriam L. SZ. L.

Kövek magányán sír a táj,
szenvetések lépte, jaja száll,
halk, homályban inga leng,
s árnyán baglyok, sűrű csend.

Tompa lomb, szárnyra kap,
zenél a néma falban,
duruzsol a deszkán a dallam,
s zárókőn a görbe hold.

Párás ősz a dombok hátán,
ablakom koppantja kopár ág,
és a hideg napfény
csizmás léptekkel fagyos csendbe lép.

ÍRÁSAINK

Lengyel Szabó László: Üzenet

Küldök jeleket
égi - földi titkos üzenet
Hozzád száll,
neked szól,
meg kell, meg kell értened
meg kell érezned
meg kell fejtened.
Egy visszanéző
tekintet,
tétován, felemelt kezek,
ennyi a lét, a nyár,
egy fellobbanó
fény sugar –
Isten veled.

Lengyel Szabó László: A parton állok

Én most immár,
pettyes angyal-bőrömet
levetkezem.
Lássa!
Bárki lássa izzó-vér
énemet.
A parton állok,
fájdalmas, nyers-hús
lüktetésben.
Egy régi dallam,
foszlánya megérint.
Hívogat a sárga
csónak.
A túlsó oldalon
valaki, tárt
karokkal integet.
Fúj a szél,
s valahol a violák
szíve
halkan megdobban.

Lengyel Szabó László: Merengő

A tél elmúlt.
Igen élünk,
a hófoltok alatt a fű: leledzik,
bordák lugasában
verdes a szív,
lila-színű Nap, egy merengő alkony
szélén.
Bujkáló Hold szalad,
szádból kilopja a szót,
amit nem mersz mondani:
Gyönyörű és Rongy az élet.

A tél elmúlt.
Igen, élünk...
De létünk egy kifeszített fonal,
föld és ég között
feszülő húr,
amin az áramló idő
játszik szimfóniát.
Ellentét a Világ,
éles kés, gyenge virág;
merjed hát kimondani:
Gyönyörű és Rongy ez az élet.

Lengyel Szabó László: Fény kútjára járok

Én a fény kútjára járok,
mert örökké szomjazom.
Világra kitárult ablakok
szemeim.
Emberek, rátok nyitom.

Múlhatnak korok, évszázadok
csendes és viharos égbolt alatt,
de a jó, a szép és a szerelem
értelme mindig örök marad.

Táguló világ, galaktikák,
hímségek rám csillagok porát:
fény lehessek, világító
szívekben vakító jó...

Lengyel Szabó László: Tűzbe, vízbe, szemeimbe

Tűzbe ne nézz!
Megigéz, elégsz.

Vízbe ne nézz!
Mélybe ránt, elemészt.

Szemeimbe ne nézz!
Az ördögöt ne idézd.

Fekszel vele tüzes ágyba,
sárga lángra láng a párna,
oltanád már tűzzel-vízzel,
kínjaiddal, gyötrelmeddel,
borral, csókkal, öleléssel,
sohasem volt szerelemmel.

Inkább nézz a tűzbe!
Inkább nézz a vízbe!
Csak a szemeimbe,
jaj, az istenért, ne!

Lengyel Szabó László: Ősz

Ez a méla kábulat
szíven üt.
Szeme fennakadt.
Pillanatfelvétel
volt a nyár,
most:
ravatalán kiterített
szép halott.

Lengyel Szabó László: Vágyakozás

Csak még egyszer,
még egyszer, ha újból,
újra látnálak,
mint kútba csobbanó kis
gyümölcs – élő üzenet,
mindent elmondanék
én,
a szememmel,
szemed sugarának.
Nem szólnék, csak
nézném szép arcod
rezdüléseit nesztelen,
letérdepelnék előtted,
lélek temploma,
gyönyörű szerelem.

Lengyel Szabó László: Csuti (Csuti János újságíró barátomnak)

Virágocska, csillagocska, holdacska
előttem, jelképeid spontánul
odavetett vázlata –
A mindenséget öleled.
Istenem, milyen egyszerű
kis csoda,
miként visszahat
általa –
A mindenség
téged
ölel.
Olyan ez, mint
egy kínai bölcsélet,
Virágocska, csillagocska, holdacska
lelked letisztult, kópia,
szinte ars poetica.

Lengyel Szabó László: Panelmagány

Esténként megtörődve,
beletörődve – csendesen
ágyamban a fal felé
fordítom fejem:
sírhatnékom van,
és
nincs vigasz –
szemben a panel-falat
megtapintom,
síri-hűvös,
de érzem a falban
feszülő vasak
dühödt tehetetlenségét.
Milyen bizarr:
vas-szabadság beton ölelésben,
panel boldogságban.

Lengyel Szabó László: Tisztulás

Vádollak, mert megkeseredett a szájam íze,
a gyermek ízek: narancsszörp, sütemény,
mandula
mind megzápult az ínyem alatt.

Áldozati ostya
TE
szép szerelem

rezzenéstelen
rebbenéstelen
kedvesem,
Kivetlek magamból.

+++

Homlokom a szeptemberi esőre kiterítem,
visszafelé számolok hetesével száztól,
marad kettő.

Nem kell a manna nékem,
sem a mézcsepp Isten nyelve alól,
csak ez az eső, ez a tisztító
és a hangod suhogása,
hogy megkapaszkodhassak benned,
Anyám.

Lengyel Szabó László: Tűzben lobogni

Nézem ezt a görcsbe rándult
nyarat.
Stressz tavak fenekéről
düh buggyanás – feltör,
szétrobban.
Fekszem a Napon,
fázik a szívem.
Szerelmetes-szemű
állatkák körüllihagik
testem,
este sem temelleted
fekszem.
Jéghegy közepébe
befagyva, beégve.

Olvassz ki, nyár,
olvassz ki, kedves.

Hagyj tűzben lobogni,
hagyj tűzben elégni.

Emberek szívébe
beégni.

Emberek szívéből
sohasem
kihűlni.

Baranyai Csaba: Lobogó

Szaggatva, rohamokkal tépi a szél,
Csattogva, vihar kénye-kedve szerint
Rúdroppantva lobog a nőtlenszálló előtt.
Mely kor az,
Hol nem becsületért, hősiességért és
Halhatatlanságért nő semmiből magasba?
Most nem jelekkel üzenő,
Hadicselre hívó néma csataszó,
Halottakat sírni mered az égnek
Eme éjfelete lobogó.

Baranyai Csaba: Igazság

Megszúrják bizt' a harcost,
Kinek csekély a pénze, páncélja gyöngé;
Sebzetlen marad a bátyát bíró,
Lenéz bizt' faláról röhögve.

Írjátok rá levelemre:
Alattatok maradtam ismét.
Vádoljatok ismét szemlesütve:
El kell hogy vegyük minden címét.

Alátámasztott padlóra léptek.
A deszka végén megannyi tör szökkent magasba,
S a pengék elől kikerülnöm
Lehetetlen tett lesz, magamba.

Baranyai Csaba: Meglepetés II.

Mint robbanómotorban
A lobbantó szikra,
A sziklán álló mohikán – szív,
Benne az élet terebélyes bokra
Szeretni, félni, szenvedni hív.

Hívatlan vendég leszek.
Meglépetés – korong a Hold udvarában,
Élet teremtetten illatos sejtkezdemény,
Minden nap jót magamért teszek.
Anyámban születő reményteli Én.

Baranyai Csaba: Mosolyod

Mosolyod megnyúlt, az égig ér,
Mintha csak az lenne a dolgod mára,
Hogy ismételten szép legyél.
Csak megbolondítani megannyi férfiszívet,
Ha rád pillantanak, belegebedjenek.
Mosolyod megnyúlt, kitárulkozol,
tékozol a lelked, csengő szavad megnevettet.
Félek, hogy karom nem elég:
Ahogy szeretném, átölellek.

Baranyai Csaba: Melledre hajtom fejem

Melledre hajtanám fejem.
Álomittasan,
Emelkedőn – süllyedőn
Melledre hajtanám fejem.

S bár váramban
Nem állomásozik lándzsás őrség,
Szerelmem neked
Reményteli, ősi lehetőség.

Melledre hajtom fejem.
Várakozással vagyok tele,
Fizetségem hű szerelem,
Melledre hajtom fejem.

Bató Boglárka: Váratlan vendégek

Csöngettek. Az öregasszony kicsoszogott az előszobába.

– Ki lehet az ilyenkor? – kérdezte magától. Sem a postást, sem a díjbeszedőt nem várta, más meg nemigen szokta zavarni. Kinyitotta az ajtót.

Két fiatalember állt az ajtóban, egyforma elegáns szövetkabátban és fekete nadrágban, kabátjukon névtáblával. Az egyikőjük megszólalt: külföldi akcentusa volt.

– Jó napot kívánok! A megváltásról szeretnénk önnel beszélgetni. Van néhány perce a számunkra?

A néni elcsodálkozott. Kicsit elmélázott, aztán felderült az arca.

– Persze, jöjjenek csak be, kedveskéim! Foglaljanak helyet nálam. Meg sem tudom mondani, mikor járt itt vendég. Tudják, egyedül élek már harminc éve. Egy balesetben halt meg szegény uram, ráesett a daru az építkezésen. A tíz körmömmel kaparnám ki. A gyerekeim már felnőttek, egy fiam van és egy lányom.

A fiam már sok éve Amerikában él, a lányom tavaly költözött ki a családjával Németországba – és ömlött belőle a szó.

A magasabbik fiatalember egy könyvet mutatott a néninek:

– Ez a Mormon könyv. Hallott már róla?

– Nem, még nem. Tudja, szeretek nagyon olvasni. Mikor a lányoméék még itt éltek, az unokám hordta nekem az olvasnivalót a könyvtárból, de mióta elköltöztek, nincs, aki könyvekkel ellásson. Jaj, az unokám teljesen olyan, mint maga, kedveském – érzékenyült el a néni, és zsebkendőjével elkezdte a szemét törölgetni.

– Szeretne egy ilyen könyvet? – kérdezte a férfi.

– Igen, igen, elfogadom – csapott le rá mohón az asszony.

– Szeretnénk majd meglátogatni, hogy megbeszéljük az olvasottakat. Remélem, nincs ellenére, és ha bármiben segíthetünk...

– Köszönöm, de segítségre nincs szükségem. Tudja, azt a kis mosást és főzést egyedül is meg tudom csinálni, szerencsére még jól bírom magam. Boltba is mindennap járok, megveszem azt a kevés ennivalót, ami nekem kell. De tessenek várni egy kicsit! Hozok maguknak finom csipketeát, egy kis keksszel. Saját sütés!

Felpattant, és már hozta is. A lánykorában kapott elegáns porcelán teáskészletét készítette ki, a csészékbe teát öntött, s kirakta a kekszet is.

– Tudják, kedveskéim, magam vagyok egész nap, és jólesik, ha jön valaki. Mit is mondtak? Hogy eljönnek máskor is?

– Igen, szeretnénk megbeszélni a könyv tartalmát. Jövő kedden délelőtt tizenegy órakor megfelel? – kérdezte a másik férfi.

Felálltak, és távozni készültek.

– Persze, hogy megfelel. Akkorra sütök kávé-tortát. Nagyon várom ám magukat! Olyan jó volt egy kicsit elbeszélgetni valakivel.

Bató Boglárka: Hogyan kell takarítani?

Négyen dolgoztak az irodában, négy családos asszony. Mindannyian könyveltek, és időnként, hogy az unalmas munkából kikapcsolódjanak, beszélgettek. Hárman mindig összehittak, és sokszor kivallották, mennyire elvannak maradva az otthoni teendőikkel. Ez mindig nyomasztotta őket.

A negyedik nő zárkózott volt, csak igen-igen ritkán szólalt meg. Nemigen szerették, mert

általában a vélemény-nyilvánításában volt némi kioktatás. Mindig lelkendezett, hogy ő mekkora rendet tart otthon. Egyszer elmesélte, hogyan tisztítja meg az ajtót. Először száraz ruhával áttörli, majd mosószeres vízzel lemossa, utána hypós ronggyal áttisztítja, hogy steril legyen. Ezen kicsit mosolyogtak a többiek, de már tudták, hogy a kolléganőjük mindenben ilyen pedáns.

Aztán egyszer beteg lett ez az asszony. Mivel mindig meglátogatták azt, aki beteg volt, hozzá is készültek. Aznap tréfálkoztak is az irodában:

– Te Juci – mondta az egyikőjük –, ne vigyünk magunkkal textil papucsot, nehogy a szép parkettát összepiszkoljuk?

– Hová gondolsz?! – tromfolt rá a másik. – Szerintem inkább vegyük le a harisnyánkat, és hypós vízzel öblítsük le a lábunkat, hogy steril legyen!

Ezen kacarásztak egy sort.

Elérkezett a munkaidő vége, és együtt indultak látogatóba. Útközben betértek egy kisboltba, és vettek egy kis üdítőt és süteményt a betegnek, meg egy csomag nyalókát a kisfiának.

Mikor bementek a lakásba, körülnéztek. Tényleg rend és tisztaság volt mindenhol, egyikőjük még el is szégyellte magát, mert azt gondolta: a kolléganő állandó dicsekvése csak üres fecsegés. Most elkezdte tisztelni az asszonyt, akinek még a vesegyulladás ellenére is van ereje felkelni az ágyból és mindent elvégezni. Talán a férje is segít neki – gondolta irigyen.

Jól elbeszélgettek a vendégek, közben eszegették a házi süteményt. A kisfiú is örült a sípolós nyalókának, azt szopogatta, közben hallgatta a felnőttek beszélgetését.

Ahogy így eszegetett, a nyalókát véletlenül beejtette az ágy alá. Gyorsan felugrott, és arébb húzta az ágyat. A felnőttek abbahagyták a csevegést, a ház asszonya elvörösödött. Az ágy alatt rengeteg minden volt: használt papírsebkendő, pókháló, por, fél pár zokni, műanyag zacskó, csokis papír. Az egyik vendég gyorsan kiment, hozta a partvist és a lapátot, és élvezettel takarította fel a szemetet.

Benke Rita: 17.: Aranykorom

ötvenéves asszony
amit eddig hozott
bőre alatt léte dobol
éghetetlen arany korom

Benke Rita: 18.: Idő korom

megcsontosodott
rozsdás múlandóság
szemgödreimben kopogsz?
hiába
már az Ő látványával lakott
sós harmatként csücsül szempilláimon
agyam labirintusában sétál
nyálfonálon visszatalál
lelke lett az én aurám

Benke Rita: 19.: Relativitás

még fiatal
bár nem egészen
még nem öreg
bár nem egészen

felező
origó
középpont
a függvényképen

Benke Rita: 20.: Fénykép

... melyben az árnyék nem lép rá a fényre
és az életlen részlet még éppen kivehető
az elmosódó foltok még felfoghatók
fehér-feketében

Benke Rita: 21.: Délidődal (1)

itt állok egy szál júniusban
napheves hőhullámot égetek
fent a frontok kigúvadt szemmel
csatákat dúlnak

Benke Rita: 22.: Délidődal (2)

tojásdad kupola
földgolyó-kerek

mit kezdjek veled
tizennyolcezer-kétszázötven nap

Benke Rita: 23.: Délidődal (3)

asztráltestünk copf-fonat
lombba tömörült platán levelek

Benke Rita: 24.: Délidődal (4)

hegedűhang karcol
sejtjeimmel össze
kiterjed a testünk
pőre tisztelettel

kétlelkű tested
kétlelkű enyémmel
közös érhálónk
foglya lett a zene

Benke Rita: 25.: Délidődal (5)

reggeli csókszikrák
energiává vált ujjongás:
milliárd sejt-atom
pőre katonák

Benke Rita: 26.: Délidődal (6)

Idő, nézd, múlásod nemesül,
fénykorom lettek ötven éveim.

Benke Rita: 27.: Délidődal (7)

vele
jelenidő a múlt
ő
a következő pillanat
étke-itala

Benkő Gabriella: Hárman egyedül...

Apró öreg bácsi
Tán nyolcvanhat éves,
Keresi a párját,
Óhajtja az édest.
Felesége meghalt,
Leánya kórházban,
Elbúsulva nagyon
Fájó szíve lázban.

Másik, ott mellette,
Alig múlt el hatvan,
Szeméből a könny hull,
Folyvást szakadatlan.

A férje elhagyá,
Negyven éve együtt!!!
És most elment mással,
A szerelem kihűlt...

A harmadik személy,
Ugyancsak egyedül...
Férje régen halott,
Tücsök sem hegedül..

Így hárman egyedül
El-elsétálgatnak,
Életük egyhangú
nem sokat kacagnak.

Így hárman egyedül
Egymásba fogódzva,
Ne látszódjon arcuk
Tövissel karcolva.

Így hárman egyedül,
Telnek-múlnak napok,
Merre visz a holnap,
Ember, nem tudhatod.

Benkő Gabriella: Utolsó Felvonás...

Óh az évek szállnak,
S a női hajszálak
Őszülőben járnak...
Minden női bájnak
Egyszer vége lesz
S a szegény hölgy készen
Várja mindig résen...
Mikor mit tehetne,
Fiatal lehetne?!

Jönnek a szépítők,
Púder, krém, elfedők,
Puhítók, festékek,
Bőrnyúzó, kemények...
Mit is tehetnének
Szegény nők evégett?

Rákenik, leszedik,
Fésülik, fürdetik,
Dagasztják, tapasztják,
elfedik, kinyitják.
Nézik napról napra,
Számolják hadarva,

Mennyi ránc jelent meg,
s mennyi eltakarva.
Aztán a ruházat...
Eddig minden szép volt,
Mától fogva pedig,
Ódivatú, rég volt.

És cserélik gyakran,
Talán akaratlan,
Mégsem szépül a nő,
Már ez jár a korral..
Azután hiszékeny
Egy bók elbódítja.

Azt hiszi, az idő
Őt nem szomorítja.
Igyekezz is, Éva,
Ne sajnáld idődet,
A férfinek ez kell,
Húzd be hasad, térded.

Azt ugyan nem veszi
Egy férfi sem észre,
Hogy az időjárás,
Elviharzott vele.
Neki már haja sincs,
De minek az, kérem?

Sokkal jobban mutat
A kopasz fej! Nézzen!!
Így vadítják egymást,
S a szépség Évája,
Mégis csak kifesti
Száját délutánra.

Aztán felöltözik,
Hosszan keresgélve,
S a jókedve megjön
Mindettől, estére.
Ez a kedves játék
Előlről kezdődik,

Míg a földön Éva
S Ádám rejtőzködik.
Talán mint színpadon
Színész felvonulás...
Az életben ez az
Utolsó felvonás..

Benkő Gabriella: Karácsony

Ahol annyi a szomorú
És az elrontott élet;
Ahol annyi a háború

És a hamis ítélet;
Ahol az irigység tombol,
És a pénz a hatalom;
Ahol a háború rombol,
Pusztul élet és vagyon;
Ahol a szellem, a tudás
Egy eltévedt mozgalom;
Ahol a jutalom busás,
Ha hazug vagy és barom,
Ott kell a szeretet napja,
jobban, mint akármilyen más;
Ott kell, hogy az ember kapja
Lélekben a gyógyulást.
A karácsony összefogja
a sok széthulló kezet.
A karácsony visszahozza
Az eltévedt lelkeket.
Legyen ez az ünnep nekünk
A szeretet virága.
A karácsony legyen lelkünk
Felébresztő harangja.
Ahogy a harang megszólal
Szent karácsony hajnalán,
Úgy szökjön fel a mély sóhaj
A családok asztalán.
Csengjen össze az emberek
Karácsonyi fohásza,
Hozzon reményt, szeretetet
és békét a világra.

Csatlós András: Két szelet hús

A vásárcsarnokban, ahol felügyelőként dolgoztam, dúlt a karácsonyi bevásárlás.
Már jócskán közel voltak a karácsonyi ünnepek, mikor bejött hozzám egy idős néni panasza:
– Felügyelő úr, nem szoktam húst venni, mert kicsi a nyugdíj, ha veszek is csak csirkeapró-

lékot vagy far-hátat szoktam. Most mégis úgy gondoltam, veszek két szeletet, a papának meg magamnak, rántott húsnak az ünnepi asztalra. Kértem a közértben a hentestől két szelet húst. Tessék megnézni, mit adott. – A két szelet a comb slussz részének rongyos végéről való. Rántani ezt lehetetlen!

A néni kopott, de tiszta lódenkabátja jelezte, hogy anyagilag nagyon be kell osztani a forintot. Szemeiben tanácstalanság volt, s talán egy könnycsepptől csillogott.

Vissza a boltba.

A boltos úgy vélekedett: – Comb? Igen. – Friss húst adtam? Igen. – Részemről az ügy le van zárva, közölte a szemben álló fél. Élelmi-szert nem cserélek.

Meglátjuk, gondoltam és a keresésére indultam a KÖZÉRT Intézőjének, ketten talán többre megyünk. Az érdeklődést holléte felől a csarnok presszójánál kezdtem el, ahol a legtöbb hentes itta a kávéját – ki tudja, hányadikat – e zsúfolt napon.

Látta valaki az Intéző urat?

Gábor, az egyik nagy bolt vezetője megkérdezte: – Mi a gond, Főnök?

– Nem az Ön boltja, Gábor – válaszoltam. – A KÖZÉRT-tel van bajom. – Egy cég vagyunk – mondta csendesen.

Elmondtam neki, s mutattam neki a húst.

Odaszólt a presszós hölgynek. – Rakja a melegre a kávémat, mindjárt itt vagyok. – Jöjjenek velem. – Mondom, Gábor, nem a maga boltjával van gondom, okoskodtam.

– Nem baj – felelte.

Bement a pultba. Elővett egy friss combot a horogról, és levágta a felsál részt. A takaróhús eltávolítása után leszelt egy szeletet – ezt félretette –, majd a következő két szeletet zsír-papírra tette, s megmutatta a néninek.

– Milyen hús ez, lelke – kérdezte a vevő?

– Sovány – mondta Gábor. – Kassza! Kettő-nyolcvan visszajár a néninek! – Elhoztam a visszajárót.

– Ezt már csak panírozni kell – mondtam csendesen.

– Felügyelő úr, a Jóisten áldja meg érte – mondta a néni. – Gondolni fogunk magára az ünnepi asztal mellől.

Munkámért sok elismerést kaptam. De talán ez volt számomra a legmeghatóbb.

Minden karácsonykor eszembe jut a történet: míg élek, őrzöm.

Csatlós András: A Csikkszedő

A forgalmas villamos-végállomáson vártam, hogy beálljon a kocsí, és hazaérjek valahára. Már csak egy csomagom volt, de az elég nehéznek bizonyult. December 24-e volt, 12 óra lehetett.

Egy idősebb bácsi hajolgatott kissé távolabb tőlem. A nagyobb csikkeket szedte fel. Mindig elborzaszt, ha ilyet látok. Vajon ki dobta el? Milyen betegségben szenvedhetett? Az emberek hogyan jutnak el odáig, hogy már minden mindegy?

Dohányoztam, mint mindig, ha vártam valamire. Tudom magamról, hogy borzalmas dolog, ha elfogy a cigaretta. A bácsi szünet nélkül hajolgatott. Régi szokásom, ha ilyet látok, kiveszek pár szálat a zsebemből, és átnyújtom.

A villamos lassan beállt.

Lenéztem a szatyromra, melynek a tetején ott volt az originál karton cigaretta. Már cihelődtem, mert rövid időn belül indult a járat. Visszatettem a zsebembe a paklit és megnyitottam a kartont. Kivettem egy dobozzal.

Nem szóltam a csikkszedőhöz egy szót sem,
csak megérintettem ruháját. Összeakadt a tekintetünk. A szeme bánatosan csillogott. Átnyújtottam a bontatlan dobozt.

Nem tudott megszólalni. Nem értette, meglepődött, nem tudom.

Felszálltam, mert már berregett az indulást jelző csengő.

Az idő hazafelé gyorsan elszállt – sokszor megtettem –, de a villamos – akkor úgy éreztem – vidámabban zötyögött velem.

Csatlós András: Köszönöm!

Itt a gyártelep sötétjében csendesen

Mire gondolnék, mi szép és drága nékem,

Árván elhagyatva, egy őrhelyen.

Drágámra, ki Őrangyalom és nejem.

Látom otthonomat becsukott szememmel,

Ablakban mikulás áll, asztalon virág.

Kint a kertben, kopasz már az almaág.

Évim dolgozik, s otthon is töri magát.

Van munkád – péntek van, nagytakarítás –

Íme, két kezedtől ragyog a lakás...

Korán kelsz, munka vár, nem álmodozás,

Énrám és két fiunkra: mosás, vasalás.

Megköszönöm a kényelmet s a gondoskodást.

Csatlós András: Vallomás

Máséra vigyázok éjjel, pénzt ezért kapok.

Lassan, nagyon lassan telnek így a napok.

Reggel megérkezem, meleg ételt raksz elé.

Mit mondjak én erre: imádlak, Évikém!

Nyúzottan ágyamra leroskadok,

Otthagya mindent: én fáradt vagyok!

Mire felébredek, tiszta ruha az enyém.

Már tudom, nem csak érzem: imádlak Évikém!

A legszebb ajándék Tőled: két gyönyörű fiam.
Az apjukkal az élen „trehányak” mindannyian.
Az évek így múlnak, s ha korholsz, elszaladok én.,
Csak annyit szólok vissza: imádlak Évikém!

Köszönünk neked mindent, mindhárman, Mami!
A padlás ezzel van – tudjuk – csurdultig teli.
Nagyon szeretünk mi Téged, s ez az erény!
Most sem mondhatok mást:.....

Hogy mi való ide, azt leírni felesleges! Az
előző versben NAGYBETŰ függőleges!

Dániel Nagy László: Miért ha...

Miért ha mindenki lemarad
évek múlásával
s illan az emberi élet
 ahogy fölszárad harmatja
 a csöppnyi sárgavirágnak
 - lehelete az égne

Megcsalatva az ének...

Míg szíromkelyhében
zsongnak a méhek
 változatlan
ciripelnek a tücskök
 kifejezői a szépnek
csupa ritmus a test
szárnyal a lélek

S hogy idők múlásával
emlékekbe réved

Az ember vár a halálra

Végtelenbe szökő képzelet
 űzi
 a nagy
 megalkuvásra

Dániel Nagy László: Tavaszváró

Itt-ott
ibolya nyílik
a zöldellő határban
nyitnikék dalával
bennünket
hív

Friss
szellő
fuvallatával
ki a rétre
bimbódzó rózsák tavaszváró
igézetében
dobbanjon a lomha szív
míg
a gyöngye napsugár
harmatot szárít
s kibontja a mező virágszirmait

Ki a szabadba
add a kezed illanjunk
utol ne érjen a komornyik tél
érintsük kézzel a leveledző bokrot
táncoljuk körbe a rügyező csemetét

Itt-ott ibolya nyílik
a zöldellő határban
nyitnikék dalával
bennünket hív

D. N. László
Toronto 2005 Tavasz

Dániel Nagy László: Ágak levelek

Gondolat-ágakból rakok tüzet
Vadgalambok suhognak
Míg rőzsét szedek
Megsejtették hogy én is élek
A tűzből galambok röppennek
Szerteszéjjel
Virágok szállnak
Véreres levelekből
Tüzet fakasztani
A megkövült szerelemből
Míg rendezem fejem bogját
Arcomba ül lángja
Gyökerek törzsek
Ágak levelek virágok
Lobban életem
Lombja koronája

Ha ropognak tűlevelek
Vézna ágak
Én égek
Egetverő lánggal

Melegszik más kinek nincsen árnya
Sem bánatos zokogása
Szíve margarétából font koszorú
Pihekönnyű szerelmes álom

Dániel Nagy László: Emlék-kép csupán

Imént még zúgott
aláömlő kis patak
a szállóigeként szálló nyár
Zúzmarás gallyak között
repdeső madár
elsuhanó pillanat
emlék-kép csupán
rácsok közé zárt mosoly
a fényteli kert

Elhaló zongora-futamok
 elhaló sóhaj
 elhaló vágyak után futnak
zavartan állnak a fák

Ködbevesző tervek
 kékre fagyott venyigék
 temetői csönd
kimért léptű magány
borítják a tájat

 Szökkenő szellő
 szökkenő igazság
vár még egy kicsit vár
a csipkés falevelekre
 hulló
 elmúlás

Dániel Nagy László: Vissza – mikor lesz ébredésünk

A feledés mezsgyéjén
meztelen járunk
Álom-álomásos úrhajók
fedélzetén bolyong a képzelet
Szökevények vagyunk
Néma a táj
és egymásnak némán fájunk
Hullott kővé válunk
a kialakított
kristálytisza csendben
Egymás sebét tapogatjuk
és feledjük a múltat
Unott utakon menetelve kivonjuk
egymásból a szerelmet
 Vissza –
vissza mikor lesz ébredésünk
Izzó szívünk mikor mondja
hogy elég

Ne hagyd szerelmedet
veled feledtetni
Elszöktünk egymástól
Néma a száj is
A távolság nő
Szökevényként mikor fogunk
egymásra találni
Mielőtt ki nem esik kezünkből
– konkrét tárgyként –
az utolsó emlékkép is

Demeter Zsolt: A Napban, Főnix keresztje alatt

1. e m b e r – t á v l a t b ó l

táltos ének
ez a felfelé sikoltás
ez a kiáltás
kereszt áhítatban
a mindenre és magamra
menekítsen húsvét előtt
neved aranykereveten
messze hangzó
fémes szavak sugárzás
félhangosan szól
az éledt orgona hangja
hogyan dicsérje a fáradtat

felhők takarta
széttárt karjaid közt
a hold fantom alakja fölmered
úgy mond elvagyogat a csontváz-ágon
belepi halkán kábán
hovatovább te kellesz csak
szomjuhozó torkomra
esőt harmadnapra

2.

n a g y p é n t e k

csendülő sugárt
kerestem a kertekben
lanc nő a réten

egy sóhajt vetek
verset verstelen időben
lárma látogat

csapdossa arcom
harmincadjára ostor
hollókárogás

harmatszítáló
fények két világ között
istent becézik

tarlón mezítláb
béke kékje kegyelem
de kell ékezet

3.

m i é r t í r o k . . . ?

nem csak azért mert a nyelvet
hosszú sorokban zengem
hogyan a kezdet hogyan a hargitán
a hegyi utak panaszával himnuszaim
kenyéren és vízen szavaim
harci-szekerek lesznek
nem csak a koszorús hegyláncnak
nem csak a virágos völgynek
nem csak a lomha folyóknak
és a gyors patakok könnyének
nem csak az erdő suttogásának
vagy a kalász arany gyöngyének
nem csak a múlt falára akasztott képnek
nem csak a jelennek vagy a titkos jövőnek

nem csak a táncos vigalomnak
 nem csak a sírásnak a sápadt bánatnak
 nem csak a színes álomnak vagy a kínos éb-
 redésnek
 de ha fémet izzadó meleg napok delelőjén
 írásom szívek közepébe
 éget főnix keresztje alatt képet
 ott a völgy
 ott a hegy
 ott a kalász
 ott a nyelvem
 és ezer éve áldva zengem

4.

e z e k a z u r a k ...

vicc... gúny...véletlen... mindegy
 örülök hogy békén hagynak
 lassan egészen elkülönülök a szoba homályában
 az íves ablakokra néztem
 leomló brokátfüggönyei közül a pusztára les
 a fény
 a dolgozó magyar paraszt akit ma tanítottak arra
 hogy a hangos mulatozás nem illik a háborús
 időkhez
 még az aratás hagyományos ünnepén sem
 most pedig leckét kap arról hogy
 vannak azonban kivételek – ez csak a tanya
 népére érvényes
 és ez nem kötelezi a kastély úri világát
 a paraszt akkor sem lehet kevesebb a paraszt-
 nál ha felfordul a világ
 zuhannia igazán csak az uraknak lehet
 az urak felejteni akarnak
 hogy erejük legyen hinni és remélni abban
 amit már
 nem hisznek és nem remélnek
 húzzátok csakazértis !
 bőgesd jobban te cigány !

a primás megkerülte a foteleket
lehunyt szemmel hallgató ura mögé lopakodott
új dal hullott ki a húrokról
a primás a szívek szavát
kiimádkozó áhítatos fejtartással énekelte

...hogyaszungya – hogyaszungya...
befutotta az utat a hó
céltalanul fut a fakó...

sehol egy másik hang
csak a tam – tam hangú cigány énekel
gyötörten húrokon zengő bánatos dalokat
a huzat még egyszer betér a csárdába
és száz szál gyertyát
száz icce bort parancsol az asztalra ...

és miért nem vidámabbat?...
ha legalább ablakot nyitnának
pusztai levegőt bocsátanának be
fényt gyűjtanának ...
e z e k a p e s t i u r a k ...

5. f é l h a t

bealkonyult
unottan zörgött egy pléh reklám
kövér méhek döngték körül
pitypangok sárga ágyékát
halk kacaj terjedt a fű között
beléd karoltam a sarokig
hajad vállamra csordult
virága csend szírom
mintha nyílna valami
nekiütődöm a csendnek
a hullámos betonon fut a szél
torkom kiszáradt délután fél hat
fagyott az ágy tavaszi borzongásban
de te puha láng vagy belül asszonyom

pára sző be és homály ölel
 áhítat és csend cirógat tomporára
 lenhajú sugárszemű szirmok hullnak
 ránk omlott a naplemente

Dobrosi Andrea: Lim-lom beszéd

Tetovált jelek – bőr alá bújt a vágy;
 elégett az ölelés – lassan elveszett.
 Temetetlen test, rajta szó – arra jó;
 jó újra mondani, meg újra – szeretlek.
 Lim-lom beszéddel köröz a szerelem,
 karcol, majd lecsap. Sas, keselyű, papagáj.
 Ez mind ő, de leginkább költöző madár.
 Messze szárnyal, messze jár. Sehol se lelem.
 Nehéz ez a játék, nehéz: nem komoly
 a másik... kinek nem ajándék a kéz...
 Mellém áll a tévedés... meg se mozdul.
 Játszik. Nem lesz így virágporból soha méz,
 ha takaros kertben a méh nem poroz,
 magam szólíthatom magam... de magamhoz?

Dobrosi Andrea: Derű

rianó csendet
 simító ujjak a hang
 gyermekajkain –

felhőpamacsból
 nyíló szivárványszirmú
 vattavirágok –

napsugárfonat
 békülő csókjátéka
 az ég kézfejen –

Dobrosi Andrea: Téli hangok éjjelén

Hókristályruhában ámul a csend,
angyalhaját fésüli a fény,
morfondírozik a december -

fényőág csengője csilingel-e,
vagy a megszokás keze
bíbelődik szorgosan a kilincessel...?

Dobrosi Andrea: Karácsony

Sze-
retetet
ajánl, sejtelmet
ringat, igézi szánk,
vágyakozáshoz vágyunk
vágyat ad, utolérni szem mentén
a szépet, min unalommal kattognak
monoton,
gépies
szavak.

Dobrosi Andrea: Anyatej

Ahogy ketten összecsiszolódunk
lélekmelegedve;

ahogy ívet rajzol homlokodra
az elégedettség;

ahogy ínyed nyelveddel összeér
s a cseppnyi ér fakad;

ahogy mágnesezzük egymás testét
a szikrázó csendben;

ahogy gömbölyödik és kinyílik
kis öklöddel az ég;

ahogy ízleled-fonod magadba
a finom kortyokat;

hányszor, de hányszor érzem varázsod,
amint nyugalmat ad.

Efraim Staub: Nyáréji álmaim

A puha nyári éji álmaim
szebbek, mint okos nagy szavak.
Ne ítéld el, ha csendre intelek,
s, ha éber álmom zavarnod nem szabad.

Költő vagyok, ki szót szóra tesz.
A csevegésnél több a gondolat.
A mindenséggel vívom harcomat,
ezért az álmom zavarnod nem szabad.

Mily jó a csend, az álmos alkonyat,
anyjuk mellett botladozó cicák,
a szél, amint borzolja még hajam.

Mondd, meddig álmodhatom álmomat?
Hisz alig élhető már e világ!
Ki hall, ha én sem hallom már szavam?

Efraim Staub: Csendes órán I.

Elöttem fehér kis füzet
Írásra vár.
Ebben gyűjtöm verseimet
Régóta már.
Törlések, javítások
Megszakadt gondolat

Kezemmel átsimítom
A fehér lapokat.
Írom a verset szüntelen
Senki se kéri
Nem várok biztatásra sem,
Tudom megéri.

Efraim Staub: Csendes órán II.

Csendes órán, meleg szobában
(az ablakon túl szél füttyöl,
a lombja vesztett vén eperfán
magányos, borzas varjú ül)
A télvégi szél cibálja, tépi
A hótól rozzant ágakat
Én jó meleg meghitt szobámban
Szövöm színes álmaimat.
Nicsak! Ott fenn a falsarokban
Hálóján néma pók remeg.
Nem szép a látvány. Tán megöljem?
Értelme nincs. Ugyan minek!
Éljen csak ott, hisz senkit nem zavar
Szemem csak ritkán téved arra.
Szője hálóját, mint én az álmaim,
S dolgozzon. Lelke rajta

Efraim Staub: Csendes órán III

...és nyirkos álom tör ma egyre rám
(szemem körű' kéklő karikák,
és torkom száraz, keserű
ízetlen íny, cserepes ajkak)
Rossz bőrben vagyok.
Fejemet nyilallás szakítja.
(agyamban sárga ördögök orgiáznak,
fülemben távoli harangok hangja zúg)
Milyen keveset mentem még előre,
S milyen hosszú előttem még az út.

Mérgesen a tükörre köpök,
de nyál-rakétám csupán a tükör
piszkos üvegét mossza tisztára.
Szivárványos hártát húz, mint a csiga.
S a megtisztított résen át meglátom régi énem
A rég felejtett kisfiús mosolyt
S az összekócolt barna szálakat.

Efraim Staub: Neked adom

Neked adom a fénylő Holdat
(e szép világból még mit adhatok)
nem elég? Tiéd a csillag is
mely ott a Kis-Göncöl mellett ragyog.

Mit kívánsz még. Nézd! A fények
színözönét is eléd rakom
Házak, utcák, gyors járókelők
Tiéd a városom.
Ez is kevés? Mit adjak még neked?
Engem kívánsz? Örökre? Ó naiv!
Hogyan lehetnék tiéd, mikor
a nagyvilág dalolva hív.

Egry Artúr: Vonaton

kinézel az ablakodon,
négyszögletes a kerek világ,
sebesen távolodnak a
havas szántók és virágzó almafák.

a fémszínű síneken,
fénylő kerekcsuklók csendes dühe forog,
az elektronika uralta
világot kergető mozdonyok.

idebenn fény van, fűtés,
a fülkénken átlátszó az üveg,
az erőtől ring ez a bölcső,
a motorban pusztai ménes üget.

oly' szép elől az a mozdony,
aranyos feszülő hetyke legény,
fiatal nő szeme akad így el,
a márvány farizom formás erején!

Egry Artúr: Ma éjjel a kertben (Húsvét után)

a kutyák is sírnak
ma éjjel a kertben,
nem látni csak a semmit,

pusztán a Holdat,
ahogy a bakacsin estben,
a csillagok az égre simulnak,

nem hallani csak a semmit,
ahogyan az idő korhad,
szöszös neszei közé porlad,

ahogy szétpereg az álom,
fekete fűszálak árnyai borulnak,
vállaim felett végig az ágyon,

rothad a gyümölcs
a kertben az ágon...

Egry Artúr: Ne féljetek

a tavon egy maroknyi hó úszik,
vágyunknak öröme ez,
elbírní, ha lehet,

szemérmesek vagyunk,
mint a tavalyi ákác,

kihajtott virágunk fehér,
kihajtott ingnyakunk fehér,

ne féljeteK,
ne féljeteK,
itt mindig inni kap,
itt mindig enni kap,
aki ideér.

Egry Artúr: Dülőúton

fázom, ha hó hull,
vagy, ha hűl,
nagykabátom
a barátom,
egyes-egyedül,

meleg leves: a mégis,
– túlélni szép is, –
csak azért is!

vagy, ha mégse,
leszek a semmi része,
a mégis egésze!

rám, valódi eső szitál,
valódi gond csorog,
ablak előtt állsz anyám,
ilyenkor, reád gondolok,

nem látsz át,
pára ül az üvegen,
vajon miért
lettem ilyen idegen?

nincs miért,
és miért nem,
vers sincs,
és hit: az igékben,
sem hajlék,
és hon,
és haza,
menhelyek laza vakolata.

Egry Artúr: Móló

ülni a mólón a fényben,
forró köveken gyíkok,
magad alá húzod a térded
hátad az oszlop derekához,
körben a víz, mint a hajón,
ha tárul a látvány,
szelet érez a bőröd,
napszagú, mint az a kelme,
fehér csapatokban,
madarak térnek a vízre,
vad furcsa moraj, ahogyan
egy motoros tüsszköl.

Egry Artúr: A szomorúaknak

keserű,
méz-sárga serből szürcsölök
e kerti asztalnál, ellennék reggelig,
ahol
a csillagok a sötét fű között
hajnalban fényüket egyszerre meglelik.

megvagyok,
más szóval: – mindez tényszerű –
amint feszül a húr, az Isten ujjbegyén,
mikor
a vállához szorítva a hegedűt;
magának játszik a mindenség peremén

de mennyi
mindent kibírhat az ember
egyetlen éj, amíg a késeket fenik,
ahogy
a narancsfák az érő teherrel
kínjukban a földet keményre verdesik

Egry Artúr: A festő (E. J. emlékére)

északról jól látta az öblöt,
pasztellek lágy fényei közt
felkent papja e tájnak,
ülve a mólón nyári trikóban,
– hóna alatt egy ládika zörgött –
szemeit összeszorítva
bámult végig a dél vizein,

elámult a felhők szigetén,
amint hogy a nap átvonta
csendben izzó színeit
– bíbor takaróval – az estben,
aztán meztéláb hazaindult
csak a sapka-sildjén lobbant
egyet a kék, a még-ragyogás.

Fekete Eszter: Nagypapa meséi A szerelem ereje

Réka könnyezve ült nagypapája mellé.
– Mi történt, Kislányom?
– Oh, a barátom...
– Jó, jó, ne is mondd, tudom... önfejű, ma-
kacs, valami nem úgy sikerült, ahogy elkép-
zelte és rajtad töltötte ki a dühét... ugye?
– Igen.

– Ő sajnos ilyen. Otthon nagyon elkényeztették, és nem akarja megérteni, hogy nem minden őerte van... hogy ő van másokért... És dühében abba vág bele, aki a legközelebb áll hozzá, ha ilyennel találkozik.

– Nagypapa meddig viseljem még ezt el??? Ki lehet ezt bírni hosszú távon?

– Ha megajándékozol pár perc figyelemmel, mesélek egy történetet.

– Mesélj, Nagypapa!

Egy pár történetét mondom el Neked. A férfi jóval idősebb volt a hölgynél... mégis egymásba szerettek. Becsülték, tisztelték, szerették egymást. Szemmel látható volt köztük a harmónia, amit nagyon ritkán találunk meg két ember között. Közös jövőt terveztek. Itt volt köztük az első észlelhető különbség. A férfi gyerekeket szeretett volna még... a hölgy azonban túl fiatalnak érezte magát...

– Drága, gyereket szeretnék Tőled. Mindennél boldogabbá tennél legalább egy kisbabával.

– Kicsim ne még! Várjunk kérlek egy kicsit...

– De miért? Annyiszor beszéltünk már erről... és Te is akartad...

– Akarom is... de hadd érjek meg lelkileg is az anyaságra!

– És én addig megöregszem annyira, hogy csak nagypapa lehet belőlem, apa már nem... – sóhajtott fel kétségbeesve a férfi.

Ádámot nagyon megviselte az élet. Az első házassága rosszul sikerült, a belőle származó két gyermek – egy fiú és egy lány – az édesanyja mellé állt, apja ellen fordult. Most már nagyon könnyen elszomorodott, és a legrosszabbra gondolt...

– Megint szomorú vagy, Édesem! – próbálta Anett a szívére ölelni kedvesét.

– Hagyj békén, kérlek, egy kicsit!

– Ellöktél magadtól... ezt még soha nem tetted... most miért?

– Komolyan csalódtam Benned... másnak hittelek, mikor beléd szerettem.

– Megbántad, hogy belém szerettél?

– Igen, azt hiszem.

Anettnek akkor kihagyott néhány dobbanást a szíve, de nem hagyta ott a férfit, akit szeretett... bár nagyon mélyen megsebezte...

Simogatta, vigasztalta egész addig, amíg Ádám meg nem nyugodott. Csak akkor ment el a saját szobájába, mikor a férfi elaludt.

Mikor Ádám felébredt, meglepetten látta, hogy egyedül van. Hirtelen visszaemlékezett rá, hogy mit mondott a kedvesének. Bement hozzá, hogy beszéljen vele.

– Kérlek, bocsáss meg! Soha nem bánom meg, hogy beléd szerettem... a legnagyobb csoda vagy az életemben... csak annyira elkeseredtem...

– Tudom, Édes, megértelek. Én mindig melletted leszek...

– Érted, miért meséltem ezt Neked, Kislányom? – kérdezte Nagypapa

– Értem, Nagypapa... és köszönöm!

– Kislányom, bármilyen nehéz, állj Albert mellett, mert szüksége van az igaz szeretetre. Láttad: ez mindennél erősebb...

Fekete Eszter: Élethalálharc

– Kitti, tanulj az érettségire! Jó bizonyítványt kell szerezned! Bár igazán nem tudom, ennek is mi értelme van, hiszen csak a Zeneakadémiára mész. Lehetnél volna ügyvéd, vagy közgazdász, mint apád, vagy mérnök, mint én. Réka húgod politikusnak készül, de te, a család semmirekellője nem tudtál egy tisztes-

séges pályát választani! Én a helyedben igazán szégyellném magam, és változtatnék az elhatározásomon, ha a család úgy kívánja! Kitti rövid életének 18 éve alatt gyakran kapott szidást azért, mert eldöntötte: operaénekes akar lenni. Ez a döntés néhány éve érlelődött meg benne, amikor a budapesti Operaházban megnézte Verdi Traviatáját. Megragadta a zene, a cselekmény, ő szerette volna Violetta szerepét énekelni. Attól a naptól komolyan dolgozott célja megvalósításáért. Később családjának is elmondta, mi a terve. Szerette volna, ha megértik, és beszélhetne velük arról is, hogy ő művészként adni akar. Adni mindent, ami benne van, és amit el tudnak mások fogadni, és mindezt a zenével, az énekléssel. Segítséget nyújthat így a fáradt, fásult embereknek, élményt az ingerszegény környezetben élőknek, és mindenkinek, aki elmegy, hogy operát hallgasson. Három ember közül azonban egy sem tudta megérteni. Mindenki tekintetéből a semmirekellő, tisztességes pályát kerülő nő képe nézett vissza rá. Ezek az emberek nem értették, hogy nem csak az a szakma hasznos, ami azonnali gyümölcsöt hoz, hiszen a később megérő gyümölcs nemesebb, édesebb, mint az azonnal megtermett társai. Kitti viszont tudta ezt, és erős maradt. Vállalta a harcot az élettel és a családjával szemben. Az énektanára külön foglalkozott vele, hogy meglegyen a felvételi-re szükséges ének- és zongoratudása. Kitti pedig szépen haladt előre a tanulmányaiban a család ellenséges hozzáállása ellenére. Az érettségi napján Kitti feszülten várta, hogy bemehessen. Mikor eljött az idő, és meglátta bent a tanárok arcát, megnyugodott. Nyugodtan át tudta gondolni a tételeket. Minden vizsgája kitűnő lett, az ének után pedig külön gratuláltak neki. Két nappal később, miután min-

denki megkapta a bizonyítványát, az énektanár félrehívta legkedvesebb tanítványát. – Kitti, most, hogy kilépsz az életbe, komolyan kell beszélnem Veled. Most már magadnak kell szembenézned a kihívásokkal. Mivel túl tehetséges vagy, sok nehézséggel találkoz majd szembe magad, de mindegyiket legyőzheted, ha elég erős az akaratod. – Köszönök mindent, amit értem tett, Vilma néni. Nem fogom elfelejteni a tanácsát. – Most menj, ünnepelj! Sok sikert a felvételihez. Isten áldjon! – Köszönöm! Ezek voltak az utolsó szavak, amiket Kitti Vilma nénivel váltott. A tanárnő azonban ezen túl is mindig figyelemmel kísérte szeretett tanítványa további sorsát. Ő volt a egyetlen, aki igazán megértette tetteinek mozgatórugóit. Kitti sikeresen vette a következő akadályt is, felvették a Zeneakadémiára. Visszahúzódó volt, nem tudott a többiekkel barátkozni. Ők sem keresték a társaságát, mert mindenkit lenéztek, aki tehetségesebb vagy szorgalmasabb volt náluk. Később, mikor kiderült, hogy Kitti tehetségesebb és szorgalmasabb is, még rosszabbá vált a helyzet. Többé senkinek nem volt hozzá egy jó szava, a társai kinézték maguk közül. A tanárok tehetségesnek tartották, de ez nem vigasztal egy fiatal lányt, akit a kortársai –akik között él – kivetnek maguk közül, mert tehetségesebbnek született náluk. Kitti egyedül állt a rosszindulat keresztüzében, és a rá irányuló tekintetekben újra a semmirekellő nő képe tükröződött felé. Őt azonban életben tartotta az akarat, ami képessé tette arra, hogy dacoljon a családjával, most pedig segített neki a rosszindulat és az időnként fellángoló kegyetlenség ellen. Azonban váratlanul más segítséget is kapott. Melinda, az évfolyam számkivettjeinek egyike volt, de őt jobban elfogadták, mint Kittit, mert ő tehetséges volt ugyan,

de szorgalmas már kevésbé. Ő tisztelte a szorgalmat és az elhivatottságot, bár egyiknek sem volt birtokában. Szeretett volna megbárátkozni Kittivel, ami sikerült is neki. Sokszor tanultak együtt, de keveset beszélgettek. Melinda nem tudta megérteni barátnője radikális elhivatottságát. Ő sohasem tudott volna így érezni. Nem távolodtak el egymástól emiatt, de nem alakult ki közöttük érzelmi kötődés. Az Operaház vezetői azonban hamar felfedezték Kittit. Még egyetemre járt, de már kisebb szerepeket kapott olyan híres operákban, mint a Bohémélet, a Tosca vagy az Aida. Az utolsó évben már a Hunyadi Lászlóban énekelte Gara Mária szerepét. A diplomaosztás után pedig azonnal szerződtették. Az első darab, amit az új szezonban készültek előadni, Verdi Traviatája volt. Kitti elfogadta a női főszerepet. Az előadás átütő sikert aratott. A közönség az első és a második felvonás után is látni akarta Violetát, Melinda pedig végig ott volt a színpad mögött, és örömmel fogadta visszatérő barátnőjét. A harmadik felvonásban Kitti már fáradtnak látszott, de a kollégái ezt a sorozatos ünneplés hatásának vélték. Ő pedig az eddigiekhez hasonló, elemi erővel játszotta a szerepét, míg a végén nem kellett holtan a kedvese karjába hanyatlania. Aztán legördült a függöny. A közönség egy csodálatos élménnyel gazdagodva tért haza, de egy kis tüske is került a katarzisba: Violetát nem látták többet, nem lépett már a függöny elé, hogy meghajoljon, és fogadja az ünneplést. A másnapi újságban azonban mindenkinek feltűnt egy rövid hír: Budapesten, a Traviata bemutatóján tragédia történt: a főhősnőt, Violetát alakító művésznő meghalt, az orvos szerint abban a pillanatban, amikor a szerep szerint is meg kellett halnia. Melindát összetörte a hír. Hirtelen megértett valamit, amit eddig

nem tudott, Kitti elhivatottságát: őt az akarat tartotta életben. Mikor célba ért, legyőzött minden akadályt, nem bírta tovább, a győzelem az életébe került. Benne azonban élni fog, nem engedi meghalni. Elhatározta, hogy ezentúl keményen dolgozik, hogy megközelítse Kittit, amennyire csak tudja. Abban azonban biztos volt, hogy ezt az ígéretet egész életében megtartja.

Fetykó Judit: Szél

Alákap a vastag, szürke ködnek,
először csak kis hullámok jönnek,
valami bizonytalan mozdulat,
mit alig érezni a fák alatt,
majd a gallyat erővel zörgető
elszáradt leveleket röptető,
határozott, hullámokban futva
a párát a tájból kisodorja.

Fetykó Judit: Téli tájban

Hófödte tájon, túl ködfátyolon,
végtelennek látszik a mező,
hull a hó, s a fehér paláston
a kristály csipkeszél egyre no.

Cinke röpül az etetőre,
hol szalonna csüng madzagon,
éhes veréb ül a tetőre,
lesi a tyúkot az udvaron.

Kerítés tetején a szarka
cserregve vendégeket jelent,
a hó a mezőt betakarta,
varjústól ehetne idebent.

Míg keringelve lóg a cinke
szalonnástól körbe, s csipeget,
félve leszállva, nézegetve
veréb nyel tengeri-szemeket.

Beburkolódzva, tél-ruhában,
a rövidke nappal elpihen,
korai este homályában
dér száll a világra csendesen.

Fetykó Judit: Csillag

Keleti tájon, ocsúdva, fájón
kel fel a csillag.

Pályája régi, ívét nem méri,
tudja, kit hívhat.

Útját befutja, zeng a világba
égi éji dalt.

Szórja a fényét, szeretet-kévét
bőven arat.

Hol hit sugára hull tiszta tájra,
szív befogadja.

Karácsony éjen, éjféli fényben
kél lélek-napja.

Fetykó Judit: A város arcai (2005.09.17. Bp., a Blaha Lujza térnél)

Nézem csipkefüggönyös belvárosi kávéház
ablakain át, hogy veri, mossa le bővizű zápor
a város minden mocsját.

Meglassul a forgalom, megáll az idő egy röpké pillanatra, a kibúvó nap pasztell fénye, a víz surrogása ezt sugallja.

Lenn, árkádok alatt emberek fekszenek a járdán a Blahánál, nincs itt iszonyúbb az ember-szag- s az emberi ürülék szagánál.

A lépcső aljánál fiatal férfi hever, fél lába meztelen, a másikon friss gipsz, még alig koszos, feje a bűzös köveken...

... felette szociális munkás győzködi, hiába, – hisz jogába’ áll feküdni, ahol akar, – morogva fordul másik oldalára...

Hol nagy a fény, ott nagy az árnyék; – s ha cseppnyi igyekezetet látnék...

... s valami azt súgja: minek igyekezzen? – : „munkába? minek járnék?” – kérdi, s szenvtelen arccal hagyja magát a földön, hagyja az egészet; eleven, sebes lábát lassan, biztosan kikezdi az enyészet.

Megállt az idő egy pillanatra... s visszazuhan-tak oda ezrével, hol nem élhet, nem válhat ilyen – mivé is? – emberként az ember.

Eső, kávéház illatába belevág az igénytelen nyomor; hisz az, ki kalyibát épít, s egész nap papír vagy vas után kotor, az igyekszik túlélni, megélni nincstelenek hosszú sorában; máshol, mások, szegényes, javított ruhákban előttük kosárban kérges kezükből árulják, mi kis kertjükben munkával megterem, s annyi mindenről tudják: azt nem vehetem, azt meg soha nem teszem...

S mint ahogy nem szerethette az édes kávét, tortát Édes Anna, már nem költhetnek egyre többen másra, mint alapvető javakra, kezük kérges, kabátjuk kopott, szájuk összeszorított rés-vonal; jólöltözött nő csomó spenóra alku-szik, s tovább megy trolival.

Dübörög a város, se nappal, se éjjel nincs csendje, nincs nyugalma, kavarog, bajra kél; szirénázó kocsik rohan emberi jajra.

Tükrös kávéház illatába belepáráll külváros,
maláta; emberi fény-árnyék kontrasztjától
magamat lassan távolítva, visszazökkenek az
átlagos, még élhető, saját életsíkra.

Hajnal. Szól a vekker, indulni kell ma is, munka-
kába, ismét, újra.

Felhördül, s már dübörög az ébredő nagyvá-
ros; kávéház, nyomor; szegény, gazdag; munka,
pénz, csillogás –, s a reggel tömege elsodor.

Fetykó Judit: Emlékezés

Volt, hogy november eleji délutánon,
Mikor a nap ragyogott az őszi tájon,
Felszedtük a diót, eresz alatt hevert,
Gurult, zörgött, koppant, vele a zsák megtelt.
Eljöttek aztán a hideg éjjelek,
Hozták a szelek a havat, a telet.
Diótöréssel teltek délutánok.
Hogy süthessünk, mint anyáink, kalácsot.

Fiala Sándor: Legyen a tiéd

Csak néhány szót írok,
pár röpke gondolatot,
de ezt is neked szánom,
legyen a tiéd, legyen
minden a tiéd.
Az egész világ, ha akarod,
az élet, ha megkívánod,
az életem, ha néked adhatom?
Csak légy mellettem,
légy mindig velem,
lelkem s szívem igaz társa
álmaim megvalósult boldogsága.

Ha tudnád mily régóta vártam,
ha tudnám, mennyit, ábrándoztam?
Arcod kerestem a tömegekben,
mosolyod lestem minden mosolyban,
minden elbúsult pillantásban.
Álmatlan éjszakák sötétjében
csillagfényes idillek színházában,
hol csak árnyak táncoltak
mint megannyi szellem
csalóka érzéseket hintve vágyaimba
Balga, esendő ember szívébe
ki álmot látott egy angyalról...

Egyszer álmot láttam egy angyalról,
már tudom jól te, voltál az angyal.
Te voltál az, aki most vagy,
te voltál az, aki mindig leszel.
Örök szerelmem, életem értelme,
egy álmodozó megvalósult álma.
Mondok hát néked pár szót,
néhány röpke gondolatot,
amit néked szánok,
legyen a tiéd,
legyen minden a tiéd
amit adhatok, és amit adni szeretnék.

Fiala Sándor: Éjszaka tündére

Ki voltál te, éjszaka tündére
sejtelmes, szívtipró fantom,
ki, mint gyönyörű csillag,
ott tündököltél a holdsugarban,
ott ragyogtál az éjszakában.

Szellem voltál vagy valóság,
álom avagy csak édes látomás.
Bűnös gyönyörbe csábító démon,
kit látni engedett a sors egy pillanatra,
kit ölelni szánt az éj egy örökkévalóságra.

Mondd hát, ki voltál te,
ki vad táncot lejtven a holdsugárban
mámorító szenvedélyt ültetél belém,
ki mérget csöpögtetél szívembe csókjaiddal,
ki porrá zúztad akaratom lángoló mosolyoddal.

Makulátlan angyal vagy ördögi kísértés,
te voltál a vihar, te voltál a tünemény
lényem rengető, erőm elcsenő Istennője,
tüzet szítottál, ahogy még senki más,
hol magad voltál a perzselő vágó.

De árnyékod oly hamar elsuhant,
ahogy lényed bennem örökre megfogant.
S ajkamon csak egyetlen kérdés ragadt:
ki voltál te, éjszaka tündére,
ki voltál te, álmaim megvalósult királynője?

Fiala Sándor: Könnycsepp

Ott ált az út mellett
egymaga a sötét éjben.
Mint árva gyermek,
mint magányos csillag,
mint reménytelen ember
ált egymaga, s nézte az eget.

Nézte az eget, a holdat,
a csillagokat, s talán
álmaikat kereste odefent
a végtelen sötétben,
hol csak lelke volt fényes,
világos, pompázatos.

S ahogy szemei villantak,
tekintetem elkapta pillantását,
lelkem megérezte fájdalmát.
Az ő fájdalmát, egy angyal
bánatát, kit a sors meggyötört,
eldobott és mehtagadott.

Szavaimra beleremegett az angyal,
s lassan felemelte fejét.
Már tudtam, mi az a fény szemeiben,
már láttam a könnyeket arcán
lassan, némán végigkúszni,
egy könnycseppet a kezemen landolni.

Angyalom, ne sírj, akartam mondani,
de nem tudtam, csak kezét fogtam meg.
Kezét, tűzforró, puha kicsi kezét
vagy talán szomorú szívét,
mely vigaszért könyörgött,
a sorshoz kegyelemért esedezett.

Egyszerre aztán megvirradt,
és az angyal örökre elillant.
Vajon meglelte boldogságát,
vajon elfeledte keserű bánatát?
Nem tudtam meg soha,
de mindig azt reméltem.

Mert valahogy azóta is éget a könnycsepp,
mely lelkéből a lelkemre esett.

Fiala Sándor: Madarak

Lehullott a lomb, elszáradt csendben
sárga szőnyeggel borítva az erdőt,
hol ezernyi vándor útra készül
elhagyni hazáját, elhagyni otthonát.

De vajon mi, itt rekedt bolyongók
hol leljük fel valódi hazánkat,
hol lelünk békét s nyugalmat?
Vajon élhetünk-e szabadon, ahol születünk?

Mi nem vagyunk madarak,
kik ősszel tovaszállnak, s tavasszal visszatérnek.
Mi magyarok vagyunk, kik itt születünk,
de magyarságunk lett legnagyobb bűnünk.

Ó, hát ti, szabad, boldog madarak,
tudjátok-e, mennyire irigyellek titeket?
Ti hazát cseréltek, de mindig otthon vagytok,
de mi otthon is örökre idegenek maradunk.

Fiala Sándor: Az ember három vágya

Mulandó életünk, rohanó világunk,
valahogy soha semmi sem tökéletes benne.
Hiú remények, csalóka vágyak
felbukkannak, majd eltűnnek örökre
mert valahogy soha semmi sem tökéletes.

Nehéz a csalódást elfogadni, megszokni,
s talán nem is lehet soha ezzel együtt élni.
Mintha bárki is megérdemelné,
vagy boldogtalanságra születne,
mert nem is lehet ezzel soha együtt élni.

Emberek, akik még soha nem látták a tengert,
emberek, akik mindig őszintén reméltek.
Mi lesz, ha majd feladják végleg a harcot,
mi lesz, ha már nem akarnak semmit az élettől,
mert ők mindig csak őszintén reméltek.

És ha egyszer egy aranyhalra bukkanva
csak három vágya lehetne valakinek.
Szerelemért könyörögne, megértést remélne
s öt perc igaz boldogságot kérne,
mert csak három vágya lehet az embernek.

Valahogy soha, semmi sem tökéletes,
de nem is lehet ezzel soha együtt élni.
Akik mindig csak őszintén reméltek
tudják, csak három vágya, lehet az embernek,
és soha ennél többet nem is kívánhat.

Fuchs Izabella: Az elvesztett szerelem S. Sanyinak

Most, amikor dermedt-szürke
palástba
öltözik az ég,
s a patak jegén reszket
a napsugár,
még feldereng előttem
arcod, mosolyod, s mintha
a hangod hallanám...

Most, csak most fájnak
– az elveszett napok.

Szemem sarkában ezernyi
ráncba fagyott emlék,
ki nem mondott szavak
súlya alatt vergődő
tompá szédület,
érzések, melyek
két mondat között
kimaradtak,
elvesztek, meghaltak;
sírba csak a szép percek
viszem magammal,
szél sodrára bízom
kimúlt álmaink...

Most, mikor elmúlás közeleg,
most mondom ki – hiányzol ...

Fuchs Izabella: Születésnapunkra

Öt éve már,
hogyan megszülettünk
s arc nélküli ismerősökből
valódi barátok
lettünk.

Öt éve már,
nap, mint nap,
listás levelet váltunk
s hozzá rójuk az
email sorokat.

Volt vita, harc -
adtunk, s kaptunk
jogokat, átugrottuk
és elfeledtük az
országhatárokat.

„Képzeld el” –
öt éve már,
írót játszunk, s
Hálóba szövünk szavakat
Magánkozmoszunkban.

Öt éve álmodunk –
de álmaink össze
nem törheted,
jer velünk, s kívánj nekünk
alkotó, víg új éveket!

Fuchs Izabella: Ne tedd

kudarcok hasogatnak
egymásnak csattan
düh és méreg
feszülök
nem harcos
kezében íjként
nem életunt
kezében hegedű
hangolatlan húrjaként
hanem mint szivacs
mely egyre csak dagad
nem tud üvegként
se száraz hordóként
repedni szét -

istenem
kihalás fenyeget
éveim törmelékéből
ha tudnál is gyúrni
hozzám hasonlót
meg ne tedd

Fuchs Izabella: Vágyam a csillagos ég

Sose tudtad, hogy kihez imádkozzál –
mondta álmomban az apám.
Ha meleg volt, a napnak panaszkodtál,
a szélnek, hogyha szállt a pendelyed,
a késnek sírtad el, ha megvágta magad,
és köveken kerested fekhelyed.
Oktalan voltál kiskorodban is,
hiába óvtalak: baj ér, ha nem vigyázol.

A lelked, mint a kenetlen kerék,
sír a fülembe folyton odaátról.
Ezernyi csillag közé vágyol
miközben földi fájdalom marasztal
sokszoros terv a bástyád
nincs még helyed fent, mellettem
ne siettesd érkezésed – hunyd be
szemed, lásd itt vagyok, ne félj.

...találkozunk, a csillagok megvárnak...

Gergely Beatrix: Átvarázsolt sivatagba velem lépkedtél

Homokszemcsékből gyűjtöttem
Óriás sivatag lett körülöttem,
Száras napsugár virított felettem,
Egy csepp vizet nyújtottál, s én elvettem.

Homokviharból jöttél,
S előtttem egyből megjelentél,
Azt hittem, délibáb, képzeletembe' vagy,
De megérintettél, s tudtam, igaz, élő vagy.

Fújt a szél, s szárnyad alá vettél,
Védeni akartál s belőlem kértél,
Titokzatos érzést adtál s elértél,
Átvarázsolt sivatagba' velem lépkedtél.

Kezeimet ujjaiddal szorítottad,
A legdrágább kincsér' sem akartad
Elküldeni forró vágyadat,
Ajakkal számat finoman haraptad.

Szomorúságom s egyedüllétem,
Képzeldő álmomból valóságba léptem,
Melletted járni semmitől sem féltem,
Akaratod szavában bíztam,
S semmit tőled nem kértem.

Gergely Beatrix: Mint egy rózsaszál...

Megbomlott a szívem és a szám,
Az agyamba kavarog, mit testem kíván,
Mint egy rózsaszál megbomlott szirma,
S szára a tüskés gyönyörűség titka.

Szimatom illatoddal tele,
Felborzolja s érzékemnek terhe,
Fülembe suttogásod kapom,
Visszhangzik, ahogy nevem hallom.

Gyönyörűség árássa testem!
Ahogy oly szépen hallom nyelvem,
Elharaptam ajkam, nem véletlen,
Elönti számat a vér, érezzem!

Kibuggyant, s látom tükörben: piros,
Mint rózsaszálam színe, bíboros,
Ízét hamar felismerem, sós,
Szavaim szegények, de lelkem aranyporos.

Egy boldogságban töltött percet,
Elnyomták a szenvedő ebet,
Hamis életem engem etet,
Csúcsra nyomjon, ha lehet.

Kezedet kinyújtottad felém,
Elkaptam, de ne félj; szerény,
Nem akarlak rántani, tüskéim rég letörtek,
Nem fognak bántani.

Ne félj tőlem, nem harapok,
Ha simogatni tudsz, még ugatni se fogok,
Mit csináljak?, mást nem tudok,
Fanyar életembe egy édes csepp jutott.

Sós, fanyar meg édes,
E versben minden képes,
Ízek, tettek s e forró érzések...szépek,
Érted születtek, s kérlek, értsd meg.

Gergely Beatrix: Tűzön-vízen át angyalok-ördögök tánca

A legszebbnél is szebb szavakat,
Mit ki tudtál belőlem csalni,
A világosnál is fényesebb napokat,
Mit te tudtál nekem csak adni.

Tüzes angyalnak, mikor neveztél engem,
Nem tudtál a kis ördögökről mik bennem
Életre kapnak és békét nem hagynak,
Most is kiabálnak, újra meg újra kilépni akarnak.

Kikíváncoznak, rohannak, futnak,
Életet te adtál nekik, hát téged akarnak,
Jóságoddal megvilágítottad, hol járnak,
Fénysugár útján örjögnek utánad.

Törnek, zúznak és tombolnak,
Törpárbajt az angyalokkal vívnak,
Fellendültek, létezni akarnak tűzön-vízen át,
Elbűvölő harc, mit testem érez és szemem lát.

Rajongással figyelem, ez nagy akarat,
Angyal-ördög harc mit odaad,
Szívem-lelkemmel forgolódva keresem,
A legszebb s jobb test mellett a helyem.

Most tudom s mindennel érzem,
Te vagy, kire vártam régen,
Tűzön-vízen át, harcoltam egy életen át,
A szebbet, a jobbat kapni és adni át.

Felismertem ördögök angyalokkal járó táncát,
A boldogító remény, szerelem vágyát,
Állandó remegő érzelmeimen keresztül,
A világ hetedik csodáját művelted
velem, legbelül.

Tűzön-vízen át, angyalok-ördögök táncát
Ha velem szeretnéd járni,
Egy igaz élet érzését kitárni,
Valós szépségét nem álomnak látni,

Perdülj velem táncra,
Tüskés rózsaszálat tartsál a szádba,
Elharapott ajkad, véres-sós,
Tüzes sebeid gyógyítom most.

Szorítsd derekam s vezesd lépteim,
Erős akaraterő kell most és itt szavaim,
Ne halaszd és várattasd magad,
Döntésed tüzes angyalodnak add.

Gergely Beatrix: Porból porrá?

A porból jöttünk és porrá leszünk,
Az élet időt tönkretesszük,
Mindig a holnapra gondolunk,
Ahelyett, hogy a mára szánnánk,
Mindent ami jó, mi boldogságot hoz.
A szerelmünk ki kéne használnjuk
Ne hagyjuk már vagy elhamvasszuk,
Kár a szép napokért, az idő, mint vér,
Folyik és nem áll meg,
Telik, de nem újul fel,
Öregszik a lélek és a test
Porból porrá válik a nap és az est.
Nem süt mindenkire,
Habár fenn az égen,
Ott van mindég de...
Én nem láttam régen.
Nekem mikor kisüt újból,
Veled leszek a múltból,
De most ki fogom használni
Nem engedem eltűnni.
Est nem lesz nekünk,
Csak napfény és napos éjjelek
Szeretni foglak és hinni neked.
Örök időkre élni veled,
Mindig szélcsend legyen
Béke és szerelem.
A mának fogunk élni,
Boldogok legyünk és igazán mérd ki,
Ellenünk ne álljon senki.
Ha porból is lettünk, ott por nem lesz,
Szerelem csak és boldog percek.
Ha port akar valaki hozni, közénk bebújni
Jó dolga biztos nem lesz,
Csak mi leszünk ott s a szeretet,
Míg porrá leszünk mindketten,
Álmunk, vágyunk teljesedjen,
Mi éljünk együtt, csendben ketten.

Gergely Beatrix: Pötyög az óra mánusa

Pötyög az óra mánusa
Tiktakot jelez a hangja,
Minden pillanat teltével,
Percek, órák sietnek el.

Fut az idő felettünk,
Utolér és elmegy mellettünk,
Használva kegyetlen életünk,
Kínozva hasztalan létünk.

Szól, megy és nem áll meg, nevetve,
Minden másodpercet jelezve,
Egymás után sietve
Gyorsan az időt kergetve.

Ha az időt ítélve,
Megértenénk, milyen kevés,
Rájönnénk, ittlétünk kinek kell-e?
Szaladva ajándékoznánk, semmit nem kérve.

Kihasználnánk minden percet,
Mi sietve az élet-órából telik el,
Nem gondolva másra,
Csak a pötyögő-rohanó órákra.

Ne keresgéljük, s visszavárjuk újra,
Mi elmúlt s eltelt: életünk útja,
Vissza úgyse jön, ne kérjük vissza,
Hagyjuk: ketyegjen az óra.

Gondolatunk előre úgysem tudja,
Mikor nem halljuk már
A tiktakoló órát, végünk már.

Boldog örömmel teli perceket mérjük,
Minden pillanatot kihasználva kérjük:
Ne a szenvedést, csak egymást nézzük,
Szeretettel teli napokat gyűjtve, a perceknek éljük.

Gyurcsek Attila Sándor: Kísértet-szikla

A hegy lábánál álltam. Felfelé néztem a kék ég felé, a hegy legmagasabb pontját kerestem. Szemeimet meresztgetve kutattam, hátha megtalálom, de nem, a hegy csúcsát nem lehetett látni, köd takarta. Friss szellő csapta meg az arcomat, melyről verejték gyöngyözött a tűző napsütésben. Végigmértem a sziklákat, és végigborzongott rajtam, vajon elérem-e a hegy tetejét. Az engem körülölelő táj kísérteties volt. Teljes csend uralkodott, még egy madár-füttyöt sem lehetett hallani, csak különféle hátborzongató hangok és zajok töltötték be a kék eget. Még egyszer megnéztem magamnak lentről a hegyet, mely félelmet keltett szívemben, majd elé léptem.

A szellő hirtelen tomboló, sípoló, viharra váltott, mintha figyelmeztetni, akarna a reám leselkedő veszélyekre. Nem hallgattam reá. Felléptem az első sziklára, és elmormoltam magamban egy imát. Felléptem a másodikra, majd a harmadikra, s így tovább. Nem tudom megnyit haladtam felfelé, de az egész testem verejtékben úszott, elviselhetetlen volt a meleg.

Ekkor megláttam magam felett egy barlangot, melynek szája sötéten ásítózott felém. Mivel fáradt voltam, bemásztam, leültem egy sziklapadra, enni készültem, mivel pótolni szerettem volna az elfogyott energiámat. A számhoz emeltem az első falatot, de ekkor zuhanni kezdtem. Megijedtem! Pár másodpercig tartott csak ez a zuhanás, majd hirtelen vége lett. Mire felocsúdtam ijedségemből, és ki mertem nyitni a szemem, a hegy lábánál találtam magamat. Kissé megdühödtem, aztán leültem, ettem és ittam, majd újra nekiindultam.

Most annak ellenére, hogy nagyon fáradt voltam, nem álltam meg az előző barlangnál, hanem fáradtan tovább mentem. A karjaimat és lábaimat szinte már nem éreztem, és attól féltem, menten kiszakadnak a helyükről, de nem tehettem mást, csak mentem és mentem tovább.

Egyszer csak észrevettem egy olyan szikladarabot, melyen egy ember kényelmesen megpihenhetett. Oda is másztam, és leültem. Enni készültem és közben annyira elgondolkoztam, hogy meg sem hallottam azt a hangot, amelyet a szikla adott, tiltakozva testsúlyom ellen. Arra tértem magamhoz, hogy a szikla billeg alattam. Hamar megkapaszkodtam, mert éreztem, hogy a szikla menten kihullik alólam. A szikla zuhant lefelé egyetemben a tarisznyámmal. Oda az összes ételem, és italom, ráadásul a semmi felett lógtam a két lábammal. Lábaiknak támasztékot kerestem, de nem találtam, ezért teljes erőmből húzni kezdtem magam felfelé, és egyszer csak a két lábam megakadt valamiben. Még egy kicsit húztam magam, és a két lábam alatt ismét támaszték volt. Megint irány fel.

Másztam ismét mindaddig, amíg ismét egy barlangot pillantottam meg, amihez egy keskeny ösvény vezetett. Megálltam az ösvényen, nem mertem megközelíteni a barlangot. Egyszer csak a barlang bejáratában egy szakadt ruhás öregember jelent meg a föld felett lebegve. Hosszú ősz szakálla volt, és nagyjából 200 évesnek nézett ki. Elém lebegett, és mély dörmögő hangján hozzám szólt:

- A hegy szelleme vagyok, hát te ki vagy?
- Vándor vagyok – válaszoltam kicsit megijedve.
- Hová igyekszel ily hevesen? – kérdezte.
- A hegy csúcsára – mondtam.

– Óh, a hegy csúcsára! Mit akarsz Te ott?
 – Úgy hallottam, ott fent van az Élet jelképe, azt szeretném megnézni.
 – Igaz amit mondasz – kezdte –, de vigyázz! Csak akkor menj tovább, ha a szíved tiszta, csak úgy van esélyed, ugyanis a köd felett a sötétség az úr, és csak egy valami törheti meg ott fent a hatalmát. Nem mondhatom meg Neked, mi az, ezt magadnak kell kitalálnod – távozni készült – Még egy jó tanács, ne érintsd meg, mert véged. – ezzel visszament a barlangjába. Én még kicsit pihentem, majd továbbindultam.

Kis idő elteltével elértem a ködöt. Itt a köd felett sötét volt, és nagyon hideg. Semmit sem láttam, ráadásul gyomrom is görcsbe rándult az éhségtől, és a szomjúságtól. Hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam, és a támasztékokat is úgy kellett kitapogatni, hogy tovább tudjak haladni.

Ekkor eszembe jutottak égszínkék szemei, melyek melegséget árasztottak, és mintha felöltöztem volna. Gyönyörű rubint, puha ajkaira gondoltam, s az éhségem azon nyomban megszűnt. Eszembe jutott aranyfényű haja, s mintha fény gyúlt volna, minden láthatóvá vált.

A támasztékok nagyon ritkán követték egymást. Ekkor arra gondoltam, hogy megfogja a kezem, és vezet. Ezek után már gondtalanul feljutottam a csúcsra. És megpillantottam. Nagyon gyönyörű volt.

Pontosan leírni nem tudom már, lehetetlen, azt látni kell. Egy hatalmas könyv volt, lapjai aranyból voltak, s rájuk gyémánt betűkkel volt írva. A kezdőbetűk a szivárvány színeivel

voltak festve, és gyémánttal voltak körbefutva. Csodálatos volt, egyedi és páratlan. Az öreg szavai a fülemben csengtek, de nem tudtam ellenállni, és meg szerettem volna érinteni. Már majdnem elértem, amikor az öreg óvó tekintete jelent meg előttem. Kicsit még gyönyörködtem a csodában, majd lassan elindultam lefelé. Nagy nehezen lemásztam, majd hazamentem.

Gyurcsek Attila Sándor: Menekülő vad

Óh, úzött fenséges vad!
Lágy – lenge szellő rajongja körül
Törékeny testedet.

Mi elől menekülsz?
Mi készíti kecses lábaidat,
Hogy vég nélkül szaladjanak?

Szemedben miért csillan rettegés?
Melyeknek tükrében a csillagok,
Boldogan mártóznak meg éjjelenként.

Szép piros orcád miért sápad el?
Amikor a Holdanya az ég tetejére kúszik
Vígan vigyázva álmaink?

Meggypiros, mézédés ajakid,
Miért rejted vad, szúrós tövisek
Végtelen rejtekébe?

Tán fegyvereim életől félsz?
Melyek ugyan néha sebet ejtenek,
Mégis segíteni akarnak?

Vagy szívem tüze riaszt?
Melynek vörös lángjai égetnek,
Pedig oltalmazni próbálnak?

Miért félelmed a boldogságtól?
Miért taszítod, mit a szerelem adhat?
Fenséges királyi vad.

Gyurcsek Attila Sándor: Egy csillag halála

Valamikor nyáron, sötét éjszakán, egy kékfényű kis csillag lecsúszott az égről. Magasról jött, és fényes csíkot húzott a sötét égre, hogy visszataláljon. Egy tó tükréhez ért le, és ámul-tan látta magát benne. Fölkapaszkodott a sásra, hintáztatta magát, és boldogan kacagott, milyen szép is Ő.

Teknőc hátán béka evezett arra, és felkavarta a sima vizet. Mérgesen zavarta el hintájától a csillag, de a béka nem ment. Csónakjával ott keringett előtte, lágy hullámokat hajtva a sás alá.

– Jaj de csúnya vagy! – kiáltotta a csillag, a béka pedig mérgesen szólt fel hozzá.

– Lehet, de én itthon vagyok, és Te nem küldhetsz el.

Hosszú vitába kezdtek, és a tó világa két részre szakadt.

– Menjen, semmi dolga itt! – mondta a hosszú nyakú gólya.

A sárga hajú kacsának más volt a véleménye: – Miért, kérem? Ez nem helyes. Ő itt vendég, és ezt tisztelni kell.

Én egy karcsú fűzfa kinyúló ágán feküdtem, és hallgattam őket. Beszélt a fácán meg a csalogány is, sikoltozott a sokszínű páva, csak a halak tátogtak némán, merev szemmel figyelve az eseményeket. Éreztem a hajnal megbor-zolta a hajamat, előbújt álmából az árnyék, reggel lett.

A kis csillag felnézett az égre de nem látta a csíkot, mert a Nap letörölte azt. Leszálltam a fáról, a sáshoz mentem, de a csillag már nem élt.

**dr. Hamvas Ákos: Fájdalmas szó-szövő
szonett**

Minden halál egy új kezdet,
Mégis lelked az elmúltba zárul.
Nem a jövőt nézi, miközben tervezget,
Hanem a hiányt, ami most ráhull.

Nem jó ez így. Nem baj, ha éget,
Nem baj, ha szétmar a fájdalom.
Amíg végleg nem hagy el az eszmélet,
Agyad mindig az újon kell, hogy járjon.

Kérlek, vigyázz! Ne hagyd, ne engedd,
Hogy a gyász keserédes reménye
Ölő gyilkos karjai közé tedd

Az egyetlent, a léted, hisz a vége
Téged még nem ért el. S a Szövögető
Ujjának vágyát nem látja előre semmi fő.

dr. Hamvas Ákos: Ölelés

Érezte, elkapja az erő.
Érezte, a testet már nem uralja.
Hiába férfi most, uralkodik a nő,
Ki mit akar, azt elragadja.

Mint leszakadt ág, úgy sodródott.
Várta a halálos szorítást.
Nem szakíthatta fel az ólmot.
Nem törhette meg a démoni varázst.

Lepergett talán élete filmje is,
sikoltani nem volt ereje.
Nem tudta, elég erős-e a hit,

De félni ettől már nem volt ideje.
Ekkor az örvény csobogva kacagott,
S a pillér mellett épen lökte el a csónakot.

dr. Hamvas Ákos: Verstelenül

Van, mikor verset írni nehéz.
Nem, mikor bajt áraszt rád az ég,
Nem, mikor a bánat töri meg a lelked,
De mikor végre megtaláltad helyed.

Most meséljek arról, hogy az élet jó?
Ezt érti, ki érzi, s másnak nem fog a szó
Enyhet, támaszt adni, inkább szeretne
Olvasni a kínról, ami épp ellepte.

Van egy társ, ki szeret, gyermekem nő benne.
Remélem, jó helyre születik jövőre.
Együtt, féltőn várjuk, készülünk a napra,
Mikor szeme nyílik a sok földi bajra.

Amit látunk mi is, csak nem énekeljük,
Inkább tesszük mindazt, amit csak tehetünk:
Hátamat tartom, ha valaki már lépne,
Tán hamarabb juthat ily módon a fényre.

Hálát adok Neked, édes jó Istenem,
Hogy nem egy fiút küldtél, ki erőt ad nekem.
Szeretetük, kedvük még mindig ifjan tart,
Tőlük kapott emlékekkel boldog a Duna-part.

A part, hol sokszor hallgattam az éneket,
Amit sötét madár torkából ereget.
Dalom nekem sem szól soha tisztábban,
Ezért hallgatok, ha sorsom hibátlan.

Istvan Hanyecz (shf): Csillagos éjjel

zord, fekete éj
kopár, kies, rideg föld
csillagfény ragyog

délceg kisleány
lépdel a végtelenbe
csillagos éjjel

karba tett kézzel
lépdel ő most serényen
lobogó hajjal

fénylő csillagok
most mutassatok utat
magányos létben

Istvan Hanyecz (shf): Csendes tengeren

csillog, szikrát szór
ősznek arany sugara
elvakít téged

elvakít téged
ezer fényével szépen
csendes tengeren

csendes tengeren
vitorlások siklanak
messzi vizekre

messzi vizekre
téged csábít leánynak
bájos mosolya

Istvan Hanyecz (shf): Kettesben

ülünk itt a csendben, csobogó patakparton
tekintetünk vándorol messzi idegen tájakon
ekkor bájos arcod víz tükrében megpillantom
mondd el nékem kedves merre mészház az úton

Istvan Hanyecz (shf): Szerelmes álom

Őszintén szeretem őt
ezen a világon –
kék égen fekete felhők
tornyosulnak éppen.
A látóhatár peremén
vihart sejtetnek.
Jaj tenéked,
kedves, dalos madárka –
sóhajték oly nagyot
halkan – hozzád,
mint csodavárók
késő esti szeánszon,
nehogy valaki most
engem megzavarjon
itt, hol meglepetés születik
e síri csendben

Eme dalom egy vallomás
tenéked, kedves,
olyan, mint őszi fákon
a lehulló levelek
zenéje: csendes;
simogató, hozzád szóló
ez, csak néked való,
halkan a csendben,
hogymeg ne hallja
rajtunk kívül senki más,
de zenénket már eközben
énekes madár vígan dalolja.
Szeretlek téged én,
te aranyos kisleányka,
ülve a felhők peremén
újabb csodára várva.

Istvan Hanyecz (shf): Etelkámnak

Hol vannak már
azok a szép napok,
a fiatal, gondtalan évek,
amikor itt megismertelek
hetvenben Téged.
Régi valós énem,
amelynek csak árnyéka
kísér ma most engem,
selymek, bársonyok
próbálnak félrevezetni éppen.
De lelkem még tombol,
itt vadul, úgy, mint régen.
Zabolázom szilaj kedvem,
emlékeit keresem időben
ama régmúlt szép napoknak.

Gyengéden kezemben
fogva tartom e kincsem,
az angyali teremtet,
elragadó kedvesemet.
Ragyogjon most az
estnek fénye ott fent a hídon,
és szemed – szemem
tükrében villanjon,
így sétálunk kettesben
az esti Duna-parton –
Kedves, andalító muzsikaszó
halkan csendül fel a parton,
magával ragadja kedvem,
s fogjuk mi egymás kezét
úgy, mint régen.

Emléket felidézve múltból
ballagunk a csendben.
Mily szép itt újra minden,
szerelmes szóm cseng füledben,
te csak hallgatsz,
bólintsz, eme szép estében

sétálunk tovább
 a parton kettesben,
 régen megkopott
 fiatalságunk s emlékei
 mind itt kísérnek minket
 harmincnégy év távolából,
 amely oly gyorsan tovatűnt,
 mára csak a megszépült
 emlékek bandukolnak velünk.

Istvan Hanyecz (shf): Álom és valóság

Ó milyen elragadó
 ruhátlan mezítelen tested
 csak nézem eme Aktot
 behunyt szemmel látlak téged
 és akkor hirtelen kinyitom
 szemem s te nézel rám
 Reám akit eme szépséges test
 foglyul ejtett éjjel ám

Ébredő hajnalon, reggel
 vidám boldogság tölt el
 Bár azon töprengem
 mit hoz nekem a holnapom
 Rabod leszek-é
 vajon a pirkadó hajnalon
 S amikor boldogság
 italát kínálad puha pamlagon

Megigéztél bevallom
 eme percekre sóvárgón
 Napjaim zsúfoltak
 harcot vívnak száguldón
 Testem az konok
 Hajthatatlan bőszt vágyódón

Légy hát türelmes
uralkodj bátran e testen
Rajtad is múlik
kinek lesz szép ezen éjjelen
Rajta hát szíveddel ejtsd
rabul e szépséges testet

Istvan Hanyecz (shf): Mécsest gyújtunk!

Mécsest gyújtunk Néktek
a múltó esti csendben
sok fájdalmat felejtven,
imádkozunk Istenhez szépen
megbocsátás lakozik
már a megtört szívünkben
elhagytak ők mind réges-régen
szeretteink voltak, csillogó jövőben
mára csak emléküik lészen itten
amely kísér két szerető embert
e földi magányos végtelenben
énük elevenen él szívünkben
messzi tájon, térben, időben
mécsest gyújtunk Néktek
e gyertya fénye világítson
az örökkévalóság mezején
Tinéktek, a fekete sűrű éjben
most ezer csillag ragyogjon
ott fenn a végtelen sötétségben

Kálmán Eszter: AFTER THE DELUGE

A férfinak, vagy inkább fiatalembernek, aki
bejött a templomba, nem volt arca... Ponto-
sabbán úgy behúzta a bőrdzsekije gallérja kö-
zé a fejét, hogy szinte semmi sem látszott ki
belőle. Hosszú, sötét haja a hátára hullt. Ba-
kancsban és farmerben kissé kilógott az éjféli

misére igyekvők közül. De nem nagyon figyelt rá senki, ahogy összehúzódkodva becsusszant az egyik padsor fal felőli részére. Mikor már megtelt a templomhajó, a fiatalember lassan feljebb emelte az arcát. Komoly, érzékeny arca volt, szép vonású. Szeme kékes-szürke a gyertyák halk fényében. Tükröződtek benne a fénypontok. Félresöpörte arcába hulló tincseit, aztán ölébe ejtett kézzel ült tovább. A zsongás elhalkult, felzendült a kórus, a szertartás elkezdődött. Az ünneplőbe öltözött emberek felálltak-leültek a mise ritmusában, de a fiatal férfi meg sem mozdult az árnyékban. Egy-két öregasszony nézett csak rá időnként szemrehányóan, meg egy középkorú, öltönyös férfi. De az ünnepre való tekintettel összeszorította a száját és nem szólt neki. A fiatalember észre sem vette. A mise a vége felé közeledett, sorok keltek fel az áldozáshoz, aztán közeledtek a persellyel a padsor felé. A fiatalembertől jobbra ülő nő pár pénzdarábot dobott a perselybe éles csendüléssel. Sürgetően ránézett a mellette ülőre. Az ügyetlen kezekkel összegyúrt papírpénzt markolt elő a farzsebéből és a perselyes felé nyújtotta. Az elvette tőle, de valamiért furának találta a tapintását, ezért a fény felé nyújtotta, hogy megnézze. A papírdarab véres volt! Ebben a pillanatban az oltár felől döbrent kiáltozás harsant fel. Megzavarodott emberek mutogattak fölfelé. A fiatalember kihasználva a zavart, fölpattant és kifelé nyomakodott a templomból a tömegen keresztül. Az oltár felett függő Krisztus-szobor mindenki legnagyobb ámulatára könnyezni kezdett! A szobor vérkönnyeket sírt. Az emberek közelebb tódultak, a mise rendje felbomlott, sokan csodát kiáltoztak. A fiatalember végre kiverekedte magát a melléképületben levő mosdóba. Leöblítette a kezét: tenyerén véres sebek nyíltak.

Majd az arcát is, amin véres csíkot húzott a könny a szeméből. Érezte lába is átázik a vértől. Rémült kapkodással mosta és szárítgatta a sebeit, mígnem egy idő után csökkent a vérzés. Két tenyere közé papírtörülközőt szorítva kióvakodott a templom elé. Ott lezökkent a lépcsőre, hogy egy kicsit magához térjen. Szeme alatt, két tenyerén már csak kis hegek emlékeztettek az előbbiekre. A templomból izgatott emberek tódultak ki. – Láttad? Te is láttad? – röpködtek a hitetlenkedő, csodálkozó megjegyzések. Aztán csend lett, majd már higgadtabb hangok hallatszottak: – Azt hiszem, vége! Vége. Elállt. Már nem könnyezik. – Egy nő jött ki a templomból és meglátva a lépcsőn ülő ember sziluettjét, gondolkodás nélkül némi pénzt dobott neki. A következő, az öltönyös férfi is zsebébe nyúlt apróért, de a fiú már nem volt sehol...

Pár órával később a híradósok és szenzációhajhászok kordonjában komor egyenruhások járkáltak és kérdezgették az embereket egy különösen brutális gyilkosság gyanúsítottjáról. De addigra az emberek emlékezetében megfakult a fiatal férfi képe, talán nem is volt ott soha... és ezt a halvány benyomást is elmosta a könnyező Krisztus szenzációja...és hát ki emlékszik a bal latorra?

Kálmán Eszter: Karmikus bűn

*Valamikor az 1600-as években
egy falu határában....*

A történet hőésésben végződött....

Először csak apró pihék szálltak el a fagyos szürke téli felhők alatt, de ahogy sötétedett, egyre nagyobbakká váltak a hópelyhek és egyre viharosabbá a szellőkések.

Az asszony az alig látható, szinte csak kitapintható kőösvényen futott, csúszkálva a hóban. Fejkendője kibomlott a sietségtől, az ezüstsálak meg-megcsillantak sötét hajában. Tincseit arca elé verte az éles szél. Az asszony nem volt már fiatal, de épp öregnek sem mondható, asszonyos volt, érett. Alig látható nyomokat követett sietve, mielőtt még a hóesés betakarta volna azokat. Lélegzete ködgomolyként szállt ajka előtt.

Aztán egyszer csak előtte állt, aki után futott: a fiatal férfi az ösvény végében állt a sziklák tövében. Magas, vékony alakja megdobogtatta az asszony szívét, ahogy sötét haja a szemébe hullt, sűrű szemöldök, pisze orra és szép szája volt. Kedves barna szeme vádlón meredt a hóesésen át is az utána botorkáló asszonyra.

– Miért követsz, asszony? – kiáltotta át a fúvó szelet fiatal hangja.

– Fiam! Kisfiam! – sírt fel az asszony utolsó erejével, aztán lerogyott a frissen hullott hóra. A fiú szótlanul nézte, de nem mozdult, hogy fölsegítse. Ám a szemét le nem vette volna az asszonyról. Nem tudta volna megmondani, szép-e vagy nem az asszony arca. Neki szép volt mindörökké....

– Mit tettél velem...anyám?!

Az asszony térdepelve felé nyújtotta a két kezét. Haján kezdett megülni a hó, ettől idősebbnek látszott a koránál, és a fiúban megmozdult valami, hogy odarohanjon hozzá, hozzábújjon, felsegítse...de nem! A bűn túl nagy volt, túl nagy ahhoz, hogy csak úgy fel lehessen oldani.

– Kérlek, fiam...én nem tudtam... nem tudhattam... – hebegte az asszony szánalmasan

– kérlek, bocsáss meg nekem!

– Erre nincs bocsánat! – meredt rá a fiú az asszonyra.

– De hát honnan tudhattam volna...? – hisz

kicsi baba voltál... mikor elmentem tőletek....
mostanra szép szál legény lettél... honnan
tudhattam volna, hogy te nemcsak egy katona
vagy akit beszállásoltak... egy férfi a sok
közül, akikkel...

A fiú felszegte a fejét, finom vonalú orra az
égnek meredt, szemébe ömlött a hó.

– Szeretlek.... – nyöszörögte az asszony.

Ettől a fiú teste hirtelen megfeszült, lekapta a
fejét és iszonyodva hátrált egy lépést, és a
sötét, kedves szempárra mintha kérlelhetetlen
vasfüggöny ereszkedett volna.

– Nem! – csattant jéghidegen a hangja. –
Soha! Soha többé! Meg...megátkozlak,
anyám, hogy soha ne élvezd többet az
anyaság gyönyöreit, és ha találkozánk is
még halálunk után, ezer és ezer éven át
mindig és újra elveszíts a mérhetetlen bűnöd
miatt! Csak akkor törheted meg az átkot, ha
egyszer majd úgy tudsz szeretni...önzetlenül
szeretni...nem csak magad miatt...– az átok
vége dadogásba fűlt a fiú szájában, és mielőtt
kicsordult volna szeméből a könny, hátat
fordított az asszonynak, és nagy léptekkel
belevágtatott az éjszakába, a hóesésbe, csak
úgy lobogott mögötte a köpönyege...

Az asszony ottmaradt a földre roskadva
hangtalan zokogással. A szél orkánná dagadt
körüllötte, és hóvihar tombolt. Az asszony
maga sem tudta, hogy jutott haza, halványan
emlékezett csak valami lovaskocsira, amelybe
fölemelték félig fagyott testét. De a lelke már
meghalt, amidőn a fia otthagya megátkozván....
S másnap is könnytelen szemmel bámulta a
fagyott testet, amelyet behoztak a faluba: egy
magas, vékony fiatal fiú testét, aki mintha
csak aludt volna hófehérré fagyott arcával.
Elmenekült előle örökre...

S az asszony harmadnapra felakasztotta ma-
gát a szénapajta padlásán.

Kálmán Eszter: Veszteség

Hogy fájhat elveszteni azt,
aki soha nem is volt a tiéd?
Eső csorog végig arcomon,
sötétlő fellegű vasárnap délutánokon
sötét szemedből sugárzó
viszonzatlan vágyak –
falakba ütközöm folyton,
hiába a jelek köröttem,
meg nem történt dolgokra emlékeztetnek.
Van értelme ekkora szenvedésnek?
A veszteség belülről marja szét
szívemet...

Kálmán Eszter: Ikerlángomnak

egy lángból vagyunk
te meg én
ahogy magadat ismered
úgy engem is rég
szívem a szívedig ér
ám szánk néma marad
szavaink nem értik egymást
bár szemedben magamba nézek
és arcod az enyém is
fájdalmas ez a magunkra ismerés
de az angyalok a szívünkben
értünk énekelnek
tajtékozó érzelmek
árján hanyódunk
én és én – mi ketten
holdvirág-kedvesem
mégse tesszük meg az utolsó lépést
falak mögül meredünk egymásra
játsszuk a szerepünk
játsszuk az ismeretlent
egymásnak
– meddig még...?

Kálmán Eszter: Karmikus kapcsolat (T. Z.-nek)

mélyebben a szeretetnél is...

alkonyi puha fények
játszanak arcodon
tenyerem mögül lesem szemedet
ki vagyok én
s ki vagy te nekem?
sokáig tartott míg rádeszméltem
végigsimít a sors
puha ujja ajkamon
időtlen e kor
időtlen e kapcsolat
máskor és máshová gyökerezik
most nem a miénk ez a lét
te nem vagy
és én nem vagyok
a Párkák fonják a szálakat
a bolygók vetik ránk árnyukat
az alkonyi fény
lassan kihuny
eloldódnak a szálak
füstölő illata lengi be a szobát
talán máskor és máshol
még együvé leszünk
élve és érezve

mélyebben a szeretetnél is...

Keller Ferenc: A szürke

– Kérem a következőt!

A szürke alak előrébb araszolt, és a hófehér
ruhás, deres hajú öreg elé lépett.

– Hát ez meg micsoda?

Az ősz hajú, akiből földöntúli fény áradt, lassan előrehajolt, miközben szakálla hevesen megrázkódott a hirtelen feltámadó indulattól. Amaz szóttanul állt, földig érő, fakó tógában árválkodott lehajtott fejjel. Magas, szikár termete majd egy fejjel magasodott társai fölé. Hosszú, koromfekete haja keskeny arcába hullott, bőre beteges sápadtsággal világított ritkás szakálla körül.

Egyedül csak a szeme izzott, akár a tűz.

A mögötte kígyózó végtelen sorban aranyhajú ragyogó áradat várt türelmesen a sorára, tökéletes egyenes vonalban.

A falak nélküli helyen vigyázón hajolt fölējük az éjszínű kupola, telis-tele vakító ékkövekkel, melyet, helyenként tejfehér ködfoltok tarkítottak. A szentjánosbogárként világító fények sokasága nappali világosságot árasztott magából. A lábuk alatt, mint színes üveggyölyök, apró gömbök keringtek, fáradhatatlanul járva végtelen táncukat. A kupola tetején pedig méltóságteljesen ragyogott egy óriási gömb, uralkodva a mindenség felett.

Eltörpült mellette az összes többi fényforrás.

Az ősz hajú tiszteletet parancsoló öreg tanácstalanul próbálta az embermagas szárnyakat a szürke alak hátára, a fején tündöklő ragyogó kör időnként bizonytalanul meglibbent a mozdulat hatására. A szárny vakító fehér színe élesen elütött, a fakó lepel ráncos redőitől.

– Ez így nem lesz jó! – csóválta a fejét, az ősz alak.

– Hát te meg miféle szerzet vagy?

Mivel a másik nem válaszolt, tanácstalanul tárta szét a szárnyait, sohasem látott még ilyet, de már tudta, mit kell tennie.

– Jöjj velem. – szólt az öreg, és ezzel megfogta a kezét, majd egy éles villanás keretében eltűntek mindketten.

– Te szürke vagy!

A küldött előre hajolt, és jól megnézte magának az előtte álldogáló alakot. Elgondolkodva bámult maga elé, miközben szárnyai hol kinyíltak, hol összecsukódtak. Összevonta izzó szemöldökét, és az idősebb kísérőhöz fordult.

– Ez mégis hogyan fordulhatott elő?

Ujjaival ütemesen dobolt az asztalon. Emeletnyi ülőhelye jóval az érkezettek fölé magasodott, kiemelve megtermett alakját. Válla felett embernél magasabb kecses szárny verdesett, hófehér lepel borította tetőtől talpig. Semmilyen dísz nem viselt, csupán aranyszín hosszú haját, amely a válláig ért. Tökéletes arcvonásai földöntúli szépséggel ajándékozták meg, arcán pedig végtelen jóság és szeretet tükröződött.

Az ősz öreg egyik lábáról a másikra állva toporgott a fehér pamacsok között, ami az egész talajt beborította, majd így válaszolt:

– Nem tudom! Ilyen még sohasem fordult elő, hiszen a tévedés kizárva, a rendszer tökéletes!

– Hm. Való igaz! – tűnődött a másik.

Ismét megnézte a magának a szürkét, aki lehajtott fejjel, türelmesen várakozott csendesen. Megcsóválta a fejét, elképzelhetetlenül régóta létezett már, de még sohasem találkozott hasonló szerzettel. *Közülk való egyáltalán? Talán a teremő tévedett volna?*

Ezt még elképzelni sem tudta.

– Nincs más dolgunk, mint hogy megváltoztatjuk és elfelejtjük az egészet, mintha meg sem történt volna – mondta és a kezével hessegető mozdulatot tett feléjük.

– És most menjetek!

Döntött.

Elégedetten hátradőlt. Így lesz a legjobb mindenkinek. Ismét a hatalmas asztal fölé hajolt, nem foglalkozott a tovább dologgal. Csak apróság, amit akár el is felelhet.

Először szólalt meg.

Makacsul lehajtott fejjel. Szinte alig hallhatóan csendült fel a hangja, a másik kettő mégis meghallotta.

– Nem – csak ennyit mondott.

– Hogy? Mit mondtál? – hördültek fel egyszerre.

A küldött elkerekedett szemekkel állt fel a helyéről, izzó szemöldöke összerándult. Az ősz hajú alak feje felett lebegő arany karika bizonytalan imbolygásba kezdett, az öreg szája néma kiáltásra nyílt. A tisztas alak arca láthatóan elfehéredett, úgy tűnt menten rosszul lesz.

– *Nem.* – ismételte meg a szürke.

Felemelte a fejét, dacosan összeszorított szájjal nézett felfelé.

– Mi az, hogy nem? – dadogta vörösödő arcával a küldött.

A szárnyai kinyíltak és úgy is maradtak, idegesen verdesett velük. A feltámadó szellő meglobogtatta a szürke alak haját, de az nem szólt többet, csak állt dacosan, némán.

– Ez nem lehetséges! – tanácstalanul nézett az ősz hajú öregre, ám hiába, az csak széttárta a szárnyait.

– Na jó! Elég legyen ebből!

Az égre emelte a tekintetét, és felsóhajtott, aztán kimért mozdulattal intett. Egy arany villanás keretében eltűntek mindhárman.

Izzó bíbor tűz, vakító fény az univerzum tetején. A csillagok lámpásai csak tűnő emlékként pislákolnak az űr végtelen sötétjében. A létezésük kifakult, elveszett a messzeségben. Múló anyag híján, az idő tehetetlenül vergődött saját csapdájában. A vakítóan hullámozó világosság teljesen betöltötte a teret, vagy inkább maga volt a tér. Része volt a minden és a semmi is, hiszen öröktől fogva létezett. Látha-

tatlan erők feszültek itt, szinte tapintani lehetett az energiát.

Ez volt hát a hely, ahol egykor minden elkezdődött.

A tündöklő gömb alatt, mint élő fal, négy, oszlopnyi magas lángoló alak emelkedett. A fáklyaként szikrázó csalóka fény hamis árnyékot vetett, óriássá növelve őket a fehér pászmák felszínén.

Micháél, Ráfáél, Uriél és Gávriél, a teremtés lángjai, a hit oszlopai.

Három apró alak várakozott türelmesen az örökkévalóság keskeny küszöbén.

– Te lennél az ellenkező?

Az aranyszínű lángokkal borított Uriél előrébb lépett, lehajolva vizsgálta a jövevényt. Eltörpült mellette a fakó lepelbe burkolt, hosszú fekete hajú alak. Lassan felhúzta parázsló szemöldökét, szakasztott mása volt a küldöttnek, aki valamivel hátrébb várakozott az ősz hajú öreggel. A különbség mindössze annyi volt, hogy méterekkel magasodott fölénk, és már messziről érezni lehetett perzselő tüzének erejét.

– Egy vagy közülünk.

– Neked is el kell fogadnod a helyed. Ez a rend. – dörögte.

Kis szünetet tartott, majd így folytatta:

– A teremtet szolgálni jutalom, mellyel együtt jár a halhatatlan lét! A rend uralkodik a káosz felett, így van ez öröktől fogva.

– Ennek így kell lennie! – fejezte be.

A háttérben szerényen meghúzódó küldött és az ősz hajú tisztas öreg helyeslően bólogattak, arcukon átszellemült kifejezéssel. Bátorítón mosolyogtak a magányosan álldogáló szürke alakra, aki kifejezéstelen arccal bámult valahová előre, a semmibe.

Uriél mosolyogva nyújtotta feléje a kezét.

– Nincs más dolgod, mint hogy aláveted magad a többség akaratának, és tiéd az örökkévaló boldogsága.

Néma csend támadt.

Nem hallatszott más, csak az aranyszínű tűz halk suhogása, Uriél szárnyai felett.

A szürke felemelte a tekintetét, és lassan a föléje tornyosuló kérubra nézett. Az ajka keskeny vonallá szűkült, ahogy összeszorította a fogait. Megrázta fejét, és alig hallhatóan mondta ki a szót.

– Nem.

Szinte az egekig csaptak az aranyszínű lángok a hit oszlopai felett. A küldött és az ősz öreg a szárnyukkal takarták el arcukat, mely most fehérebb volt makulátlan ruhájuknál is. Az egész nem tartott tovább néhány múltó pillanatnál.

A kérub tekintetében őszinte szomorúság bujkált. Szárnyait az égre emelte, s végül így szólt:

– Hát legyen! Hiszen a teremtető ajándéka a szabad akarat!

– Vagy aláveted magad a döntésünknek, vagy az örök száműzetés vár rád! – dörögte.

– Az Úr szólott általam!

A szürke alak aprót bólintott mintegy jelezvén, hogy tudomásul vette az ítéletet, de nem mozdult. Szeme sarkából vékony csíkban indult útjára egy keserű könnycsepp, már-már hallani lehetett, amint mély sebet ejtve földet ér, a puha felhők bársonyos felszínén. Félrefordított fejjel a küldöttre sandított, és a mellette álló aranyglóriás őszes öregre, az arcukon döbbenet és kétségbeesés tükröződött.

A lángoló kérub szórakozottan kitárta, majd összecsuksa szárnyait. Nem siettetette a döntést, hiszen erre nem lehetett, csak egyetlen ésszerű válasz.

– *Nem.*

A hit oszlopa, Isten lángja, hitetlenkedve rázta meg a fejét. Nem értette, hogyan történhet meg mindez, hiszen a rendszer tökéletes. A teremtmény hatalma és jósága végtelen.

Nem próbálta megállítani. Szomorúan figyelte a lassan távolodó, szürke alakot, aki önként vállalt sorsa felé vette útját.

Uriél tett egy bizonytalan lépést előre, és még utoljára megkérdezte:

– Árudd el, mi a neved kérub?

Amaz, úgy tűnt, nem válaszol, elgondolkodva nézett maga elé, szemébe hulló hajától nem látszott tűzként izzó keskeny szeme. Aztán végül megrántotta a szárnyait, konokul leszegett fejjel hátra sem fordulva felelt, mielőtt még levetette volna magát az alant tátongó sötét mélységbe.

– Sátán.

Nem kiáltott, egyetlen hang sem hagyta el az ajkait. Lassan pörögve zuhant a föld felé, a szürkesség felett élesen világító fehér szárnyait kitárva.

A kérubok pedig még hosszú percekig bámulták némán, a fénylő csillagként aláhulló, bukkott társukat.

Kiss Angéla: Pitypang

Fehér harang egy vadvirág szirma
Fújhatod, elszáll messze a világra
Magasan repül sivalgón a szélben
A szárnyaló pillangók kíséretében

Már szétszaggatott füzére elterülve
Hunyorog a hirtelen jött friss esőre
Elveszve a kispriccoló sártengerben
Megpihen, míg sarjadhat új énjében

Kiss Angéla: Napló

Át egy kősziklán, vasmacskán
A hatszögletű harangtornyán
Leszállt a nap, beült a sarokba
Hét sugarából – egyet behozva

Zsiványt űző fokhagymalánc
Fehér falon függő árnyastánc
Sorompóként a díszes hintaló
Áttörni kész fényben elnyúló

Tigris, maci és pöttyös labda
Mind jön angyali hívó hangra
Északi szélben alkonypelyhek
Karácsonyfán gyertyák égnek

Lakat alatt; meglehet nincs ok
Ezüstösen csillogó kartontitkok
Kitárul, mint a megérett kagyló
Ha már karácsonyhoz ér a napló

Kiss Angéla: Téli táj

Didergető pelyhek hangtalanul szitálnak
Színes levelek is hótakaró alá bújnának
Időapó fehér hajjal, márvány szemekkel
Jön csikorogva húzott szánkón, jegekkel

Csillagok ragyogása a fátyolba burkolva
Egy remegő ágon ülő piciny madárfióka
Fagyos szárnypróbálgatása olyan tétova
Suhogó szellőben néz a színtelen világra

Siklik egy gondolat álmok cikáznak feléd
Hóborította tájon fagyosan csúszom eléd
Nem menekülhetsz szívem máris közelít
Mosolyodra érkezése mindent megszépít

Kiss Angéla: Sötét reggel

Sercegő fénycső küzd múltból villanó fényével
Az óra ketyegése küzd a dermedt sötétséggel
Néhány szikrát lopva vet homályos számlapra
Mielőtt ébredne vég nélküli mozdulatlanságra

Kötéltáncos egyensúlyoz vékony fénykötélen
Keresztüljutva lejt az eltéphetetlen tűnődésen
Egykoron táncot ropott kopott lépcsők felett
Amikor elmész, megőrizze nyomod is idebent

Kiss Angéla: Álommanó

Sötét takaró alól kivillan még a fény
Fázósan bújó szürke álomtünemény
Némán átölel egy tűnő boldog napot
Magához szorít súlytalan szép álmot

Visz az álom és száll egyre az éjben
Kedvesen kíséri álommanó képében

Bóklászik kifürkészhetetlen tájakon
Hajnalig álompor lebeg az ágyakon
Finoman átkarolva lágyan szédítget
Amíg pillangóként fel nem repülhet

Visz az álom és száll egyre az éjben
Kedvesen kíséri álommanó képében

Kiss Angéla: Este

Becsukom az ablakot, kint rideg tél
kopogtat még, estére bejönni remél
De, odakint hiába is áll az ablak elé
Botorkálok egyre csak a holnap felé
Marad a sűrű csend, és a ma hátralép

Koródi Sándor: Szükség

Szükségem van Rád, hogy legyőzzem
a félelmeimet,
S béklyóikat lerázva, végre újra
szabad legyek.
Szükségem van Rád, hogy az lehessenek,
aki vagyok,
S hazatérve Önmagamhoz, adhassam azt,
mit akarok.
Szükségem van Rád, hogy felemelj
erővel, hittel,
Hogy megküzdjek végre magammal, s újabb
próbatételeimmel.
Szükségem van Rád, hogy újra
higgyek, érezzek,
Szükségem van Rád, hogy Létezz,
mert nagyon szeretlek!

Koródi Sándor: Ne mozdulj

Ne mozdulj, csak feküdj most csendben!
Majd én mozdulok helyetted, ha kell.
Lehunyt szemed simogatom a szívemmel,
S homlokodra csókot lehel már a lelkem.

Ne mozdulj, csak lazítsd el a Tested!
Én majd simogatásommal segítek.
Sóhajtásod fülemben sziréni ének,
Magához húz, s én itt vagyok szelíden.

Ne mozdulj, csak magadra figyelj!
Én is itt vagyok melletted, és őrizlek.
Vigyázok Rád, Te most bensődre ügyelj,
Táncoló démonokkal most én küzdök meg.

Ne mozdulj, csak lebegj a Mindenségben!
Én majd körülölellek, hogy ne félj.
Az erőt most érzem magamban, amit kértem,
S általa óvlak, szeretlek, s súgom ezt a mesét.

Koródi Sándor: Csak mi ketten

Csak Te meg Én, csak mi ketten létezőnk,
S csak díszlet körülöttünk a Világ.
Csak Te meg Én, csak mi ketten érezzük,
A csodákat, mik e díszletek közt várnak ránk.

Csak Te meg Én, csak mi ketten mozdulunk,
S körülöttünk még az idő is megáll.
Csak Te meg Én, csak mi ketten álmodunk,
S Képzeletünk az Égben szárnyal, mint szabad madár.

Csak Te meg Én, csak mi ketten érkezünk,
Újra meg újra fodros bárányszerűek közé.
Csak Te meg Én, csak mi ketten szeretkezünk,
S eggyé válik Test és Lélek, örökkön-örökké.

Koródi Sándor: Álomvilágban élek

Álomvilág, melyben boldogan ébredek
Melletted minden reggel,
S kereső kezemmel óvón átölellek,
S betakarlak melengető Szerelmemmel.

Álomvilág, melyben élek önfeledten,
S lelkem örömtáncot jár,
Hogy szárnyalhat Veled Képzeletem
Virágos mezők fölött messze már.

Álomvilág, melyben elringatsz csendesen,
S öledben pihen fejem,
S hajamat cirógatva, súgod kedvesen,
Mit jelent Neked Szerelmem.

Koródi Sándor: Csak...

Csak a Most, csak a Ma,
Sem múlt, sem jövő,
Sem Tegnap, sem Holnap,
Csak a Pillanat!

Csak Szív, és csak Lélek,
Sem Vér, és sem Test,
Sem értelem, s Ego,
Csak amit Érzek.

Csak Mi, csak Ketten,
Sem én, és Te sem,
Sem Világ, sem az Ég,
Csak Mi Egységben.

Csak a Vágy, csak a Tett,
Sem Düh, sem Harag,
Csak mit nem mondtam el:
Bánt! És Szeretlek!

Kovács György: Téli haikuk

Hópihék szállnak
fagyott földrögök fölé.
Fázó madarak...

Korcsolya surran
nádasok buckáin át.
Lurkók zshivaja...

Hóember épül.
Orra és szeme virít.
Seprű a kézben...

Jégcsapok lógnak
ereszek zegzugából.
Fákon zúzmara...

Jégvirág pirkad
ablakok bársonyában.
Ködfoltos hajnal...

Süvítő orkán.
Elakadt kocsik hada
túlélést remél...

Megdermedt szívek
tavasz illatát hívják.
Meleg kandalló...

Kovács György: Bűn és erény

Mennyit ér bűnöm
az erényemmel szemben?
Egykedvű mosoly...

Maya köntösét
vigye el szarkák hada!
Bűnöm Égbe száll...

Megáradt folyó
lusta partot mos. Bűnöm
erényem hídja...

Hömpölygő folyam
egybe mos bűnt és erényt.
Lelkem rózsaszál...

Kovács György: (csonka) családi anzix (haiku füzér)

Sápadt gyermekarc.
Gondoktól roskadó hát.
Pár óra alvás.

Hajnali fél öt.
Bágyadt tollpihék hátán
lassú ébredés...

Didergő reggel.
Gyárkapuk láncá alatt
besüvít a szél...

Pénz mindig kevés.
Taposómalom szélén
latrok henyélnek.

Új cipő, ruha
használt viselőt keres.
Sáros csizmaszár.

Kocsma zshivaja
vágyak ablakát fedi...
Füstbe ment élet.

Homlok ránca mély.
Elégett csikkek végén
bomló fájdalom.

Egy és fél szoba.
Lakótelep sorházán
szürke félhomály...

Kislány enni kér.
Mama éppen takarít.
Kádba víz csurog.

Leckéjét írja.
Ujja némán bandukol
füzetek között.

Férj másnál alszik.
Emlékek pitvarából
könnyek csordulnak...

Kiscica nyávog.
Lágyan-halkan dorombol.
Szeretet-pótlék...

Álmos már a csend.
Éji fuvallat szítál.
Talán új remény?...

Kovács György: Est és hajnal

Napomnak már lassan vége.
Ázott füstben oldott kéve...
Fáradt, álmos testem-lelkem,
éjkirálynő takard leplem!

Új hajnalra nyílik szemem.
Földanyának hajtom fejem.
Napi gondok, vágyak, tervek
szívem lágy-derűs csendjéből
lassacskán már útra kelnek...

Kovács György: Az unalom peremén

Lágy zene szól,
halkan csendül...
Szélvitorlák bérce pendül...
Sikolytalan síkos sárból,
unalom fellegvárának
fuldokló álmából
eme szösszenet
kiperdül...

.....

Súlytalanul rám telepszik
sötét magány vér-sikolya.
Szívem csücske sem melegszik,
s hangtalanul reám hull
szürke ködöm hózápora...

Kovács József Tibor: Te vagy a NŐ

Nekem adtad a fényt, Kedvesem.
Neked adtam a szót, és meglessem
Minden nap, ahogy a Boldogság
Szívedben legyőz mindent, nincs fogság,
Mely elviselhetetlen lenne,
Amíg bennem élsz, amíg szemedbe
Nekem dalol a mosoly, s látom
hogy nincsen semmi itt a világon,

ami árkot áshatna közénk,
amin nem vezetne át egy híd...
mert annyi a dal, ami a miénk,
és én hiszem, hogy azért vagyunk itt,
mert a partot mossa a tenger,
S te vagy a Nő, én meg társad, az ember...

Kovács József Tibor: Ha az életre gondolok

Ha az életre gondolok,
Te jutsz eszembe róla,
Melletted érjen a reggel,
Karjaid közt sok-sok óra,
Boldogan, túl a világon,
Kizárva terünkől a káoszt,
Megélve a közös létet,
Mely elbír mindent, amit ránk oszt.

Az Úr, aki utat jelöl,
És mellénk ad egy társat,
De nem mondja, hogy arra menj,
Csak arra kér, hogy válassz.
Én járom a jelölt utat,
Mert szíved szívemre mutat...

Kovács József Tibor: Tavasz

Tavaszt hallok. Érzed, ahogy
Körbefon lágy érintése?
Újabb gyűrű nőtt szívedre,
Szerelmünknek létezése,
Így ölt formát e világba,
Hol egymást találtuk végül,
Szívárványunk fut az égen,
És mosolyogva vénül.

Mert múlik ugyan az idő,
Mégis mindig csak körbe jár,
Tudom, öregszik a külső,
De a szerelem örök nyár,
Fák között megbúvó patak,
Amely el sohasem apad...

Kovács József Tibor: Ha elveszítenélek

Meghalnék, ha nem lennél.
Meghalok, mikor nem szeretsz.
Mikor így beszélsz velem,
Széthullni látszik a keret,
Mely boldogságunk kertjét
Óvja meg e sivár világtól.
Te adsz nekem hitet, hogy
Nem tértem el a jó iránytól.

De ha elveszítenélek,
Nem lennék már többé más,
Mint egy lábát tört állat,
Kit megrémít a vonyítás,
Húsába majd éhes fogak tépnek,
De lelke már rég semmivé lett...

Kovács József Tibor: Egy életen át

Mondani szavakkal, érintéssel,
 Hogy melletted a béke lett a társam.
 Az ösvényt kerestem és meggleltem,
 Így nem süllyedek el az ingoványban...
 Most együtt indulunk el az úton,
 Hogy formába öntsük a közös álmunk,
 Majd egy jobb világot építünk fel,
 Amelyben mindig otthonra találunk...

S ha egyszer a természet erői
 Tépnék összefűzött karjainkat,
 Az álmaink kertjét elsöpörve,
 A teher alatt a pajta inghat,
 De az érzés, mely szívből szívbe vezet,
 Orkánból szelídít langy leheletet...

Kovács Károly: Stílusgyakorlat C.-nek

Idegen vágyaktól felkorbácsolt indulat,
 hogy elveszik benne az érzés és a gondolat.
 Mit keresek én itt? Kérlek, szeress másikat,
 nem veszítesz semmit, ha csak játszod vágyadat.

Kovács Károly: Másnap

Este az élet olyan,
 hogy még a férfi is festve van.
 Ilyenkor sikerügyileg
 érvényesül a szőke, a meleg.

Az élet elhagy, hiába futunk,
 csak kis része tulajdonunk.
 Rendelkezünk vele – átmenetileg,
 a többi – a többit illeti meg.

Kovács Károly: Kérlek

Kérlek, ne szeress!
Nem látod?
Lement a Nap.

Kérlek, ne játssz!
Válásunk
ne legyen harag.

Kérlek, ne ölelj!
Testemet
a némaság fertőzte meg.

Kérlek, ne égj velem!
Olcsó vágyaink
ne győzzenek.

Kovács Károly: Napsugárfonat békülő csókjátéka az ég kézfejen

Esőáztatta aszfalton koppan szétrúgott fejem,
zsebemben mohó ujjak felfedezik Amerikát,
oldalra fordulok, hogy ne fulladjak bele,
és nem akar jönni az a rohadtnapsugár.

Kovács Károly: Meg

E téli szürkességben arcodat,
mint nyíló virágot a nap,
beragyogja hajad szőkesége,
ajkadról friss harmat fakad.

Bánatfenyőim kidőlnek sorra,
nyomukban zsenge szerelem fakad,
Tövüket öntözik örömkönnyeim,
Isteni ajándék, hogy Te vagy.

Úgy jöttél, hogy nem vártalak,
 úgy vagy itt, hogy nem hiszem.
 Álom ez, vagy képzelet varázsa?
 Valóságot keres kíváncsi kezem.

És megtalálja,
 a szerencse csak ilyen,
 a kettesen már nem szerepel,
 megcsal engem Meg Ryan.

Kovács Károly: A kertünk

A kertben a hajnal, ahol fogtad a kezem,
 ahogy jött, elment az, mint ez a szerelem.
 Harmatát otthagytá áldozni a napért,
 ahogy én könnyezem nincsen-szerelmedért.

Kertedben a virág, pedig nincs kerítés,
 csapdába van zárva, rabsága naprakész.
 Elszárad, elhervad, nem mert hogy szomjazik,
 illatát, pompáját kevesen ismerik.

Kertemben sarjadnak mindenféle gyomok,
 és én, mint rossz kertész, állástalan vagyok.
 Szerszámaim lustán, rozsdásan hevernek,
 nem szegődve társul olcsó kérelemnek.

Kertünkben hajnal van, kezdete a napnak,
 biztató reménye egy békés alkonyatnak.

Kovács Károly: Halk haikuk

1. Udvarhely

Tűz van a vízben.
 Oly lassan hajnalodik,
 hol még az este?

**Molnár Szilvia: Taktusok
(inspirációk haikura)**

1.(madárként)
vívódó szárnyam
holnapba fordulással
tavaszhoz érne

2.(virágból)
bennem vöröslő
várakozásteljes éj
rózsaillata

3.(tavaszgondolat)
virágillattól
laposat tántorodom:
hasonuló vágy

4.(csalfa)
bundájába hív
csaholó öleléssel –
hitetlen hűség

5.(tartalmatlanság)
hitetlen izzás
ólomfecske szárnyalása –
tűnni kéne már

6.(kába haiku)
tegnapi szennyből
rád virít a hógyönyör
angyalarnak néz

7.(szabad harc)
pajzsát kitartja
farkasforma vágyálom:
ráordít a nyíl

Molnár Szilvia: Varázstánc

szikrát loptam
táncot roptam
boszorkányok
silbakoltak
sarkam fordult
hajnal perdült
az ég húzza
világ tolja
égből napba
így jutottam
csak forogtam
csak forogtam
szoknyarojtban
folt a foltban
szembogárban
papucsorrban
ott titokban
és mosolyban
ködként úszó
ifjú csókban
csak suhantam
csak illantam
érzésmúlón
érzésfojtón
tiritarka
tegnapokba –
szikrát loptam
táncot roptam
boszorkányok
rikoltoznak
sarkam fordult
hajnal perdült
boszorkányok
pironkodnak

Molnár Szilvia: A fa élete

Gyökereinkben ott a mindenség. Bogozódva óvjuk egymást, miközben fonatainkban ott az összetartozás, a végtelen egység megbonthatatlansága. Leveleinken át, mint zöldes, néhol sárgás-vöröses szövet-szitákon szűrjük a fényt, vitorlaként tereljük a szelet. Zúgunk a lég tömegébe, zúgunk élet-zenét, árny-szeretetet, simogató biztonságot.

Időnként emberek jelennek meg köztünk, bejárják közeinket, lehullajtott leveleinkben játszanak, mint a gyermek; belefekszenek, beleforgnak, vagy csak fel-felvesznek belőle darabokat és csodálva nézik formáját, színét, erezetét annak a zörgő egyszervolt életnek.

Később ezek az emberek megváltozva jönnek újra közénk. Ormótlan pemzli van náluk, rajta piros anyag. Körbejárnak, nézegetnek, mindannyiunkat külön-külön szemügyre véve. A piros szirupszerű és kellemetlen szagú anyaggal társaim közül többeket megjelölnek. Jönnek. Jönnek. Közelítenek. Felém közelítenek.

Barátsággal zúgatom leveleimet a széllel, de nem néznek fel lombomra, nem hallják meg ezt a fenti zenét, nem értik meg ezt a ki nem mondott öröm-köszöntést, szeretet-suhogást.

Pamacsukkal elértek, rám is nyomtak a pirosságból. Felszisszenek, mert mar, belém mar ez az anyag, és nem értem miért bántanak, miért nem törlik le azonnal, és inkább színes szalagot vagy tarka virágfüzért szerkesztenek helyette törzsemre. Nem értem, nem értjük. Napokig nem értjük.

Aztán egyszerre megértjük. Egy újabb napon megértjük.

Visszajöttek, visszajönnek többen is, mint amikor a jelölést végrehajtották. Zajos autókkal érkeznek és nem üres kézzel. Pöfögő ma-

sinájukkal felkavarják a levegőt, mi pedig zúgni kezdünk lombjainkkal ez ellen a betolakodás ellen. Persze nem hallják meg. Nem tudják meghallani. Közelítenek kimért lépésekkel, kezeikben farkasfogas lapokkal. Roszszat érzek. Vészjóslóan zúgunk. Egyre vészjóslóbban zúgunk összefont lombjainkkal, nyugtató párnát kínálunk a földre.

Nekik nem kell, nincs erre szükségük. Meg sem érzik takaró-leveleink puha bársonyát.

Csak mennek, a piros jeleket figyelik egyre mogorva fejfel.

Csak mennek. Csak jönnek. Csak közelítenek. Alakjuk megnyúlik, véres, fenyegető fogsort rajzol, ami csattogva mar bele levél-kezeink biztonságos fonatába; a hangulat jeges hárttyát képez rajtuk, és összerezzenve húzódnak magukba a szövetek, miközben felcsap az ördögi vigyor torz hahotája.

Jönnek egyre felénk. Jönnek felénk. Felém is. Felém jönnek.

Ők nem szeretnek.

Minden ízemmél érzem, hogy gépek ők maguk is. Érzések nélkül. Csak mennek, mert ezt mondták nekik a szürke, fénytelen fejek.

De miért is mennek ők?

Mert odacentrifugálja őket a nagy, közös akarat. A menésre, a munkára. Az a munkájuk, hogy kiválasszanak, megjelöljenek és öljenek. Sátáni vigyorukat elmossa gépeik zaja.

Egymás után bomlik meg földalatti hálózategységünk. Társaim, kiket leginkább szerettem, feljajdulnak. Lombommal óvnám őket, de fájdalmukban leveleik magukba sodródnak. Elveszítették létüket. Kínba görcsösödő törzsük az emberek lábai elé kerülnek. Ez a hang örökre a föld sajgása marad.

Újabb zúgás, újabb lomb-borulás, újabb örök-sajgás.

Egyre közelebbi a zúgás, hálózatainkba ivódik a gyilkos zaj. Közelít a zúgás. Közelít. Elér.

Piros jelölésem mentén belém csap a kín pergő-forgó, lucskos nyálú szörnyalakja.

Védekezni nem tudok. Nem tudok. Nem tudok. Nincs erőm már.

Nem lehetek többé már egy kislánynak sem az „erdők királya”, amikor körbejár és csodálja kérgem és lombom.

De vártam minden reggel és este simogató kezecskéje érintését törzsemen, mikor iskola előtt együtt köszöntött a napfelkeltével és délutáni órái után jóéjt-ölelésre szorított át!

Kicsi szíve beledobolta magát szöveteimbe.

Ez az, amit utolsó pillanatombig nem veszítek el. Az őszinte, önzetlen szeretet pulzálását.

Akkor sem, amikor törzsem különálló darabjait autókra teszik, elszállítják, és bútorokat készítenek belőlem.

Kinyitnak, becsuknak, rám nehezülve nagyokat kacagnak, étvágyukat csillapítják vagy éppen vágyaikat kergetik csúszós testeik összeérintésével, miközben üresek, és elfeledkeznek a szépről.

Arról, hogy legszebb az egység a mindenséggel mesterséges beavatkozások nélkül, prűd eleganciával, szeretetben, ha mindenki élhet úgy, ahogyan teremtvé lett és része lehet a fénynek, a békének, az univerzális nyugalomnak.

Ha szeret. Ha szeretik.

Ha hálót fon és ha hálót fonnak köré. Soklábú érzésekből soklábú érzések.

Molnár Szilvia: Villanások – egymástól független gondolatok

izzó csendet járunk
meztelen mozdulattal
néma a szökevény vágy

bimbózó nyári tüzek
fészülnek hajadba-hajamba
vágott meztelen mozdulatot

elkorcsosul bennünk a csend
bújtatjuk szőkevény
ágyék-melegünk

izzó mosttal ölelkezünk
egymás hangjában törölközünk
ébred a szenvedély

harmónialázban sárga tűz
táncol meztelen
bimbóhevületben

ugyanúgy-vágy oroszlánkörmök
barázdálnak
mélyítő vájat-tüzeket

sohafeledés-úton járunk
csendet csengünk
hangunk közös mélyvágó

Nagy János: 25 év (töredékek)

Szobámba –
a szerelem hideg tárgy
jelmezét levetve
egy pusztuló arc

Csontfehér virágok
az emlékezetben
január-naptáram
betűivel szemben

Ébredés:

peron-szürke végtelen

*

Beszélgetünk:

mint folyó partjai

Csend-levél

halotti verejték a szó

Mellünkön: éjszaka csillagai

elkésett szél

Végtelen szerelmünk

véres lepedői

*

Kendő helyett

az ágyékkodra

én-szeretni

hogy rádobjam

megvetetlen éjszakáimat

az erek deltáin át

az ajkak teraszán át

öled sziklapereméig

Nagy János: Míg van mit mondanod

*„Továbbmenni, ha nagyon akarnék, tudnék –
de stoplámpád szeme rég eltűnt az éjszakában...”*

Szél tépi a fákat, fázom. Harangoznak. Szürkeség kapaszkodik belém most, hogy nem vagy. Az idő lelassult. Szétbontom az órákat, napokat, éveket hiányod magánzárkája ellen. Beletaposok a gázba. A kilométeróra száztíz mutat. Mehetek, véget nem érő éjszakákon, ahol maguknak követelik a reggelt az emlékek. A szavak magukban hordják a pillanat hangulatát, mint óriási fehér ágyat, a gondolatokat letakaró fehérséget. Fényszóró vág a

szemembe. Az érverésem gyorsul, a szájam kiszárad, mint a szerelem első napjaiban. Pedig tudom, hogy nem te jössz. Bárki jöhet. Egyedül te nem. Mégis belefúrom a szemem az éjszakába, ahol egy-két percig csóvává gyullad a remény, hogy újra szétegetjük egymást. Már megkeményedett az arcom a hallgatásban, miközben életem összerakni kell. Egyre mélyebb a csend. Szétázott az arcod a sírástól, de elvettél tőlem mindent: órákat, napokat, éveket. A nem múló időt idegvégződéseimben, arcod megszázsorozódását, árnyékunkat a végtelen időben. Most a réseken át besüvít hiányod, mégsem nyúlok a telefon után – amíg bírom. Egyre gyorsabbak melletttem a kilométerkövek, a gép alattam egy agyonhajszolt test. Vállal belököm éveim kapuját, a szél befúj a rozoga ajtó alatt. Mit mondhatunk még egymásnak, mint a repülni vágyó galambok. Hisz már nem is figyelsz. A színek már megkoptak bennünk, agyongyötörtük egymást, belefáradtunk az örök bizonyítás kényszerbe, a veled-akarok-élni görcsös ragaszkodásához, miközben igazgyöngyeinket elvitte a folyó. Nem fogy az éjszaka. Az idő nem mozdul a néma városon. Kihalt ablakok mögött alszik a múlt, a jövő, a jelen. Valahogy nem így képzeltük el önmagunkkal vívott párbaját. Lassan lejt az út. Szőlőtőkék csontváza kapaszkodik, élni, a földbe. Lerágták az évszakok a húsunk, csontvázunk maradt csak. A szerelem csontváza. Most már mindegy. Távolodik a kapaszkodó, az átvitatkozott éjszaka, egymás előtt meztelenre vetköztetett életünk. Ennyi maradt. Már ugrásra kész a nappal. Széttöri az éjszaka időtlen feketeségét, ezt az ember-nem-járta vidéket. Majd a koránkelők, éjszakázók szürke arcát, a kialvatlan szemet a megvakult tükörben. Ne-kitámaszkodom a végtelennek tűnő jelennek,

s hiába csuknám magamra az ajtót, nincs erőm leállítani a vetítőt. A kocsi sikít a rossz úton. Elrántom a kormányt, életünk végéig elérhetetlen filmtekercsek. A kerekek sikoltanak a kanyarban. Kezem nyugodt, nem lapul görcs a reflexben. A part kihalt. Mozdulatlan. Mint a kövek, a vizek némasága. Ami előtted volt, valószínűtlenül ott maradt köztem és az élet között. Kihalnak a színek, magaddal vitted titkukat. A múlt metszett képeit, a csodát. Visszanézek. Még zászlóink lengenek. Útjelzők. A virágok lehajtják fejüket. Nem néznek a szemembe, amikor átszakítom a célszalagot.

Nagy János: Szószövő 113.

1.

most téged némán énekellek,
itt megül a csend, porba hullanak
a néma harangok.

ünneplőbe öltözötten kihullanak
az izzó éjszakák, a szélben ébredő,
kisétált körutak lógnak csak a semmibe.

az idő, amelyben élek, rád talállok,
ahová belépek, puszta életem átszállóhelyei,

s arcomra reggelente kiül az álom,
a megvakult csillagok, sorsomat bámulom,
arcomat, ahogy a feledés faragja meg
melletted férfiarccá.

ébredek, kutatom magamban
egyenlőségedet, s engedd magad
az elképzelt vershez, hogy szemünkben
soha ne özvegyüljön meg a fájdalom.

2.

te énekelsz hozzám, néma arcom most
zuhan csönd-tükörbe, fut hazáig a költő,
majd sötét szobában ébred,
szerelemre lobogja a gyertya

az izzó csendben szökevényed vagyok,
hajadba bújik ez a tavaszi hóolvadás,
bennük rezdül leghosszabb éjszakánk
szonettje –

most járok a szélben,
a te hangodon fakultam,
hogy húsz év múlva is megidézzem majd,
repdeső-madár-hajnalod,
meztelen álombéli arcomat,
várnak ránk a szökevény csillagok

a kibontott időben,
fálnak csapódik az ág,
ősz van újra,
szél falazza az ablakot.

Nagy László Zsolt: Szobor

Állok, mint néma szobor,
hajam nem mozdítja szél,
merev vagyok, hideg s nem
érdekel, ha egy galamb leizél.

Rám zuhog az eső,
néha elér a fagy,
majd elvonul,
de engem hidegen hagy.

Megsimogatsz.
– Istenem, hát van szívem –
érzem dobbanását és...
minden kövem a földön hever.

Nagy László Zsolt: Neked!

Nem vagyok más, csak az, aki
szemedre álmodt jött hajtani.
Éjszakáról éjszakára járva
jövök a szívedre vigyázva.

Ezer álom, ezer talány lény
vagyok én, hogy boldog lehessél Te.
Én vagyok az, akit nem is láthatsz,
de szívedben mindig megtalálhatsz.

Mert ott vagyok elrejtőzve lágyan,
hogy boldogságod mindig megtaláljam.
És, hogy lássam, ami fontosabb nálam:
Két szép szemedben örök boldogság van.

Nagy László Zsolt: Köd

Kékes messzeségre akaszkodó
vaskezü homály.
Súlyos éjszakákig ér.
Tömör és kopár.

Ajkatlan, fényevő szörnyeteg
Bekebelez zöld várat, mélyhegyet.
Amerre jár, fogynak a fák,
s tűnnek a fellegek.

Szürke színű ólomlepel
amit talál, mindent lenyel.
De győzelmet végleg soha sem arat,
legyőzik őt a napsugarak.

Szétszaggatják langyos napkezek,
melyek fénybe hozzák az eltűnt életet.
Melegséget hoznak a tájnak.
Visszaadnak minden színt a világnak.

Nagy László Zsolt: Kirándulás

Mész, mész valahova,
hogy élsz, már az is csoda.
Tested fáj, arcod véres –
továbbmenni hogy vagy képes?

Lépteid halkan koppannak,
nem is tudod, merre visz utad.
De mész, mert nincs megállás,
ez egy vég nélküli kirándulás.

Nagy Mihály: Farsangi nász

Ma megtartom álarcom,
Tudod úgy is, ki vagyok,
Nem az arc a fontos,
Hanem a vigalom.

Hallod-e a zenét,
A távoli nevetést?
Induljunk el felé,
Vagy várjunk, míg ideér?

Ajkad – mint piros szív,
Látom, hogy csókra hív,
Tudom, hogy engedek neki,
Bolond lőn, ki nem teszi!

Kedvünk csúcsára hág,
Szomorúké a magány,
Ma első lesz a vigadás,
Holnap jön a ráadás.

Újra, újra, hajnalig,
Akár az utolsó harangig,
Még jobb lenne biz',
A jövő farsangig!

Nagy Mihály: Bolond fohász

Kik utánam maradnak majd,
értem csak azok sírjanak,
kiknek lesz miért...

...de ne csak örülők legyenek
koporsóm felett,
Uram! – ha engeded!

Nagy Mihály: Jövendölés

Megérem végzetem, mint Te is,
Kedves, aztán majd némák leszünk,
Magunkba rejtve titkos álmaink
Bóklászunk megint szabadon
Egy újabb halálos ölelésig,
Ami segít elérni régi vágyaink.

Nagy Mihály: Orgonavirágzás

Halomba gyűjtöm
minden bánatom,
vigye a vén cigány
a többi lommal,
neki úgyse fáj.

A boldog perceket
magamnak hagyom,
más soha nem értené,
mit jelentett könnyes
szemében a nevetés.

Nyul Krisztián: Egy átlagos nap

Ébredek vagy álmodom? A tudatom beoson, lassan megtelik vele a szoba, de velem még nem áll szóba. Az ágy alatt álomvágy, és én vasmagányos vagyok a kétszemélyes ágy felett, még vonz a csukott szemrángás.

Felébredem. Mobil ébresztőóra. Néha a rádióra, vagy csak virradóra.

Két lábam verseng egymással, melyik ér a papucsba előbb. Ez a további történések szempontjából mindegy, mert ha nem bal lábbal kelek, az sem jobb.

A kávé kifogyott. Amikor én csinálom, mindig pont akkor szomjazik meg a kávéfőző alatti csempe, ezért a lefőzött mennyiség felét neki adományozom jóhiszeműségből és ügyetlenségből. Aztán takaríthatok utána. Ez persze a kávésedény rosszul pozicionálásának eredménye. Tejből két doboz is bontva van, fura színük alapján a nevük és tartalmuk inkább kétely.

A vizesblokkban rizst lehetne termesztetni, már mérhető a napi csapadékmennyiség milliméterben. Lehetőleg csak a hagyományos módon használom, – városi gyerek vagyok – és feltörlöm a feleslegessé vált folyományt.

Amíg elkortyolom tejeskávém, már nézem is begyakorlott mozdulatokkal a leveleimet, a fórumokat, hogy van-e valami érdekes. A sok spam kereskedelméről nincs ár, adat, annál inkább áradatként zúdul, és nem csökken a mennyiség. Csak a tűrőképességem.

Ma sem megoldandó feladatként vár adataim rendbetétele, de ezt a tételt nem tanultam meg az iskolában. Halom zene, halom kamerakazetta, hallom csengetnek, de úgysem én nyitok ajtót.

A sötétség hirtelen borul rám, csak előtte még ebédelek. Órákkal. A reggeli vizesblokkos procedúrát majdnem megismételve ágyba zuhanok, de ezt annyira gyorsan, hogy még két óráig nem tudok elaludni. Legközelebb felszerezlek valami letaglózó gépet a cél rásegítése érdekében. És persze hogy most jönnek elő kreatív gondolataim, de ezeket már nem írom le. Mindig elfelejtem odakészíteni jegyzetfüzetem, úgyhogy akár le is írhatom, kárba veszett. Ahogy virít kint a Hold, az éjszakai csillagizé bársonyhajnalmicsodája lehel rám álomköd-hogyishívjakot.

Nyul Krisztián: Paplan-lak

Amióta az ember elveszítette a bundáját - egy fogadásban, ruhára van szüksége, este pedig takaróra, hogy ne fázzon.

Az ágy és a paplan közé szorul a levegő és az ember. A láb, ha tovább nyújtózkodik, mint ahogy a takaró ér, akkor fázik. De ha behúzza, akkor is. Reggelre persze megmelegszik, de ki akar addig várni? Ekkor jön a trükk, a zárt rendszerű lélegeztetés, belehelés, és a talp ellenkező láb térdhajlatával való melegítése. Lehet még gyors lepedődörzsöléssel is melegget csiholni talppal, ez nem túl eredményes, de placebónak még elmegy, örülhetünk annak a tudatnak, hogy legalább megpróbáltunk tenni valamit a vacogtató hideg megszüntetése érdekében.

Az ágynak rossz a hőszigetelési hatásfoka. Alulról hideg szivárog, és a paplan szélei is elég huzatosak. Ha abbahagyom a lehelést, rohamosan csökkenni kezd a belső hőmérséklet. Kézzel is lehet melegíteni a talpat, de az ettől lehűlt ujjaim mivel melegítem utána? A számba mégsem rakhatom, az nem túl higi-

énikus, figyelembe véve az előző tartózkodási helyét. Utolsó lehetőségként a paplan végét a láb alá lehet hajtani, csak akkor kevesebb jut a fejre. Ez már nem is akkora probléma, ha magzati pózt vesz fel az ember.

Különben is, mit foglalkozok ilyenekkel? Úgyis elalszok előbb-utóbb, reggel elhagyom ezt a kemencét. Mármint addigra az lesz belőle. Onnan tudom, hogy fel kell ébredni. Izzad az egész, gőzölög, hiába emelgetem a paplant, hogy lehűljön.

Sosem hagyja aludni az embert ez a hülye fizika.

Nyul Krisztián: Lak-szuvasodás

Magam sem eszem ám gerendát,
de a szú aszúként gerjed rá.
Összeeszi azt esztendőre,
kő-állagot mulat a dőre,
így mulat, pörköltöz fanyulat
főzve. Házunkban a struktúra
gyengül, és meghűlök egy szuszra.
Lábam is és a szú is fázik,
nem érti, miért ez a pánik,
csak évgyűrűt mért, a fa pállik.

Pogány Zoltán: Szarkofág

*„Én nem kívántam megszületni,
a semmi szült és szoptatott”
(Pilinszky)*

A világ szűkös, nyitott sír csak;
ha beleszültek, hát vagyok
és nézem, ahogy mohón sírnak
szökésesem őrző angyalok.
Ám ha sírnak, én még itt vagyok.

Bár sírba szültek, égben élek,
búvöm felhőkön lobban át,
ringok, míg földek víg terének
szívom szökellő illatát.
S vemhes boldogság szűzszele lát.

Mikor meg a hús, nyirkos hanton
ifjak lába friss fűt tapod,
én oszladozva megszoptatom
a semmi-szülte holnapot.
Ne vessenek már az angyalok.

Pogány Zoltán: Csillanások

Pirkad ébred a gyár lenn a völgyben
Füstillat rózsaszaggal táncol
Zúg lüktet a tér apró kegyetlen
Ütésekkel légkalapácsol

Turbinák üvöltve telefűjják
Foltos pomponokkal az eget
Nekem nem is tudom mióta jár
Mindennap ily sorstorta-szelet

Vörös csokrot nyújt a nyíló reggel
Képeleg a ringó iringó
Levélfülön dérgyémánt csilingel
Gally-ajkon szólong egy tilinkó

Szil kérgét jeges ollóval nyesve
Éles füttyöket hallat a szél
A táj némán görbe-egyenesbe
Ívelő térrel hozzám beszél

Csillogó mázat tóba önt a Nap
Arannyá alvad tükörvize
A sárga semmire csuka harap
Orra villan ni mily rém pisze

Kapkodnak botjukért a horgászok
 Röppen az ólom feszül a húr
 És megtörik a tükör s felrázott
 Hullámba vész az arany azúr

Kőrisfalombból cinegék szólnak
 Nyitni-kékben zengik az eget
 Vagy engem de csak egy pár rigó csap
 Vissza-zajt és rikkant csínyeket

Megnyugtat és vidít a táj zaja
 Mitől tán a menny sem különb és
 Beleolvad az elmúlásba a
 Délelőtti vonatdübörgés

Bugylibicskám szép-nagyanyám vette
 Amíg élt szép-nagyapám hordta
 Szép-mindkettőt a pap eltemette
 Bugylibicskám eszi a rozsda

Elkorhadt fenn a keresztgerenda
 A tetőn régi idő szevasz
 Kiszakadt korláttól megroppanva
 Int az árnyéket síró terasz

A lány fekete hajába Nap kap
 Épp mikor áthalad a zebrán
 Felhevült fékek halkán sikongnak
 S a közút fény-igét celebrál

A lány lángkötő haja meg lobog
 Nyelvébe nyúlok én is gyúlva
 S kitépve a túlvilági lobot
 Mindenem feketévé gyújtja

Rongy délután gyolcsos hópihe hull
A temetőben minden fára
Szinte ködlőn Nap koldus-fénye gyúl
S kereszt-tűzben pislant a mára

Fagyvirág szirma bomlik ki de csitt
És ne bömbölj bűsz szívem most ezen
Ősök üdvéért imádkozik itt
Imára soha nem gyűrt kezem

Szavakká szintagma csacsog engem
Mint szép szóvirág kifehérit
Logikát csiholva kapocs bennem
Elmegyógyítón ha megérint

Mégis minden szó önálló bitang
Mert szétbomlasztva egy másik elv
Késztetőn mint hamis nyelvtani hang
Nyelvemre telepszik a jassznyelv

Kecskevirágot kamilla ölel
Fűszállal enyeleg a bogáncs
Fehérlő epervirághoz közel
Hullik le avarra a faháncs

Kakas bogarat tapos a földbe
Kutya alatt reccsen egy kis ág
Furcsán nyújtózva görbül ölembe
Köznapi kómában a világ

Parázna távol tárja mély ölet
Alélt nászba kezd az alkonyat
Szemem csókolva lassan ömlik szét
Az est s lomha éjt felém folytat

Pihenésbe híg napnyugta lökdös
Verme mindennapos számadás
Az elnapolt gondokból szűrt öblös
Csütrös bút fojtó álmovarázs

Papucsom ez a kopott szőrpamat
 Elbújt lábam elől nem lelem
 Márványkő ösztökéli talpamat
 Kis szobám mégsem a végtelen

Bebújok zugba zegből kiesem
 A késit tán a róka nyelte le
 Hát nyelje most az este így velem
 Papucs helyett az ágy lesz tele

A halk éj bevonul macskatalpon
 Részeg lépések a csillagok
 Száradó ruha csattan a gangon
 Holdvilág mögött elillanok

Birkafelhő-árnyak alá bukom
 Mezőkké rónít a héthatár
 Kitarulkozó falu-űrlyukon
 Szőlő-szentlélek újbora vár

Átrobog testemen a nagyvilág
 Roppant iramban idevágat
 Összevegyül lényemmel s csak ívják
 A holnapként magzó csodákat

Telefon csengése riaszt néha
 S ha nem veszem ki hívott lázad
 Nem érti pedig csak sorsom oly léha
 Hogy holnapra tette a mámat

Pogány Zoltán: Párizsról álmodtam

Párizsról álmodtam én az éjjel...
 forró és lihegő lett az éj!
 lebegő árnyak hulltak szerte-széjjel,
 s egy barna lányka jött, holdat pengető széllel,
 hol csak szürke csík a Champs-Elysées

ruhája nyitottan szállt a légben,
hodály lett tőle a Sacré Coeur...!
és elhalt a Lido e mély zenében,
mit a kép álmodott belém, rettenetes mélyen,
e szívembe döfő, zengő malőr...

megriadt hirtelen... ah, zsenge szűz;
s ne félj!-t csak a Notre Dame felelt,
láttam, arcába szökkent sok égi tűz,
mély riadalma nőtt, mint kit Quasimodo űz,
a Reims bosszús árnyában, átölelt

s mint hús Szajna, rám úgy telepedett
ajkáról egy rezgő csókszilánk...
s már a vad, hunyorgó csillagok helyett
Monet tündérrózsái ringtak fejem felett,
a Neuilly hídon, mint fénygondolák.

Pogány Zoltán: Ha ősz lesz a nyár

Ha ősz lesz a nyár, gyér haja fehér,
megfésüli majd óvó kezed,
és békésen, búsan elszunnyad
homloka mögött az emlékezet.

Feledheti már kék tavak ízét,
alig-ruhás lányok lépteit;
elmúlhat keblében minden vágy,
mit nap fényezett mázas álmaig.

Emlékezetével léte is már
fésűd fogai közé szorul,
így ő, a nyár, mint minden vágyam,
tenyered puha bilincsébe hull.

És boldog markolásban ott, együtt,
hallva, véred dobolja dalunk,
kacagva, mert szíved így miénk,
a nyár is és én is együtt halunk.

Pogány Zoltán: Kis magyar álom

Megkövetlek,
Hazám.

Halk patak mellett
éldegél ez a völgy,
susogás csak a fák
melankolikus zsongása,
szisszenés csupán
a vadak nászéneke.
Haloványzöld a fű,
mit talpak se tapodnak,
aligkék azúrjában az ég
csillagai párapontok,
szűz tavak ezüstje
fakó és szürke opál.
A buszok némán zúgnak
reggeli indulásukkor,
nem zakatol sínjein
csak surran minden mozdony,
vasgyárok kéményei
füstöt se okádnak.

Megkövetlek,
Hazám.

Mikor tapintom meg patak,
zúgásod hidegét,
fák csattogása, merre vagy,
hogy még sose hallak,
vadak násza,
mikor üvöltesz felém?
Sötétzöld bársonnyá
mitől leszél, pázsit,
ég felhőidet egyszer
haragosságukban láthatom,
tavak sima tükre,
mitől csiszolódtok?
Ütemed, sok busz,
milyen üzemanyag fokozza,

csattogtatni síneket
vajon tudtok még, mozdonyok,
mitől hevesedtek,
dagadt gyárkémények?

Megkövetlek,
Hazám.

Patak, duzzadj, rohanj
neki a világnak,
fák, erdővé gyorsan,
gyarapodjon a hegy,
vadak, talpra, rajta,
dübörögni kell most!
Füvek dús mezője,
táncra fel a széllel,
végtelen nagy ég,
tárd még jobban magad,
tavak, nosza, uccu,
előnteni mindent!
Buszok, fel az útra,
utazzon a tömeg,
mi mozdony, mozdulj,
hasítsd ketté a tájt,
gyárkémény, hát ontsd ki
a föld minden vérét!

Megkövetlek,
Hazám.

Szabolcsi Erzsébet: Versre várva

Ó, ha lenne egy szó, amelybe megfogódzhatok,
ha lenne egy új dallam, mit
szívből adhatok,
ha lenne oly ritmus, melyre
ringhatna szitakötő-álmom,
hidd el, már nyiladoznának
bimbózó szavaim...

Szabolcsi Erzsébet: Hunyorgunk

Szavak és álmok
tábortüzei pislognak
elakadt expedíciók
daltalan éjszakáin.
Tüzet mesélnek a csillagok,
gyújtánának lelkes sóhajokat
zihálva kósza szellőfutamok,
nyújtánának lángoló ágat
dalra fakasztó hajnalok.
Távolról villámló tekintetekre
csak az éj zeng szimfóniát.
Lopakodó borzongás elől
sugarak fényébe burkolóznánk.
Takarj be álmaiddal,
remegő szavaiddal,
dúdolj óvó-melengető
meséket, növessz fölém
becéző rózsalugast,
burkolj illatos felhőkbe,
s lángokat álmodik újra föléd
a didergő, rügybefagyott
zúzmarás lélek...

Szabolcsi Erzsébet: Fájó idő...

Levendula, nagymama szavát idéző
halk virág őszi sóhaja száll.
Megéled a múlt, melyben
ódon szagok ejtettek rabul,
negédes nyár zümmögött fülembé.
Barnul az idő, anyó leszek
magam is nemsokára.
Ballagok galád tél felé.
Mondhatnád: ez a rend.
Mondhatnám: Ó, hadd legyek
kicsit még rendetlen...

Szabolcsi Erzsébet: Zománcba fagyva

Fejemben íratlan sorok,
lelkemben megfagyott panasz.
Köröttem háborog az idő,
kopott álmok hullnak mélybe
éjbe rejtett orgona hangjaira.
Jottányit sem enged az élet.
Csillogó zománc a tört románcon:
elkoszolt fapados emlékeken
már régóta lazúr az úr.
Talán a holnap...? –
tapogatózom.
Üres kékség hullámszik felém.
Vak világ vezet éjórától
csendhajnalig.

Szabolcsi Erzsébet: Őszülőben (haikuk)

Őszülő napon
árnyékomat cipelem
hajnaltól éjig.

Teszem a dolgom,
egyre több sóhaj kerül
néma papírra...

Szabó Gitta: Angyalok tánca

Kétezer-öt éve annak, hogy
Egy hideg téli éjszakán,
Názáretben egy kisdéd sírása
Felverte az éjszakát.

Immár sok, sok éve annak, hogy
E kisdéd mennybe szállt,
Ám előtte sok jót tett a Földön,
Teljesítve Atyja akaratát.

Embertársai, kik elárulták,
Most imádják, s
Születése napját ünnepelve,
Feldíszítik a karácsonyfát.

A mennyből közénk szálló angyalok,
Heteket töltve közöttünk,
Szólnak hozzánk, és énekelnek,
S szeretettel töltik meg serlegük.

Fénycsóváikkal simogatják,
Az arra érdemest,
Kinek szemében szikra lobban,
S a szeretet fénye meg-megcsillan.

Lantos angyalsereg
A mezők felett énekel,
A Föld magvait keltve életre,
Melyek, termésükkel, köszönik az éneket.

Kék, piros, fehér és lila ruhás angyalok –
Karácsony éjjelén körbeállnak,
S, mint adventi koszorún a gyertyák,
Ragyogva tündökölnek.

Az angyalok ropják táncukat,
Szikra pattan,
S nyomában születik ezernyi új csillag,
S hull a Földre boldogan.

Immár az emberek szívében
Béke honol,
És kint, a sötét éjszakában
Minden ablak mosolyog.

Bent, a fűtött szobákban,
Kint, a hideg félhomályban
Szegények és gazdagok szíve
A béke dallamára lüktet.

Szabó Gitta: Már megint esik!

Kipp-kopp, kopogtatnak,
De nem az ajtón.
Kipp-kopp, kopogtatnak:
A tetőablakon.

Nézem az ablaküveget,
S rajta keresztül
A szürke eget.:
Elég már!

Kipp-kopp, kopogtatnak
Tovább az ablakon.
Az esőcseppek kopogtatnak,
S én kérdelem önmagamban:

Nincs már hely odakinn?

Szabó Gitta: Végtelen történet

Eljött a tél, s
Az emberek az utcán,
Nagykabátba burkolózva,
Meleg kesztyűvel kezükön,
Szőrmesapkával védve a hóeséstől,
Munkába sietnek.
Láb alatt ropog a friss fehér hó, s
A gyér utcai világításnál,
A dermesztően hideg levegőben,
A lélegzet látható.

Aluljárók védelmében,
Rongyokkal takarózva,
Emberek élnek, s
Nyújtják feléd kezeiket.
Kérnek! Szeretetet s kenyeret.
Újságot nyújtanak feléd,
Fogadd el! Vedd meg!
Néhány forintért.

Tárd ki lelked ajtaját,
Melyen át a határtalan szeretetet,
Az emberek felé küldjed el.
Fordulj az elesettek felé, s
Adj! Adj a szenvedőknek!
Reszkető kezek, fagyott orrok,
A tisztátalanságtól mocskosok.
És mégis!
Megtört szemük fényében a hála felcsillan,
Akár a friss hó a lámpa fényében.

Köszönetük utadat kísérje...

Szabó Gitta: Sírok között

Lángoló gyertyáktól megvilágított
Sírok között,
Éjszakákon át, vijjogó varjúként
Anyókák élnek.
Söprűjüket suhogtatva
Sebesen szállnak,
S riogatják az arra tévedőket.
De én nem félek
Ezektől az égi lényektől,
Bár vijjogjanak, ahogy csak bírnak.
Én csak kereslek! Csak kutatlak!
Hiányzol!

Szabó Gitta: Felszabadult, megköny- nyebbült fájdalom (Mindenszentekre)

Telefon kellemetlen hangja veri fel
A még álmosan nyújtózó, reggeli csendet.
A vonal túlsó végén, szomorú nő hangja:
– Nincsen már köztünk! Az éjjel elköltözött!

Az nem lehet! – villant át agyamon, s
Szívem hevesen dobogva pumpálta
Lüktető vérét az agyamba.

Hol születtem, s édesanyámat elvesztettem,
Hová máskor lábaim örömmel vittek,
Most fájdalommal érkeztem.

Elment egy drága, önzetlen lélek,
Kinek hálámat leróni nem siettem, s
Immár örökre adósa lettem a köszönettel.

Ment a gyászmenet, s közben a Bányászinduló
Érces hangja szívszaggatón szállt a légben.
Zokogás, jajveszékelés közt, fokozódott bennem,
Bugyogott, kitörésre készen a fájdalom,
Mely immár harmincöt éve emészt.

Majd kitört, mint forró lávafolyam,
Megállíthatatlan könnyzuhatagként,
Az ájulás határáig.

Drága testét elhantolták, a csendes lelkek bi-
rodalmán.

Irigylem! Mert immár, Ő!
Találkozhat egy másik lélekkel,
Mely után én csak vágyakozom,
S kinek hantját ápolta, hosszú éveken át.

Zavarodott elmém, a könnyzápor
Csitulásával, tisztulni kezdett.
A beteges fájdalom, lelkem
Krónikus sebe, gyógyulni látszott.

A drága, önzetlen testet elhagyó
Lélektől immár búcsút véve
Újraéltem egy rég feledett búcsút,
Mit akkor még nem értettem.

Most, felnőtt fejjel, visszautaztam az időben,
Újból jártam a poklok poklát, a fájdalom útját,
S végre megtaláltam
A gordiuszi csomóként megkövült
Fájdalmat, s elbúcsúzhattam, elengedhettem
Anyám béklyóba zárt lelkét.

Végre békében nyugodhat,
Angyalokkal táncolhat,
Mosolyoghat reám a Mennyből,
Hol Istenünk s Teremtőnk,
Öröklétet ajándékozott néki.

Hazatértem! A fájdalom megmaradt
Lelkem mélyebb rétegeiben,
Ám ez a fájdalom már békés, nem zabolátlan.
Kebelben a szív megnyugodott, s ha
Anyámra gondolok –Végre! –, öröm
És melegség járja át testem.

Felszakadt, s megkönnyebbült a fájdalmam!

Szakáli Anna: Szeretlek...

Valaki szólt: *ti amo*,
Velence tengere csobbant,
siklott a fényes gondola,
forró éj tüze lobbant.

Narancsliget közepén,
így szólt a pásztorlegény:
fuss ide hozzám, *te quiero*,
a szívem csak hozzád jó.

Aztán hallom: *je t'aime*,
s halkan duruzsol szívem,
mely puha lágy hangban
éled egy párizsi dallam.

Alpok havasán: *Ich liebe Dich* –
zúgják a vad szelek,
lábam nyomán gyopár virít,
s velem futnak a fellegek.

Ködös Albionban *I love you*-t,
hebeg a tengerész, John,
s menekülök a különös,
stonehenge-i kapukon.

Keletre visz szele a vágnak,
a Vörös téren még sorban állnak.
Északon mesések a fények,
Ljubju – mondják ott a legények.

Voltam itt is, ott is már,
nyugaton, keleten szerelem vár,
de legszebb zene szívemnek,
ha Te mondod, hogy *Szeretlek!*

Szakáli Anna: Lángoló Tűzmadár Beteljesedés

Lábad kulcsold lábam köré.
Érzem a gyengéd szorítást.
Test ütemére rezdül a lélek,
könnyek hozzák a megváltást.

Szemed fényében láttam én:
titkoltál égő vágyakat,
nem reméltem, de elhozta az éj
a beteljesült álmokat.

Vágytam terád és vártalak.
Egyik kezemben olajág,
másik kezemben gyertyaláng.
Félénken miért menekülsz?
Sebzett szárnnyal, ó, hogy repülsz?

Nézd, érted kitépem tollam.
Eléd a legszebbet teszem.
Neked adom. Eljössz velem?
Öltsd magadra, messze szállunk,
hol csak miénk forró vágyunk.

Eskü sem köt ilyen híven,
mint e forró, emésztő láz.
Jöjj velem, s majd rám találsz,
hol csillag szó nászi ágyat,
mert magamnak én választlak;

Én, a lángoló Tűzmadár!

Szakáli Anna: A szent titok (Menyemnek, Andreának)

Vigyázz a még meg sem születettre!
Őrizd, mint kerubok a Szent Kaput!
Azt a pirinyó, parányi magot,
melyet minden nő magával hoz
az időtlen mélység mit sem sejtő,
öntudatlan, élő parancsával.
Benned éledjenek őseid újra,
– élj az isteni törvények szerint –,
s ne téj büntől ingoványos útra.

Őrizd, mint rejtekén kincsét a dzsinn!
Őrizd a létezés tudattalan,
mégis világot rejtő csírájába
szenderült, élet-hordozó magot.
Mert anyává nem, nem a nő válik!
Érett szellemű asszony hatalma
a testet adó kehely őrzése.
S a teremtés gyötrelmes, sikoltó,
boldog fájdalmával adott élet
ad erőt, hogy a szent titkot
valaki közülünk továbbvigye.

Szakáli Anna: Alkony

Távol a fákon leszáll az alkony,
éjszaka tör a dús lombok közül.
Pislogó fénnyel ott fenn az égen,
Esthajnalcsillag gyémánttá kövül.

Feltűnik mind, a csillagok sora,
Balaton fölé vén Göncöl vonul.
Arcát keresi a nyugvó vízben,
fakó ragyogása párába borul.

Lebben a levél, játszik az ágon,
mozdul a víz is, a hullám bodor.
Széttöredeznek az égi fények,
az esti szellő felhőket sodor.

Egyre sötétül, bújik a csillag,
a nádasban valami szöszmötöl.
S az üres part ezernyi lámpa
fényében ékesen tündököl.

Szakáli Anna: Nevess, Hold!

Csillagokkal táncol a Hold
fenn a végtelen határán,
hol Isten egymaga dalol,
és minden égi hangra
új világ születik valahol...

Táncolj, Hold, és ne vess le rám!
Magam vagyok az égi Te!
Hisz minden világ lényének
megvan a saját égisze.

Nevess, Hold! Ma van a napod.
Asszonnyá teljesül tested.
Dagály és szél viszi bárkád,
a Föld s az Ég téged lesnek.

Ne fogyj el! Táncolj lebegve,
tündökölj még, s neved nekem!
Hajnali fény elől ne bújj,
csak most az egyszer jöjj velem!

Jöjj! És lessük meg együtt a Napot,
tüzes szekeren itt vágatott
a kékség végtelenén át,
s ha meglátod tündöklő fényeit,

hagyd el az égi palotát!
Jöjj! Táncolj a réten át,
fű és virág között!
Hús patak rohanó vizében,

S ott fenn, a fellegek mögött,
hol vágynak rád a csillagok;
míg itt lenn szavakká vedlenek
és születnek bennem égi pillangók...

Százdi Sztakó Zsolt: Karácsonyi vers

Adj az embernek, hisz kér,
védd a gondtól, bajtól, hisz fél.
Utcasarkon áll a szeretet,
és nem kér mást, csak kenyeret.

Írt az ember egy nap levelet,
és nem kért mást csak szeretetet,
a fa alá.
Hogy vegye körül őt család.

Adj nekik! Nem látod? Kérnek.
Legyen, kit szerethessenek.
Adj nekik, hogy adhassanak,
világot a világosságnak –

Százdi Sztakó Zsolt: Újkor

Feszül a bíborszín ég alja
jussát követeli az éjszaka,
sarkára lépett a világ,
a jót mind kiirtották,
mint a burjánzó gazt,
nem használ már a malaszt!

Látod, ott van egy keresztény,
függ, mint Jézus a keresztjén.
Kedves szava is csak fáraszt,
minek az a nagy alázat?
Gyanús mindenki, aki nem gyanús,
ha kell, találsz ellene száz tanút!

Százdi Sztakó Zsolt: Verselő

A vég és a kezdet
éget,
a keserédes eszmélet.
Semmi ábránd, talán
talány,
sötétben jársz éjszakán.
Gondod lesz végzeted,
erjed
benned, fáj már a lélek.

Százdi Sztakó Zsolt: 1956

Én csak félszeg szavakat írok,
mert én vagyok itt az írnok,
aki megírja mind az igazat,
amit szabad és amit nem szabad.

Mert az igazság tiltott dolog,
nem írhatják meg az írkokok.
Jobb titkolni – mondják a hatalmasok,
mert az igazság fájdalmas dolog.

De én szavakból építék épületet,
és ha ezért magánzárkára ítélnék,
hát legyen kívánságuk szerint,
a bíró majd feloldoz megint.

Százdi Sztakó Zsolt: Szavak lázadása

A szavak néma szökevények,
felláztak és elhagytak,
reggelre kelve mind eltűntek,
nem hagytak mást, csak izzó csendet.

Szótlanul, sóváran járunk,
elmentek, és velük a betűk,
mi meg nem tudjuk, mi bajunk,
hiszen nincsen rá szavunk.

Pucérak vagyunk, meztelenek,
örökös feledés végzetünk,
mindennap mindent újrakezdünk,
nincsenek múlt s jövő nemzedékek.

Szilágyi József: Modern tékozló fiú

untam a banánt
untam apámat
kértem a lóvét
irány-surány

nagybetűs élet
pénz és szabadság
míg egyszer minden
elfogyott

itt állok pőrén
se pénz se posztó
kéne kis meló
legyen kaja

vágytam a többre
mint Ikarosz
kárral tanultam
hogy mi a rossz

Ádám és Éva
hú fiaként
vesztve az Édent
nyertem nyomort

mennék már vissza
szégyen és bánat
elveszítettem
ÉDESAPÁMAT

Szilágyi József: Ül le a vershez

Babért aratva
háborút harcolni
kellene inkább?

Szelíd nyomokba
lépve (de halkán)
járok-e jobban?

Ülj le a vershez:
nézd, enyém ez asztal,
rajta a szó.

Szilágyi József: A remete és a gyermek

Ó, apró gyermek,
kedv támadt szívemben, látod!
Szerettem én egyedül, csendben,
de égett egy furcsa vágy bennem
másképp is szeretni a világot...

Szilágyi József: Múló idő

Eltelt az év. A régi naptárt
újra cseréljük. Mondják: feledd,
mi rossz volt, nem lehet
nyögni több éven át
múlt terhét, szorongásait.
Mondani könnyű – gondolod,
s fürkészed, néked mit hozott
örömet-bánatot, mit tanít
a most jelen még, holnap emlék;
lettél-e jobb, bölcsebb;
titokban ezt szeretnéd,
beérni, nem botolni többet:
másoknak egyszer lehetsz még
emlék te is...
...Ha egyáltalán velünk még törődnek.

Szilágyi József: Hazafelé

Álmosan, fáradtan,
éhesen érkezem bár,
mégis az est
szép lesz és vidám:
szeretet vár.

Szita Zoltán: Mindig tartozni valahová!

Mindig nagyon fontos az, hogy minden nap újra
pontosan tudjuk azt, hogy éppen mi a dolgunk.
De fontos még nagyon az igaz és tiszta szó,
és az is, hogy mit, mikor és hogyan mondunk..
És nagyon fontos még az, hogy mindig szeressünk,
hogy ne lehessen sohasem könnyű préda
sem a lelkünk – sem a testünk!

És iszonyúan fontos még a megtartó hit ereje!
Meg a születés, a kezdet – és a vég ideje ...
És minden, ami közte van! Az egész röpke kis élet!

Meg az, hogy olvassunk valódi, igaz meséket.
És nagyon fontos a szótlanul biztató remény –
mint hasadó hajnalban a felrebbenő fény.
És fontosak a hűsítő, árnyat adó lombos fák,
meg a csendes pataokban megbúvó vétlen tisztaság!
És fontos lehet minden titkot legalább egyszer
megfejtetni, és titokban benézni mindenhová –

De a legfontosabb dolog mégiscsak ezen a földön,
szeretni, szeretni, szeretni, és feltétel nélkül –
mindig tartozni valahová!

Szita Zoltán: Az északi fény balladája (Guvat Hajnalka költőtársamnak)

Láttam a gyönyörű északi fényt,
és titokban a szívembe költözött.
Láttam felderengni gyönyörű testét,
mikor fátyolos északi fénybe öltözött.

És láttam titokzatos mosolyú arcát,
túl a hegyeken, a kéklő éjszakában.
Ahogy vívta csendes, magányos harcát,
mint hős amazon egy ősi balladában.

Izzó fényből volt a két ölelő karja,
ahogy féltve átölelte a háborgó világot.
Ő – mégis – csak a szeretetet akarta,
mert látta a sok komisz szomorúságot.

Igen! Ő az északi fény – mondták halkan,
legyintve az emberek, egymás között.
De én tudtam már akkor és azonnal,
hogy Ő örökre a szívembe költözött.

És megszólalt lelkemben egy gyönyörű
Dallam, és zengett lelkem orgonája.
És a szívemben ott él már mindörökké,
az északi fény gyönyörű balladája.

Szita Zoltán: Hagyom, hogy fájjon...

Két puha szárnycsapás közt
lassan oldódik riadt magányom,
átrepülve minden határon –
fel, egészen a fénylő csillagokig,
és én – hagyom, hogy fájjon!

Szita Zoltán: Megjelen sz előtttem...

Megjelen sz előtttem
száz és ezer alakban,
mint a szivárvány fenn az égen
és odalenn, a hűs vizű pataokban –

A fákon suttogó lomb
a te vágyódó sóhajod,
vágyakat adtál vergődő szívemnek,
és a szó a számban némán dadog –

Ha a pacsirtát hallom,
én akkor rád gondolok,
és amikor ölelő, nagy fenyő vagy,
én érzem, finom, bódító illatod –

Te vagy az égen a hold,
s én vigyázom álmodat,
a fülesbagoly is neked bókolt,
mikor éjjel utánozta hangodat –

Megjelen sz előtttem
száz és ezer alakban,
mint aki már oly régről ismerős,
pedig arcod még nem is láttam –

Gyönyörű lázban égek,
de nincs gyógyszerem,
váratlanul besurrantál szívembe,
mint egy bódító, titkos szerelem –

Megjelsz előttem
száz és ezer alakban,
és én egy gyönyörű zenét hallok:
lelkem húrjai adnak szerenádot –

Szita Zoltán: Az exponált idő

Lehet, hogy fontos lesz majd egyszer,
mert minden tisztán lesz rajta látható,
egy fényképen az exponált múlt idő.
Az is lehet, hogy csupán egy emlék,
talán egy dokumentum, egy szándék
néha fekete-fehéren vagy színesen,
úgy, mint ahogyan a fény és az árnyék,
tetten érhető rajta minden érzélem.

Ezt a képet a tárcádban is hordhatod,
lehet, hogy majd éppen a szíved felett.
Vagy pihenhet majd egy fiók legmélyén,
mely a múltadnak csak egy darabja lett.
Mint a ködből egy lovas, úgy tűnik elő,
mely a távoli jövőben is majd nézhető.
És mindig van két lehetséges változat,
mint létünkre a megváltás és a kárhozat.

A hagyományosan készülő, sötétkamrás,
ahogy ott görnyedsz fölötte, míg ő létrejő,
mert hosszú percek alatt készül csak el.
És van a másik, mely a pillanat műve csak,
s ez az új korszak nyitánya: a digitális kép,
mely rögzíti minden megvalósult álmodat,
melynek értéke azonnal és ott mérhető,
éppen úgy, mint az árnyék és a fény!

Tatár Judit: Újév hajnalán

Mondd, apa: most, hogy nem vagy már,
ki mondja meg, mi az a ráció,
mennyi vár még, hány göröngyös stáció?

Mondd, anya: most, hogy nem vagy már,
ki mondja meg, mely szeretet örök,
hogy ne füljak vízbe, mint hajótörött?

Mondd, anya: most, hogy nem vagy már,
ki mondja meg, mi jó, s hogy induljak
csak elérni azt, s hozzá hasonuljak?

Mondd, apa: most, hogy nem vagy már,
ki mondja meg: (talán e két tenyér?!)
melyik a legjobb út, mely célhoz is ér?

Látod, anya? Látod, apa?
Hiába nem vagytok már...
Lassan fél század terhével vállamon
örök gyerek maradok, vén számár...

Tatár Judit: Color à tour

Színek kánonja
– **avagy sine qua nonja** –

Gondolataim smaragdzöld tájain
aranyló sárga napsugárkoszorú fonja
át meg át bíborvörös álmaim dalát.

Itt-ott rótbarna szökkenő őzbakra
vigyáznak okkersárgába hajló lombú fák
narancsliget-mámorban úszó ágai.

Kristálytisztán kéklő égi vánkossán
szél kerekedik rózsaszínen forgó malmok
lila ködbe vesző sejtelmes távolán.

Feketén zúduló égi könnyzárpor
áttetsző fehér fátylán át nézem ébredőn
árvazordon szobám fakószürke falát.

Ékesbordó hangokat szűrő reggel
madárcsiviteléssel teli hajnalpírja
csíkozza ezüstös fodrát énekemnek.

Tatár Judit: Csillagmarasztaló

Mikor szíved kitárnád, de csak csönd ölel át,
az éj-kormozta ég megannyi kis csodát
rejt és sejtet, mit eltakar égi vánkosán
a fáradtan megpihenő fekete magány,

mikor meglesnéd a felkelő Nap sugarát,
amint elúzi a Holdat, és ködfátylán át
a pirosuló széllel a végsőkig csatáz,
egy kis virrasztó csillag álmodra vigyáz.

Az ég kitisztul, s gyönyörű lesz a kék,
de Te a csillag fülébe súgod: maradj még...

Tatár Judit: A meztelen pillanat

Pillants rám, de ne szólj ruhát.
A jó bor sem beszél,
csak érik, midőn jön a tél,
s tavaszra bársonyos nedűvé
válík, hogy ihasd poharadból,
mi nemrég pillanat volt még.

Ne öltöztess fel hát mindig mindent.
Van, hogy bár fúj a szél, kisüt a Nap.
Nem fázik minden pillanat.

Tatár Judit: Csak tudnám...

A gyűlölet és szeretet mezsgyéjén
rabláncra fűzött kényszerű szabadság
rongyos zászlaját lengeti a szél.
Csak tudnám, a jövő majd miről regél...

Tatár Judit: Hópehely ha volnék...

Felölteném hópehelyruhámat,
aláhullanék az égből
– merre futni visz a lábad –,
fehérből táncolnék karikákat,
ellejtenék tekinteted előtt,
pilládon vetném meg ágyam,
majd álmomban lecsusszannék,
s elolvadnék ajkad mosolyában.

Tóthné Nagy Erzsébet: Éjjel

Ó, hogy ragyogtak ott
fenn a csillagok,
míg testünk megremegett,
egymásra hulltunk,
hársfaillat suhant talpunk alatt,
s tekergőzött hajlatainkban –

kezeink érintésétől
a világ gyönyöre
nyögte imáját,
széthullott a csend
körülettünk,
felszakadó sóhajunktól
az éjszaka árnyai
vad táncba kezdtek.

Tóthné Nagy Erzsébet: Szőlőszagú október

Szőlőszagú október
puhán, lopakodva kúszik
a kora reggeli ködben.
Az ősz fátylai ezek.
Könnyes hallgatag szél
cikázik a szőlőtőkék között.
A hajnal könnye pereg.

messziről halk zaj lovagolja meg a ködfátylat,
s már látni is, amint megindul a szüretelők
csapata, talpuk nyomán besüpped a homok,
mint oxigénhiányos mellkas, csörren egy vö-
dör, a prés már ott gunnyaszt a pajta előtt,
szomjasan várja édes nedűjét

Szőlőszagú október,
lassan elúszik a ködfátyol,
s az égbolt aljából
ragyogva tör elő a nap.

Tóthné Nagy Erzsébet: Önvallomás egy gyertyától

...és akkor meggyújtottak!
Úgy lobbant fel a lángom, mint aki égbe akar
szállni. Nyújtózkodva lobogtam, illegtem-
billettem, ragyogtam és táncoltam.
Haj! – de izgalmasan indult.
Nyújtózkodva el akartam érni a napot, a hol-
dat, a csillagokat. Égig akartam érni.
Meleget akartam adni a didergőknek, álmokat
a szenvedőknek, illatot a hajnali szélnek.
Micsoda erőt éreztem magamban!
Akár tűzvészt is tudtam volna indítani. Csak
lobogtam és lobogtam.

Azt hittem, örökké égni fogok. Aki látta, és belenézett lángom varázslatos fényébe, irigyelt érte. De minél tovább égtem, annál kevesebb lettem.

Ó, jaj! Sorsommal szembenézve rájövök: álmaim nem mindig válnak valóra.

Bízom erőmben, fényemben és lobogásomban, de egyszer majd elfárad ez a vörösen izzó, apró, lobogó csoda.

Még lángolok, még égek, még lobogok,...de félek.

(meddig élek?)

Tóthné Nagy Erzsébet: Éjszaka

Csend honol az utcákon.

Fák sűrűjében lámpafény csillan.

Virágok alszanak az erkélyládában,
árvácska bókol a csend leple alatt.

Gyenge szél suhan,
megriasztja a bokrok nyugalmát,
s a sudár fenyőfa ága
jó éjszakát int kedvesen.

Amott egy lakásban felgyullad a fény,
talán egy gyermek riadt fel,
s már ott is nyugszik anyja keblén.

Valahol eltévedt madár szólal,
párját hívja.

Autó suhan a késő esti csöndben.

Pislákoló csillagok ragyognak,
mint égi gyertyák;
a hold fényes cipóként dagad
a sejtelmes égen.

Tristan Lind: Sötétség...

Csak ártatlan szavakkal játszom,
de folyton-folyvást fádom,
a hazugok sötét útját járom,
saját végzetem' tisztán látom,
s az utolsó pillanatot várom,
jelentéktelen szavak a számon,
hibasorozatok saját káron,
tetteimet őszintén bánom,
kínzó érzés minden mámon.

Tristan Lind: Gondolni Rád

Azt kérdezed, gondolok-e Rád?
Kérdés ez, vagy tán egy vád?
Hisz már oly régen fejembe költöztél,
S azóta minden perc, szó akár egy kötél.
Kötél, melybe bele is kapaszkodhatok,
Vagy a nyakam köré csavarva meg is halhatok.
Fényes minden, mégis kínoz a lét,
Magával húz az édes keserűség.
Lelkem testemen kívül, fekszem az ágyon,
Véget nem érő álmok sorozatát látom.
Azt kérdezed, gondolok-e Rád?
Tudni akarod? Igen, gondolok Rád!
Már-már az érzékek csapdájában élek,
S mit lehetetlen, hallok, látok, érzek.
Hangod fülemben cseng, körülvesz.
Érzem lágy, simogató, drága érintésed.
Nem gondolok Rád, hisz itt vagy velem.
Lehet csak szemem csal, de szívem nem!
S mikor az ég kékjére sötét lepel hull,
Az éj függönyének szakadásain vadul
Milliónyi kíváncsi szem nézi szakadatlanul,
Ahogy egy álom beteljesül szépen.
Ahogy az éjszaka sötét tengerében
Elmerülünk mélyen egymás tekintetében.

Tristan Lind: Kárhozat

Megromlott jellemed,
eltorzult szellemed...
ajtóstul rontott a házba,
gyalázva, megalázva,
taposott a porba....
Kérlek, szeress,
ölelj,
játssz velem újra,
mert az égető vágytól
elveszek, s a düh melege
égeti szét testemet...

Tristan Lind: Csillagok

Felnézek az égre, és ezernyi pontot látok,
Lábam földbe gyökerezik, nem mozdulok, csak állok..
Nézem, miképp gyönyörű, szikrázó fényével játszik,
Tekintetem egyik csillagról a másikra mászik.
Szólnék hozzá, de sajnós nem hall...
Csak én tudom, hogy egyik a másiknak szerelmet vall...
Viszont lát! Tekintete nyomon követi életem,
A legbelsőbb érzelmek között felbukkan a félelem.
Vajon milyen lehet csillagnak lenni?
Fent az égbolton, ahol nincsen háború, csak béke,
Egy munkát végezni, melynek csupán szeretet a bére.
E szent helyen, hol töméntelen szeretet vesz körül,
Melynek hatására a világ 180°-ot pördül.
Bárcsak megsúghatnám Nekik szívem legtitko-
sabb vágyát,
S lelkem végre megtalálná illatozó, puha ágját.
Csodálatosak vagytok, ahogy uraljátok a sötét éjszakát,
Egy apró nesz! Mit hallottam? Talán az ég szavát?
Csillag lennék és vezetném utadat,
Vigyáznék Rád, s őrizném álmodat.
Hiszen a baráti szív olyan nemes,
Hogy a hibáiddal együtt is ugyanúgy szeret,
S ha engeded, betölteném Veled ezt a hatalmas teret.

Tristan Lind: Két szerelmes szív

Akkor lennék boldog, ha szíved megkapnám,
Ha édes, arany mosolyod láthatnám.
Akkor lennék boldog, ha a mosoly nekem szólna,
Ha ajkad szerelmesen megcsókolna.
Akkor lennék boldog, ha a csók édes volna,
Ha a benne rejlő varázs soha el nem múlna.
Akkor lennék boldog, ha a titkot megsúghatnám,
Ha szerelmed örökre megtarthatnám.
Akkor lennék boldog, ha megölelhetnélek,
Ha elfeledkezhetnék mindenről az ölelésben.
Akkor lennék boldog, ha mélyen a szemedbe nézve,
Megsúgnád nekem, mit rejt a szíved mélye.
Akkor lennék boldog, ha a kezünk összeérne,
Ha szemedben megcsillanna a szerelem fénye.

>>>>>>>> O <<<<<<<<<

Mondd, mit ér a szó, ha arra sem jó,
Hogy elmondjam, mit érzek?
Mondd, mit ér az út, ha követve Rómába
Nem hozzád érek?
Mondd, mit ér a szem, ha nem láthatom,
Hogy itt vagyok veled?
Mondd, mit ér a kéz, ha nem elég hosszú,
Hogy megfoghassam kezéd?
És mit ér a száj, mely csókodra vár,
De a vágy csak kínozza már?
És mit ér a szív, melyben a szerelem lobog,
De az izzó kintől már alig dobog?
S végül: mit ér az élet, ha szép is,
Ha én Rád vágyom mégis?

Varjú-Kolozs Mónika: Fák a magasban...

Fák a magasban,
Fenn a havasban,
Vívják a harcot a téllal.

Felhőbe lógva,
Jéggel dacolva,
Járják a táncot a széllel.

Csúcsuk az égből,
Szőnyeg a légből,
Zöldes takaró a hegyen.

Nap, hogyha süt rá,
Csillan ezüst ár,
Szikrázik a hó a fenyőn.

Folyó, ha árad,
Tél szele fárad,
Messze tűnik nyomban a jég.

Fák a magasban,
Zsongó tavaszban,
Élvezik a nap melegét.

Varjú-Kolozs Mónika: Gyertyaláng

Süvítő szél jár a fák közt,
Tépi hamvadt leveleit,
Majd elhalkul, mintha keresne valakit.
Csend ül hirtelen a tájra,
Csak az avar roppan a lábam alatt,
Kiáltanék, de mindhiába,
Lelkem egy darabja
Örökre a csend rabja maradt.

Gyufa sercen, és lángra kap kezemben,
Gyertyát gyújtok, lassan éled a láng.
Itt már nincs mit tenni, állok csendben tétován.
Nézem a kicsi fényt,
Ahogy olvasztja a hófehér viaszt,
Drága kis mécses! te nyújtasz nekem vigaszt.
Meleget adsz lelkemnek
S reménysugarat. Fényt!

Fényt az életembe, hogy lássam a kiutat.
Hogy ne süllyedjek a gödör fenekére,
Hogy felemelkedjek,
Hogy a pokol meddő bugyraiból kitörjek.
Ne taszítson a végzet a földre,
Lelkem emelkedjen a gondok fölébe!
Egy cseppnyi fény vagy ugyan,
De az életet jelented nekem.

Egy életet, melyben már nincs helyem.
Nem segíthetek és nem láthatom,
Nem érezhetem és nem hallhatom,
És nem is tehetek érte már semmit,
Mert ez a kis élet megszűnt létezni.
A gyász és a tehetetlenség tombol szívemben,
Csak állok, arcom könnytől nedvesen –
És újra a szél zúg fülemben.

Tombol, sikít örült morajlás,
Itt-ott reccsennek a fák.
Így tombolnék én is, de nem tudok:
A bánat lebénított.
A szél pedig teszi a dolgát,
Söpri, kotorja a nyár maradványát.
Én nem tudom törölni a nyarat,
Lelkemen hatalmas seb maradt.

Erre nincs gyógyszer, nincs szó,
És nincs jótevő.
Ezt, aki megoldhatja, az a jó öreg idő.
Ő begyógyít minden sebet,
Fájdalom helyett csak az emlék lesz.
Így ballagok csendben tovább,
Az alkonyat őszi homályában
A zörgő avaron át.

Magam mögött hagyva
A kis gyertyalángot,
A nyarat, a könnyeket,
A magányt és a fájó bánatot,

S mindent, amit egy kis élet
 Adhatott volna nekem.
 Az őszi szél pedig csak fúj rendületlenül,
 És utánam is mindent, mindent elsöpör.

Varjú-Kolozs Mónika: Harminc év után

Az élet: egy játék.
 Az élet: egy ajándék.
 Az élet: egy küzdelem.
 Az élet: nem is volna élet – nélküled.

Harc – a végeláthatatlan tengeren.
 Egy arc, mely mindig itt van velem.
 Fény, ami csillog szemünkben.
 A szeretet, mely itt él szívünkben.

Egy út, amin együtt mentünk idáig,
 Harminc éven át, kéz kézben, boldogságban,
 Nehézségben, de együtt –
 S folytatjuk tovább.

Harminc év – nagy idő;
 Halántékunk lassan öszülő,
 De a szívünk a régi, fiatal,
 S felejteni nem akar.

Nem is lehet. Bár a homokórán
 Lassan lepereregnek a szemek,
 De az emlékek édes fénye
 Mégsem fakul.

Két szív, mely örökre egy.
 Egyszerre dobban, sír s nevet,
 Él mindörökké,
 Útjukat nem szegheti semmi.

Ez a boldog lét ígérete:
 Hit, szeretet, béke,
 És együtt továbbmenni –

Varjú-Kolozs Mónika: Gyermekért

Állunk a sötét csendben,
A csoda várva várt hajnalán.
Várjuk, hogy amiért oly sokat küzdünk,
Egy nap valóra váljon már.

Nagy ajándék az élettől,
De sokan nem értékelik,
Mi pedig várjuk, és ha nem jön el,
Minden hónapban meghalunk kicsit.

Megsemmisülni nem hagyjuk e reményt,
Bár nem tudjuk, miért e kín, szenvedés.
Miért kell mindig vesztenünk,
Az érzelmek tengerében elvesznünk.

S mi mindig megpróbáljuk,
A remény nem hal meg bennünk,
Mi pedig akarjuk újra,
Hogy csoda történjen velünk.

Egy gyermek. Maga a csoda.
Az élet nagy ajándéka volna,
Oly sokan vágyunk rá,
Érte mindent megteszünk.

Várjuk őt, őket talán.
Várjuk sokan, reménykedünk.
Mert hisszük, újra és újra,
Hogy egyszer nekünk is lesz
Gyermekünk!

Varjú-Kolozs Mónika: Álmodj

Aludj szépen, gyermek,
Álmodj új világot.
Csöpp kis fejedben,
Óriási tervek –
Vigyázz reájuk.

Aludj, csak aludj,
Én őrzöm álmaid,
Hunyd be kis szemed,
S kívánj valamit.

Járj zöld mezőn,
Magas bérceken,
Kergess tarka lepkét
Virágos réteken.

Gyűjts ibolyát
Erdő mélyében,
Hallgass madárdalt
Lombos fa tövében.

Járd utadat,
Kövesd a szíved szavát,
Légy boldog nagyon,
S tervezz tovább.

Hidd, hogy minden
Valósággá válik,
De most pihenj!
Vár az álomvilág.

Várhelyi Klára: Lépcsőn lemenő akt (Marcel Duchamp azonos című képére)

Szertenyúló pillanat, ívbe metsző
gondolat, szénkarcolat, éledő báj,
meztelen nő, kósza homály. Vonalból
szótt az Örök nőt.

Mozdulatlan mozdulat, összeolvadt
tér, idő: lassan halad, összesorvad,
egyre nő és egyre szalad...s igézőn
fest ez örök test.

Ívelődő testeket összezúzó
szerkezet: lábak, kezek, elfolyó tett,
egy halottá lett vetület, s a lépcsőn
egy lemenő akt.

Várhelyi Klára: Impresszió (K. J.-nek)

Csonka árny, könnyű vetülése múltó
és jövő gyertyáinak, alkoholgőz,
lángon illó tiszta szesz, áradó szó,
fojtogató hő,

és higanycsepp. Szertegurul valóság
torzuló membránjait érve, élve.
Összetarthatnám valahogy. Talán már
ujjaim érve

higanyod forró lehelére testem
áfiumtól átitatódna, elmém
ólomittas kábulat édenében
felszeletelném.

Érceinkbe írva kövült meséink,
férceinkbe sírva apánk apája.
Gyertyalángszók árnya: eloltanám mind
szólva, megírva.

Várhelyi Klára: Párbeszéd

Ember-Úr

- Miért jöttél?
- Te hívtál.
- Máskor is hívtalak!
- Itt voltam, ha szükséged volt rám.
- Nem emlékszem.

- Beteg voltál. Sápadt arcod a láz vérrózsái bélyegezték meg. A szemeid csillogtak...
- Az más volt. Orvosként jöttél, gyógyszert írtál fel.
- És a temetésen? Akkor is sápadt voltál, arcodon a zavar rózsáinak bélyegével. A szemeid csillogtak...
- Édesanyám kért meg rá. Adtál egy nyalókát, hogy elfelejtsem a temetésen látottakat...ha most is anyám küldött, mondd meg neki, hogy köszönöm, de megoldom a problémáim egyedül.
- Nem ő volt. Magamtól jöttem.
- Igen?...miért?
- Hogy megválaszoljam a kérdéseid.
- Nekem nincsenek kérdéseim.
- Arcod az élet elsápasztotta, s a székely nyomta rá lángoló bélyegét, de a szemeid csillognak! Ugyanazok a kérdések élnek benne, mint régen.
- Akkor miért nem válaszoltad meg őket?!
- Nem értetted volna...
- Most viszont már nem kellene a válaszaid! Magam akarok rájönni mindenre, felfedni minden apró miértet!
- Akkor miért hívtál?
- Nem is tudom... olyan egyedül voltam. Kellott valaki, akit átölelhetek, aki megsimogat.
- Az Univerzum értelmét kínálom, s neked csak egy váll kell, amin elalhatsz, egy kéz, ami simogat?
- Egy váll, amin alhatok, egy kéz, ami simogat, hogy ne legyek olyan magányos...

Nő-Férfi

- Merre vagy?
- Melletted.
- Nem lehet.

- Miért nem?
- Sose voltál mellettem.
- Mert mindig elszaladtál.
- Menekültem.
- Mi elől?
- Előled.
- Nem értelek...
- Támadtál.
- Nem igaz!
- De bántottál.
- Fáj még?
- A sebek behegedtek...idővel.
- Sokáig tartott. Hol voltál eddig?
- Magamban.
- Egyedül?
- Nem. Volt ott egy világ.
- Mesélj róla!
- Nem tudok.
- Sohase tudtál.
- Mert nem figyeltél rám!
- Túl sokat hazudtál, nem tudtam eldönteni igazat mondasz-e.
- Nem hazudtam. Ez csak színjáték...
- Becsaptál velem.
- Magamat is...
- Beteg vagy.
- Nem beteg, csak vak.
- Én se látok többet...
- Te is vak vagy?
- Nem...nagy a köd.
- Milyen a világ?
- Úgy emlékszem, a köd előtt gyönyörű volt... színes.
- Mesélj nekem a színekről!
- Mit meséljek?
- Nem tudom, amit láttál!
- Láttam a Napot. Vörös. Elönti az eget. Meleg, lázas szín, düh lobog minden szikrájában...

- ...és szenvedély, erotika, vágy! Igen, ezt ismerem. Vakon is érzem, bennem is él... gyönyörű lehet.
- Aztán ott Van a zöld, az élet, a fák, a fű, a természet...
- Mi van még?
- Van kék: határtalan, mint az óceán, hatalmas, bölcs, nyugodt, végtelenül nyugodt.
- Halott?
- Igen, az is...inkább hideg.
- Mit láttál még?
- A szemed. Fekete. Olyan mint az éjszaka, mély, hideg, és...
- ...és mégis forró. Reménytelen, halott. Ismerem. Túl jól is. Ez vesz körül. Ne mesélj róla!...Mondd, én milyen vagyok?
- Gyönyörű.
- Hazudsz.
- Tudom...de mit mondjak? Hogy megöregedtél? Hajad pókok fonták össze, arcod rancos, tartásod meggörnyesztette az idő...
- Az idő? A koporsóm födele. Fogd meg a kezem!
- Nem tudom. Nem érem el.
- Miért nem? Merre vagy?
- Melletted...

Votiskyné Jakus Edit: „Kaddis, a meg nem született gyermekért”

Eltűntél hirtelen, pedig itt voltál bennem,
 Egy részem voltál és talán az egészem.
 Oly’ nehéz ilyenkor bármit is mondani,
 Kár volna bárkit is vádolni, átkozni,
 Csak egy dolgot lehet: csendben imádkozni,
 És a sorsunkkal csendben megbékélni.

Istenem, de mégsem értem! Fellázad a lelkem.
Miért pont én? Mondd, ellened mit vétettem?
Loptam én, vagy hazudtam, vagy talán csaltam,
Hogy e súlyos, fájdalmas büntetést kaptam?
És mondd, elviselni én ezt hogyan tudjam?
Legalább segíts, hogy magamban feldolgozzam.

Nem tudhatom meg soha, hogy milyen lett volna.
Aranyszőke, mint az édesanya,
Vagy ébenfekete, mint az édesapja?
Vagy olyan, mint ősszel a gesztenye: barna?
De lehet, hogy nem is lett volna haja.
Istenem! De szívesen megláttam volna!

A tengerhez hasonlított volna a szeme,
Vagy talán barna volt? Válaszolj! Ugye?
Még azt sem tudhatom, lány volt-e vagy fiú –
De érzem, szép lett volna, s nem lett volna hiú.
Sokszor elképzelem, hogy milyen lenne Ő,
Nem láthatom, így rendelte a Teremtő.

Istenem! Kérlek, hogy vigyázz jól a gyermekre.
Szerettem volna, ezt soha ne feledje.
Legyen rajta mindig jóságos két kezed,
Gondjaidra bízva ajánlom fel Neked.
Fogadd hát jó szívvvel, és bocsásd meg nekem,
Ha vétkeztem ellened, megbántam. Higgy nekem!

Drága gyermekem! Tudd, hogy még így is szeretlek,
Hogy ölelő karomba soha nem vehetlek.
Sokat gondolok Rád, és sajog a szívem,
Úgy szerettem volna, ha itt lehetsz velem.
Vigyázzanak Rád most már az égi angyalok,
De az édesanyád – EGYEDÜL CSAK ÉN
VAGYOK!

Vozárik Lajos: Amikor

amikor rámnéz –
rámtör egy ősi,
lágym, polinézm béke –
mint gyöngyhalász, ugrom
szeme örvényébe.

amikor ölel –
játékos kiscsikó
vágat fel az égre –
legázolva mindig
bánatomnak rétmje.

amikor nincs velem –
éj kárpitmja
feszül az ablakon –
a fülzúgató csendben
szívem patkóinak
csattogását hallgatom.

amikor messze van –
húsvét-szigeti
bálmánynak tudom –
éjszakánként hozzá
gyakran átúszom.

amikor megjön –
rámtör egy ősi,
vad, polinézm béke –
mint gyöngyhalász, ugrom
szeme örvényébe.

Vozárik Lajos: Nem kérem...

nem kérem tőled,
hogy te légy a kertem,
és csak nekem virulj
mindegyik percben.

nem kérem tőled,
hogymint rólam zengjen –
ha veled vagyok,
beérem a csenddel.

nem kérem azt sem,
hogymint utánam loholj –
s vágy ígérete légy, –
néha egy mosolyt!

azt kérem tőled:
fogd tétova kezem,
s nyughatatlan tincsed
vállamon legyen.

Vozárik Lajos: Szűk udvaron...

Szűk udvaron bontogatom
vágyaim vitorlavásznát.
Érzem, a végtelen vár rám.
Angyal kísértépeimen –
utcán, téren ott van velem.

Déli vad tengeren járnék,
ahol fény terem, nem árnyék.
Ott vásznat lehet bontani:
tágas térben nyíljanak
lelkem borostyán-álmai!

Előttem irigy kerítés áll,
mögöttem vad, konok hegyek.
Félek, végleg itt rekedek –

Vozárik Lajos: Koraősz

Összeség négy szék
a süket pad fölött –
tudnak minden pletykát:

eresz alá bérlő költözött,
és azt is, a vámpír ősz
bokrok vérét miként issza –
foga nyomán kis gyümölcsök
mint sebek maradnak vissza.
Súgják, hogy a vén Pán beteg.
Ha bottal megáll a mezőn,
miért hullat könnyeket –
míg Bacchus táncol és nevet,
musttal kínálja a hegyet.
S az ég is hiába tesz
szürke és rózsaszín kendőt.
Ha jön az este,
átsütnek rajta a szeplők.

Vörös Bernadett: November elsején

November elsején,
Mikor minden csendes,
Gyászol az egész világ.
Gyertyát gyújt
Kicsi és nagy egyaránt.

Nincs velem már az,
Kinek sírján gyertya díszeleg!
Nem mondtam el,
Hogy kell Nekem!

Apa! – Sírva kiáltom.
Hiányzol nagyon.
Mit gyerekként nem értettem,
Most felfogom.

Köszönök mindent,
Ami egykor volt.
Hiányod soha
Nem pótolhatom.

Vörös Bernadett: Börtön az élet

Börtön az élet:
Lánccsörgés és
Rácshegyek.
Nincs kiút,
Mely szabadsághoz vezet.

Mennél, ha mernél,
De nem teszed.
Inkább feláldozod
Életed.

Most menj!
Még nem késő.
Fiatal vagy,
Kelendő.

Lesz kiút,
Csak hinned kell,
Istened
Nem hagy el!

Vörös Bernadett: Minden...

Minden álom
Édes érintés,
Minden ölelés
Elfojtó ébredés,
Minden könny
Eredő vérezés,
Minden fájdalom
Vérző lüktetés,
Minden társ
Fojtó ölelés,
Minden nap
Botló tévedés,
Minden ébredés
Kioltó érintés.

Vörös Bernadett: Hazudunk mindent

Hazudunk mindent,
Amit csak lehet,
Hazudjuk a csillagokat,
A Földet és a lelkeket.

Hazudjuk a napokat,
A jövőt és a jelent.
Hazudjuk a múltat
És a tetteket.

Hazudunk együtt –
Egymásért és ellen –
Hisszük, majd jobb lesz...
Hazudjuk az életet.

Hazudjuk a nappalt
És a fénylő éjszakát,
Hazudjuk a teret
És mindent,
Amit csak lehet.

Vörös Bernadett: Testbeszéd

Örület kerget
Mikor kezéd
Becézi testem
Agyam kikapcsol
Testem lángol
Ajkam elhagyja
Kéjek sorhada
Repülök már érzem
A gyönyör mámorát
Újra átélem.
Mikor vége
Pihegve karodba dőlök.

A BARÁTOK
VERSLISTA
2006. ÉVI
DÍJAZOTTJAI

A Barátok Verslista vezetősége 2006. júliusában díjat alapított.

A díj neve:

Amatőr Irodalomért Verslista Díj

A díjat minden évben két kategóriában adjuk ki.

A „publikációért” kategóriában az értékelés szempontjai:

- a művek minősége, a listán és különböző külső pályázatokon elért helyezések;
- a Barátok Verslistán való minőségi publikálás és annak gyakorisága;
- a Barátok Verslista révén, mint másodközlés, más irodalmi megjelenési helyen, mint pl. weblapokon, irodalmi listákon, nyomtatott vagy helyi illetve országos sugárzású rádióban, tv-ben, nyilvános helyi vagy országos rendezvényen való szereplés illetve azokon saját művekkel való szereplés;
- a Barátok Verslista által szerkesztett és megjelentett ingyenes vagy hozzájárulásos kötetekben való megjelenés.

A „közösségért” kategóriában az értékelés szempontjai:

- tagtoborzás;
- weblap, és egyéb nyomtatott kiadványok készítése;
- a publikálás anyagi fedezetének előteremtése, szponzorok biztosítása, a verslista kiadványainak terjesztése, egyéni felajánlások szorgalmazása, azok gyűjtése;

- a lista népszerűségéhez a széleskörűen megvalósítható ötletek előterjesztése;
- a Barátok Verslista baráti közösségé formálásának elősegítése;
- minden olyan tevékenység, mely a lista elismertségét, minőségét, értékállóságát elősegíti.

A díjat minden év októberében – a Barátok Verslista megalakulásának évfordulóján – adjuk át, egy irodalmi találkozó keretén belül.

A 2006. évi díjazottjaink a következők:

Publikációért kategóriában idén két díjat adtunk ki. A két díjazott:

- Kamarás Klára
- Végh Sándor.

Közösségért kategóriában idén három díjat adtunk ki. A három díjazott:

- Fuchs Éva Izabella
- Nagy Mihály
- Várhelyi Klára.

**KAMARÁS KLÁRA
BEMUTATKOZÁSA**

A szerző bemutatkozása

Pécsett születtem, ott éltem tanulmányaim befejezéséig.

3 éves koromtól mániákusan firkáltam, rajzoltam, festettem, később a betűvetés tudománya előcsalta az első verseket is.

7-8 éves koromban már egy puhafedelű, negyvenlapos füzetbe írogattam a verseimet, vagy amit annak képzeltem. Alig jutottam túl a felén, már rongyolódni kezdett a sok forgatástól.

A nyári szünidő elején anyám elővett egy gyönyörű keménytáblás könyvet. Később kiderült a vonalazásáról, hogy egy feleslegessé vált, üres pénztárkönyv volt, de nekem akkor úgy tűnt, mintha a csodákcsodáját vehetném kezembe: igazi verseskönyvet fogok írni...

Ha csak ennyi lett volna! Hamarosan előkerült még egy könyv. Vastagabb, mint az előző... és egy halom újságkivágás: a család összegyűjtött ételreceptjei.

– Tönkremennek a receptek, némelyik már alig olvasható. Szakadozik a papír. Ha bemásolsz a könyvbe egy receptet, a másik könyvbe beírhatod egy versedet.

Mit tehettem? Hozzákezdtem az íráshoz. Egy sütemény, egy vers,... egy lepény, egy mondóka. Hosszú volt az a nyár, jött, a következő... Abbahagytam a körmölést, aztán megint újra kellett kezdenem, ahogy szaporodtak a versek.

Ma is megvan mind a két könyv, hála a pénztárkönyvek kemény kötésének. Főzelékek, saláták... ó, ez már egy szonett!

Szeretem az Internetet. Küldöm a verseket, képeket messzi barátaimnak, közben ka-

pok néha egy-egy jó receptet: hortobágyi palacsinta, töltött gomba, padlizsán. A padlizsánra különösen szívesen emlékszem, mert egy költő barátomtól kaptam a receptet.

Hát igen! Nincsen új a nap alatt: ott tartok még ma is, ahol kezdtem:
Egy saláta, egy vers, egy főzelék, egy novella...

Bibliográfia

<http://www.verslista.hu> antológiái:

Álmodók Földje 2004.

Magánkozmosz 3. kötet 2006.

Magánkozmosz 4. kötet 2006.

VersüzeNET 2005.

A lélek temploma 2006.

<http://www.fullextra.com> antológiái:

I. antológia 2004.

II. antológia 2005.

HetedHéthatár magazin 2004. márciustól folyamatosan

Alkalmilag: **Kláris, Napsziget, Tavaszi Napló** (Torontó)

Önálló kötet:

Arcok a múltból - Elbeszélések 2006.

Ólomból szőni pilleszárnyat - Versek 2006.

Internetes megjelenés:

<http://www.verslista.hu>, <http://www.sida.hu>,

<http://www.kalaka.com>, <http://www.nyiltan.com>,

<http://www.fullexra.com>, <http://www.ekt.hu>,

<http://www.harmath.homestead.com>,

<http://www.semagyarok.homestead.com>,

<http://www.artagora.hu>, <http://www.dokk.hu>,

<http://www.rozselang.uw.hu>

Kamarás Klára: Álmodozók

Megjött a tél, vagy csak jönni akart? Az első hóesés nyoma napok alatt eltűnt. Száraz hideg dermesztette a fákat, és a ragyogó kék égbolt alatt még a házfalak is csodálkozva dideregtek.

– Menjünk. Húzz meleg sálát, sapkát, indulunk. Ki kell használni az időt. Ha jeges lesz az út, már nehezen mozdulunk ki. Más se hiányzik, mint hogy valamelyikünk elessen! Ebben a korban egy combnyaktörés? Rá gondolni is rossz...

Gondosan bezártak ablakot, ajtót, hiszen ki tudja, mikor érnek haza...

Az asszony szótlanul kapaszkodott a férje karjába. A férfi a reggel olvasott újság érdekesebb híreit elemezgette, majd elmesélt pár viccet. A nő halkán kuncogott. A kirakatok előtt megbeszélték az árakat, aztán ez a téma is elfogyott. Egy ablakban kis táblát látott meg az asszony.

– Nézd csak! Ez a ház eladó – olvasta hangosan. – Sokkal szebb, mint amiket tegnap láttunk. Ez igazán jó lenne... Ellaknék benne!

A falak élénksárgán virítottak, az ablakkereketeket talán éppen az ősszel újították fel. A lépcső aljában két kutya lapított. Összebújtak, hogy ne érezzék a hideget. Az egyik felemelte a fejét, de nem mutatott hajlandóságot az ugatásra, mintha csak tudta volna, hogy a bámészkodó pár nem fog a kilincs után nyúlni.

– Nem jó – rázta a férfi a fejét. – Nyolc lépcső van a bejáratig. Nekem kettő is sok. Lefelé még csak könnyen lépek, de fölfelé... tudod, hogy nehéz.

– A bejáratot át lehetne tenni a terasz túlsó oldalára, és ott elfér egy lejtős feljáró. Hátul elég tágas az udvar.

– Nem lehet megoldani. Látnod, milyen magasan van az ajtó. Hosszú feljáró kellene. Télen csúszna az egész, ha bejegesedik. Ha elcsúszol, fel se tudlak emelni.

– Le lehet szózni a betont.

– Lefolyik a sólé, és árt a földnek. Azt mondtad, tavasszal virágot akarsz ültetni az út mellé. Gyerünk tovább!

A szomszéd utcában egy kopott, öreg ház állt a sok büszke villa között. Egy éve halt meg a gazda, egy özvegyember. Gyerekei már régóta a fővárosban dolgoztak, nem adták fel az ottani egzisztenciát a vidéki örökség miatt.

– Az egyik ablak kitört!

– Biztos kicsúzlizta valami kölyök. Így van az, ha lakatlan a ház! Jó, hogy le nem akasztotta valaki az ablakszárnyat, ajtót.

– Nem olyan környék ez! A kilincsek is mind megvannak.

– Lehet, hogy szívesen eladnák a pesti öröksők. Legalább meg tudnának osztózni a pénzen. Mi meg rendbe rakatnánk. Tavasszal már hozzá is lehetne kezdeni.

– Nem lehet drága...

– Hátul orgonabokrok lesznek. Lila, fehér váltva. Itt a sarokban meg olyan aprólevelű, amit gyerekkoromban kecske-orgonának hívott a nagymamám. Gyönyörű, laza, halványlila fürtökkel volt tele a bokor. Az a legillatosabb orgona! Vázában is sokáig kitart...

– Amíg a kőművesek el nem vonulnak, nem érdemes semmit ültetni. Csak siratnád, amit kitaposnak.

– Már nem is kell! Nézzünk körül máshol! Hiába tetszik a ház, az udvar, messze van ez a központtól! Sehol a környéken egy bolt... Egy kifliért három kilométert kell gyalogolni.

– Amit tegnap néztünk... az sokkal jobb helyen van.

– A sarkon van egy kis áruház, olcsó árakkal. A telken gyönyörű fák. Új házat terveztetünk, és megszabjuk, hogy minden fát hagyjanak meg. Árnyékos, hűvös lesz nyáron az egész udvar. Hozatunk egy kocsi homokot. Hadd játszanak az unokák, ha eljönnek nyáron! Két hinta is kell, hogy ne legyen vita, ki ülhet fel rá. Egy vastag ágra kötjük majd, vagy inkább erős fémlábakat állítsunk? Körülötte virágok lesznek. Talán nárcisz és tearózsa...

– Árnyékban nem lesznek szépek a virágaid...

– Jaj, dehogynem! Majd olyant veszünk, aminek nem kell sok fény. Árnyliliomot. Biztos van más is. Felveszünk egy tervezőt. Kertépítő szakembert. Lehet, hogy cserélni kell a talajt is. Tudod! Az azáleák miatt! Fehér és rózsaszín azálea lesz a kert közepén... és halványlila, amilyent az arborétumban láttunk...

Lassan az utca végre értek. A sarki üzlet már bezárt. Az épület végében elterülő, hosszú telek valamikor egy óvoda kertje volt. Szép, régimódi vaskerítés határolta. Mellette hatalmas fenyőfák sorakoztak, mint a katonák.

– Mint a katonák... – suttogta az asszony – Mit őriznek? Álmokat? A gyerekeket vagy a miénket... – felsóhajtott – ... a katonák se mindig tudják, hogy mit őriznek...

– Felépítjük...

A fák megadóan bólogattak. Beljebb a terebélyes kerek bokrok, a hirtelen feltámadó szélben dacosan rázták kopasz ágaikat, mintha csak azt jeleznék: Nem! Már nem lehet!

– Fázom.– suttogta az asszony és felhajtotta a kabátja gallérját.

Sötétedett. Lassan botorkálva indultak visszafelé.

– Biztosan bezárt már a Posta is. Holnap... Holnap feltétlenül meg kell venni a lottót...

Kamarás Klára: Búcsú egy régi baráttól

Meghaltál? Élsz még? Mindegy, úgysem értem.
A szél elfújta léted és neved.
Vagy tán a sors törölte le, mint egy írást...
Barát voltál? Mindegy... Isten veled!

Felrémlik néha-néha kedves arcod
Egy-egy borultas őszi alkonyon
A remény olcsó, a hit drága jószág:
Hogy élsz, remélem, hinni nem tudom.

Ha a vadszőlőt kinn a szél cibálja
S sötéten leng az omladó falon,
Káprázó szemmel szinte-szinte látom,
Te nézel be hozzám az ablakon.

Te szólsz hozzám a zörrenő levélben,
Bús ködpalástban te jársz kedvesen,
Foszló árnyékok látom átsuhanni
A dérral hintett, fáradt kerteken.

De lám, az ég oly szürke, szürke egyre
És nem idézi kérdő kék szemed...
Meghaltál? Élsz? Ki tudja, jobb talán így.
Barát voltál? Mindegy... Isten veled!

Kamarás Klára: A csibe

Elég az akciófilmekből, kínzásból és öldöklésből, nincs türelmem bámulni a politikusok acsarkodását se!

– Keressünk valami mást, szebbet, jobbat, ami az egész napi hajsza után megnyugtat, leköt, vagy új, érdekes ismeretet közvetít – mondtam egy este, és elkezdtünk ide-oda vándorolni a tv-csatornák között.

Filmek közepébe csöppentünk, ahol nem értettük a helyzetet, az események összefüggését, majd újra és újra ökölcsapásokra, pofonokra, vérző vagy vonagló testekre bukkanunk. Az emberi brutalitás dokumentumai... Hírek egy számunkra ismeretlen nyelven... menjünk tovább!

– Hát ez mi?

Üzem fekete-fehérben. Na, itt legalább nem lesznek rémségek! Közben akár meg is vacsorázhatunk, lehet beszélgetni, nem veszítjük el a történet fonalát.

– Ebben a filmben nincs is emberi hang, csak halk zenei aláfestés...

Egy futószalag. Ez jó! Gyerekkoromban is imádtam a mozik híradójában néha feltűnő automata gépsorokat. A palackozók, adagolók szinte önálló működése, mozgása mindig csodálattal töltött el.

– Nézzük egy kicsit! Ez egy nagyüzemi keltezőállomás belseje lehet... gondolom, mert más nem látszik, csak a futószalag, rajta tojáshéjak és kicsit még kába, egyforma naposcsibék. Két oldalról kezek emelik le az érkezőket nagy tálcákra. A szemét a futószalag végén potyog le. Közben egy-egy befulladt vagy sérült állatka... Ezek is a hulladék közé esnek... Csak a szépek, egészségesek indulhatnak további jövőjük felé. Sok-sok egyforma, ragyogó, világos csibe... A kezek dolgoznak fűgén, szabályosan. Közben a nézőre villan a szemeteskosár tartalma, tojáshéjak tömege, elpusztult, merev életkezdemények, köztük egy-egy még élő nyomorult is vonaglik a hulladék között.

Most a szalag elején feltűnik egy élénk tarka csibe... A kezek dolgoznak...

– Mi ez? Senki nem nyúl utána?

- Jobbról nem!
- Talán majd balról!

De nem!... Viszi tovább a futószalag. Vigyázzatok! Nem fogjátok elérni! Hát senki nem veszi észre?!

Az út vége előtt a csirke megfordul és elkezd visszafelé menni... vissza a megmentő kezek felé... már fut... rohan..., de a futószalag egyre gyorsabb, a zene egyre hangosabb, mintha a szívünk dobogása lenne... futás visszafelé szemben a sorssal... minden hiába? Csak futunk és futunk és egyre gyorsabb a sodrás a végzet felé...?

Több mint egy évtized telt el, mióta ezt a filmet láttam. Volt azóta krimi, szex, Valóvilág. Egyik sem hagyott bennem maradandó emléket, de a futószalagon rohanó naposcsibe látványát nem tudom elfelejteni. Ki a szerző, rendező, operatőr? Ne kérdezzék. Nem tudom. Csak ennyit mondhatok: Karma...

Kamarás Klára: Kék csend Impressziók egy fotókiállításon

I.

Álmomban kék a kék Duna.
Ringat. Lágyan sodor tova...
Árvult, üres tutaj vagyok,
de várnak öblök, tárt karok,
és partok várnak, zöld hegyek,
barátok hívnak, intenek.
Az álom persze mit sem ér,
mert véget ér, ha véget ér...
Közel s távolban semmi kék,
csak szürkeség, csak szürkeség...

II.

Talán egy hegy... talán egy vár,
de omladék már, rég nem áll.
Csak szürke kőben barna ér,
vagy ősi nyom, és rajta vér...
Itt nincs virág, termő faág,
csak gyom, bozót és pusztaság.
Tüzes a nap, tüzes az ég,
forró a szikla és a lég.
Mondd, mit remél, ki erre jár?
Halálos csend... halálos nyár.

III.

Valahol messze rőt hegyek
aranygyümölcsöt rejtenek,
de addig hosszú még az út,
elfárad mind, ki odajut.
Itt komor zöldek hűvöse
csak vágyat ébreszt, messzire
futnék, arany ligetbe fel...,
de már a visszhang sem felel,
leszáll a köd... jaj, nincs tovább,
nem jutok már a völgyön át.

IV.

Feljutni, fel a hegytetőre!
Ne nézzünk hátra, csak előre...
Míg tart az út, míg hajt a vágyunk,
hiába sebzi kő a lábunk,
téphet bogáncs, gáncsolhat bárki!
Így lehet csak a csúcsra hágni.
Hirtelen minden véget ér.
Se út, se ösvény, sem remény.
Felettünk trónol győztesen
a hegytető. Nem értük el.

V.

Egyszer minden tűzhely kihűl,
az emberzsivaj csendesül,
fű borít régmúlt lábnyomot,
csak acélvázak állnak ott,
hol volt egy ország, benne nép.
Már ősvadon a messzeség...
Még áll egy templom: kong fala,
mert papja sincs, s ha egymaga
ragaszkodik a régi ranghoz,
az Isten magának harangoz.

Kamarás Klára: A búcsúztató

A termelési adatok sora, mint szünni nem akaró áradat zsongott át a megszokott útvonalon: egyik fülön be, a másikon ki. Már csak összefüggéstelen szavak mozaikjaként hatottak az elpilledt hallgatóságra: volumen... bázisadatok viszonylatában... termelékenység... takarékoság és újra és újra: „tudatváltásra van szükség”!

– Na nekem már nem. – szögezte le magában Karcsi bácsi, aki kivételesen az első sorban ült, és kihúzta magát ünneplő ruhájában.

– Mikor kerülök sorra? Szorítja már a cipő a bütökömet. – morfondírozott.

Végre! Méltatás: Sok éven át... munkában megfáradt... Gyere vissza bármikor...

– Hiszen tavaly szó szerint ezt a beszédet mondták, mikor Piroska néni ment nyugdíjba! ...Azért szép, bizony szép, hogy itt mindenki előtt... és milyen megható...

Az öreg könnyezik... Egyedül ő.

Virágok... Kézfogás... Egy csomag.

– Valamit kellene mondani... Mit is, mit is...?

– de már sodorják kifelé.

– Gyertek a raktárba! Karcsikám, hoztunk virslit, meg sört.

– Mit is akartam nekik mondani...?

* * *

Karcsi bácsi, nem baj, ha nem sikerült megszólalni, elég ha csak gondolt rá. Én megértem, és egyszer el fogom mondani...

Valahogy így:

SZEDETT-VEDETT VÁLASZ EGY JÓLFÉSÜLT BÚCSÚZTATÓRA

Elhangzott itt sok tarka szólam,
Mint eddig mindig, minden évben.
Nem nekem szólt és nem is rólam
És az egész nem is értem,
De lenne még néhány szavam,
Hisz én búcsúzom, én magam.

Mindig a rossz színt választottam,
És gyakran a rossz lóra tettem,
Lottó-ötösről álmodoztam?
Nekem nem lett még kettesem sem.
Mért lennék ettől kevesebb,
Mint annyian a nyertesek?

Hogy, amit mondtam, mindig hittem?
És megbíztam mások szavában?!
Ebben még semmi furcsa nincsen!
Vagy itt nem így megy mostanában?
Csak jó szót vártam, meleget,
Hogy megvívjam az egeket!

Most ajtó előtt úgy topogjak,
Mint vén kutya, akit kizártak?
Míg odabenn vígan boroztok,
Nekem majd csont is jut... vasárnap!
Hát kérem...! Ez nem kenyerem!
Inkább eltűnök csendesen!

Kamarás Klára: Nostalgia, Pécs

Mért keresném a régi arcokat
az utcán hömpölygő diákseregben...?
Az élet friss és mindig újuló,
a lelkünk az, hol a múlt árnya rebben.
Én visszamenni többé nem tudok,
ott már a levegő is rég megváltozott...
Csak ódon házak, lombos fák sora
és templomok hűs tömjénillata
idézne titkolt, égő vágyakat,
vagy sörhajával tán a Tettye várna...
A romok közt a hősök ősi árnya
még ott lebeg... de mindhiába várnám
a sárga, pécsi villamost, csak árván
állnék a tündöklő, tavaszi fényben,
csak állnék... várnék... mint valaha régen...
Nem hűtlenül, mert szeretem, szerettem
a várost, ahol életre születtem.
Ezer kakukknak édes otthona,
én hívő és hitetlen, mostoha
gyermeke, akit, lám, kitaszított,
most üzenem, még nem vagyok halott!
A büszkeségem talán ostoba:
hová nem várnak, nem megyek soha!
Szépséges anyám, kedves városom,
maradj álmom, ha nem vagy otthonom.

Kamarás Klára: Mint fák a szélben

A dombtetőn a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíráébresztő tavaszi pompa
ideje véget ért.
Ki nő nagyobbra, virít szebben?

– vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.
...És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összecsaptak...
...de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák szélben:

– Vigyázz!

– Vigyázok...

– Érted s értem...!

– Ha te kidőlsz, nekem is végem...

Kamarás Klára: Magának könnyű!

– Hogy van, tanár úr? – kérdezte egy reszelős
férfihang az egészségügyi központ folyosóján
várakozó tömegben.

Cukor Géza nyugdíjas számtantanár kihúzta
magát és körülpillantott, mintha csak az osztályban lenne, és azt kutatná, ki merészelt
megszólalni engedélye nélkül.

– Hogy van, tanár úr? – ismételte meg a kérdést Lelkencz Lajos, hajdani éltanuló, akit a felesége kísért ide és segített feljönni a lépcsőn az emeletre, ahol a háziorvosi rendelők voltak. Géza bácsi végre észrevette, és bár évtizedek mélyéről merült fel benne az emlék, azonnal felismerte a régi, kedves tanítványt.

– Köszönöm. Megvagyok. Hetvenen túl, dicsekedni nincs mivel, panaszkodni meg nem érdemes – hangzott a diplomatikus válasz, aztán még hozzátette: – Csak a szemészre várok. Azt hiszem, új szemüveg kell. – húzta ki magát, hogy ezzel is alátámassza, nem beteg ő, mint itt körülötte a többiek. Egyébként is jól tartja magát. Ha jó napja van, 10 évet nyugodtan letagadhatna – legalábbis ezzel biztatják gyakran az ismerősök. – Eszi fene! Mire

mennék vele? Ha tizedet letagadnék, még mindig maradna 65 – szokott magában élcélődni.

– Hát Te Lali, hogy vagy?

Nevezett Lali is bőven elmúlt ötven, nem is volt valami jó színben, hát csak leszegte a fejét, mint annak idején az első padban ülve, ha durcás kedvében volt.

– Van nekem elég bajom! Múlt héten jöttem haza a kórházból. Most felülvizsgálatra jöttem... meg gyógyszerért. Az is kár belém... Halottnak a szenteltvíz!

– Ugyan már, Lalikám! A gyógyszert meg... nem elég kiváltani, be is kell szedni! Majd beartod, amit az orvos mond, szépen rendszereesen szeded azokat a pirulákat, aztán meglátod, rendbe jön minden... Látod én is, hogy megvagyok, pedig műtötték a gerincemet, volt már vesekövem, meg az epémmel is mennyi baj volt... Egyszer agyrázkódást is kaptam, mikor leestem a padlásról... Csak nem kell mindjárt megijedni... Azért vannak az orvosok, hogy segítsenek. Na, csak fel a fejjel!

A körülállók tisztelettel hallgatták ezt a szónoklatnak is beillő biztatást, de Lali csak legyintett:

– Könnyű magának, tanár úr! Magának könnyű... Maga nem volt alkoholista!

Ezen a válaszon eléggé megdöbben Cukor Géza nyugalmazott számtantanár, és felháborodásában már majdnem kicsúszott a száján a csattanós válasz:

– Téged se géppisztollyal kergettek az alkoholizmusba! – de rápillantott a szemmel láthatóan szégyenkező asszonyra, aki Lajost segítette egyensúlyban tartani, hát csak felhúzta a szemöldökét, biccentett és összeharapta a száját. Mit is lehetne mondani? Mire valami udvarias válasz eszébe jutott volna, kinyílt a rendelő ajtaja, és elnyelte Lajost, alkoholizmusával és pironkodó feleségével együtt.

– Az se bolond, aki hallgat. Most csak röstelkednék magam előtt, hogy megbántottam azt a szegény asszonykát – dünnyögte Cukor Géza tanár úr két hét múlva, mikor letette a három szál szegfűt a frissen hantolt sírra.

Kamarás Klára: Szavak

Mindig hittem a szavak erejében.
Bódító szép mesék fehéren
altató mákonyát
beszívtam sok-sok éven át.
Később csak hagytam,
higgyék, hogy hiszem...
hogym bennem ne csalódjon senki sem.
Én annyi könnyet, szenvedést
láttam, hogy elmondani
minden szó kevés....
Már kisgyerekként észrevettem,
hogym nem az okos szó az úr:
hogym ki-ki hogyan bírja hanggal,
úgy boldogul...
csak ámultam, hogym hangos ordítás
hogym babonáz meg balga szíveket,
és hazugságok harsogó szava
halálba hajszol, jaj, százezreket.
Most álljatok meg!
Intő szó kevés...
Skandaló örületből béke nem fakad,
csak szenvedés.

Szavak... Tudás bölcsője.
Szavak.. Jók és a rosszak...
Daltól, tudástól
senkit meg ne fosszak:
legszebb a szó, mikor anyánk mesél....
de legyen százszorosan átkozott,
aki hatalma mámorában
a szavak erejével visszaél!

**VÉGH SÁNDOR
BEMUTATKOZÁSA**

A szerző bemutatkozása

1953 egyik tél szerdájának második felében, Jánoshalmán, amikor az esti 8 órát még nem harangozták a templomtoronyban, láttam meg e napvilágot. Nagyközség az a hely, de akkor is poros alföldi falusiként szembesültem a szegénységgel, a kemény renddel, a szigorúsággal, és kaptam sok-sok régi értéket. Visszahúzódva figyeltem: mi lesz ebből?

Először talán szüleimnek köszönhetem, ők voltak azok, akik az első betűvetés és olvasás megismerése után azonnal a könyvtárba vittek. De jól tették! Olvastam, faltam a könyveket, és írtam-írtam.

Olvasónaplót.

Guggoltam a poros udvaron, – apám de utálta! (miért nem tudsz rendesen viselkedni?) – és álmodtam egy szebb jövőt. Városokat, hidakat, embereket. Később megkaptam, de nem mindig járt örömömre, de akkor még... csak álmodtam.

Tudják, milyen volt a néprádió? Úgy az 50-es években. Aki nem tudja, elmesélem: egy pici doboz, még jó, hogy ha nem telepről szólt, mert volt áram nálunk, és fogható volt a Kossuth, a Petőfi Rádió, no meg a Novisad. Nem volt skála, meg hangolás, csak átkapcsolsz. Hírek, rádiójáték meg magyar nóta.

Hát itt a lényeg: hallgattam a meséket, történeteket, és álmodtam. Hittem, hogy úgy léssen, ahogy képelem.

Később, a középiskolai magyartanárom az írásaimra azt mondta: ez nem jó! Felhagytam vele. De egyszer csak jött a kényszer, no meg az élet sokszínűsége, és újból írni kezdtem. Az Internet felfedezett, míg távoli barátaim is azt nem mondták, elhitették velem: meghallgatnak. Az őszinteséget meg tanulni kell manapság. Megéri pedig!

Nos, hát innentől számoljunk! Úgy jó tíz éve alkotok újra, és osztom meg környezetemmel.

Ha valami nagyon érzékenyen érint, ki kell írnom magamból a látott képeket, a kapott po-fonokat, az átélt örömöket, s mindazt, mi le-het akár lényegtelen is. Jól-rosszul teszem-e, nem tudom, döntse el az olvasó.

Végh Sándor vagyok Jánoshalmáról. 1965 óta Szegeden élek, s e várost tekintem az alapnak. Innen indulok, és ide térek vissza.

Mindig.

Bibliográfia

Elismerés: 2005. május 01.-re az MSZOSZ Csongrád Megyei Képviselőlete által alapított **JUHÁSZ GYULA-díj** több évtizedes közéleti és publikációs munkásságáért.

Publikációk, könyvek:

Vikk.net - Virtuális Könyvkiadó:

Hangulatok – Novellafüzér 2000.

<http://www.verslista.hu> antológiái:

Hálóba szőtt szavak 2001.

Álmodók Földje 2004.

Magánkozmosz 2. kötet 2005.

VersüzeNET 2005.

A lélek temploma 2006.

<http://www.fulleextra.com> antológiái:

I. antológia 2004.

II. antológia 2005.

Önálló kötet:

A csend hangjai 2006.

Internetes megjelenés: <http://veghs.atw.hu/>,

<http://www.verslista.hu>, <http://www.kalaka.com>,

<http://www.muveszetek.hu/napsziget>,

<http://www.digitoll.hu>, <http://veghs.fulleextra.com>

Végh Sándor: Fiaimnak!

Édesanyjuktól!

Öleld magadhoz, hús lágyvizű tó!
Cirógasd arcát, viharból lett szellő!
Szeresd, apró kavics, igaz utakat tördelő!
Tanítsd meg, napfény, hitek mögé látni!
Értesd meg, dús lombú fa; nyugalmat találni!
Éhesen rikoltó madárfióka, mondd:
mi jobbá akartunk válni!

*

Édesapjuktól!

Szüleitek arca már összetört tükör.
Fénylő vetések végén mélyülő gödör
ásít szívük feletti szivárványok
összes létéhez. Nektek ajándékoz
minden kétséget! Álmaitokat őrizzétek!

*

Őrangyalukhoz.

Érdekein túl őszintén őrizze hitét,
ám mégis lássa:
amott egy hangya. Hogy szalad!
Tudasd vele: kezdettől fogva szabad,
a fájdalmas gyermekkor hiába rohan!
Álmodd vele céljait, taposva sárban,
sebbel nehéz ember e gyarló világban
árva arccal is tudja:
elfolyó idő a könnyű ígéret!
Igaz élnivalóságát ne térítsd el!
Ármánnyal szőtt önzés terhét vedd el!
Acsar kutyáktól kivert terhét tiszteld meg,
s adj melléjük méltó társat,
mikor a tegnap már nem segíthet!

Végh Sándor: A tavasz kövei

A megmerevedett akarat összetört,
és közben tavaszi hang zörren.
Riadtan kapják fel fejüket
a nyugalmat adó neszek.
Kérdőn nézem emlékeim,
zöldellő hársak illatképeit,
a város
kő- és zagyva, árnyékos rögeit!
Józanságukat vesztett szavak
hullanak hiába alá.
Csosszan hosszan gondolataim
álmaim előtt.
Nem értem!
Mondd! Meséld!
A régiek hogy gondolták?
Csuklóm merev, magam is... de
mernék még,
ha folytatom?

Végh Sándor: Tavasz

Egymás nélkül vacogunk,
mint dermedt jégcsapok,
de a nap – íme – felébredt,
és mi együtt sírunk
végzetes szépségünkben.

Végh Sándor: Az Idő

Ím, elveszek az öröklét dalában,
a vágy éget belém üszkös képet.
Játszva fordul ölelésbe, amit féltek.
Táncot rop testem fehér talárban.

Kérlek, lobogj a sötét éjben,
szeresd képmását is az égnek!
Öregségünk hittet int feléje,
csöppnyi holnapom már elég.

Végh Sándor: Öltöztetett szellem

Rám borulnak az árnyak,
befödöm velük napjaim.
A fák lombjaként
óvom az égető fénytől,
az éj hűvösét lopom meg,
a reggeli harmatmúlást idézem,
s vállamra húzom a vérző hajnalt.
Csend vagyok.
Hittet védett áramló folyók zenélnek,
dallamuk zsongja körül habozó személyem.
Végtelen pillanatban alszik a város,
miközben dőlnek halomra az álmok.
Táguló szemekkel idézzük a mámort,
néhai elődök törvényei,
szivárvány gyöngyökben:
sziklarajzok.
Csend vagyok.
A tegnapok ízei felejtődnek mostani
fényeinkben. Élére hajtom vágyaimat,
hogy móddal élhessem álmainkat.
Reccsen egy vállfa, hull
alá illatos ruhája szekrényeimnek.
Csend leszek.
Az ígéret nappalai öltöztetnek,
s bár vérzik a múltam,
most mégis ostromol a fény.
Kabátom lóg fáradtan a fogason,
még billeg a hazahozott hűvös huzatban,
s amikor megint kéz nyúl majd érte,
új, más színben akar hazaérni –
melegével, álmával, reményével!

Végh Sándor: Letenye

Hazaérve magamhoz öleltem a csendet, kerestem a szavakat, elakadtak, vagy még meg sem születtek, kompromisszumokon keresztül bukdácsoltam, tettem a dolgom így az utazás után, poros köpönyeget porolva. Emlékeim élesztgetve révültem bele a Sétakert melletti képekbe, elbujdokolt völgyben húzódó két vékony fémszalagra rácsodálkozva, hisz ha lenézek, még ma sem tudom: honnan jön, s hová tart, mit hoz szárnyán a szél, feszült orral beleszimatolva az illatoktól terhes tavaszi légbe, éjjel rákönyökölve a sötétségre, – kezemben a frissítőmmel – szemem elvész a kert évszázados tölgyeinek hihetetlen lombzöld sátraiban, s nem tudom, mi végre az a sok vetési varjú, miért kárognak-rikácsolnak annyira, mire akarnak figyelmeztetni, szólnak csak talán: Hé! Itt élünk mi is! – felejtsd el a fekete szárnyakat, élvezd a pillanat szépségét, azért jöttél ide, mert több évtizede elültetted felnőtté válásod kamasz facsemetéjét, hát most akkor ülj le hatalmas dereka mellé, rád borul óriási lombja, ismered minden ágát, levelét, zegzugát, Te élted át, ez a Te múltad emlékkönyve, lapozz bele!

Fegyelmezett útvonaltervezéssel, felpakolva reménnyel, hittel, várakozással suhant velünk kirándulásunk szekere, fejek billegtek, képek tornyosultak, málháktól terhesen süvítettünk bele az alföldi tájba, betérve a mélykúti kocsmába, zord dolgát végző kocsmárossal, ott csilingel még a szolgálati mosdójának kulcsa a foltos poharak mellett, miközben kávészerű lötytyöt lódít elénk, itt könyököl a mosolygós-piros arcú reggeli úr gyűrött ruhájában, borostás-véres szemekkel udvariaskodja a mát felénk – egykedvűen nyúlva itala felé. Lovaink újult erővel vágatnak tova a bajai

zegzugos elterelések közepette keresve a helyes irányt, kalapom emelem a temető mellett, itt már nem válaszolnak, de gondolj csak bele, miről mesélhetnek? A Duna ezüstös, széles hátán hordja a pillanatot, nekiszegezzük mellünket a friss tavaszi szélnek, már előttünk a Mecsek zöld vonulata, lábainál az óvatosan meghúzódó várossal. Drága Barátunk áll az egyik sarkon, mi meg egy másikon törjük az egyenest ketté, magunkhoz öleljük a találkozást, s futunk-futunk tovább dombnak – nekem hegynek – fel, völgybe alá, jobbra a cseretői tó, csillogó tükrében fürdik a nap, odébb egy piciny falu, templomtornya alattunk karcolja a lég kék tömbjét, emlegetjük Jávorka Ágit, szertelen szelleme, élete sodrásában, ugyan merre vihette? Kaposvár, Te álmos város, csak úgy pillanatra érintünk, száguld alánk az út szalagja, s máris Nagykanizsa. Diákvárosom, hát Te is felnőttél, oly picik a régi, ismert házak, s mennyi új képzelet megvalósult, csak találjunk virágot, ah, mégiscsak kisváros maradtál, meglepinek meg jó lesz más figyelmesség.

Hullámvasutat játszik velünk a táj, repcemező aranyló kendőjét terítette a domboldalakra, virágillat úszik a langyos szélben, barátságosan int felénk a letenyei templomtorony. Sida és Tibor terelget befelé bennünket, mintha ezer év óta ismernénk egymást, a többieket is, örömünk száll egymás felé, hallgatjuk két tiszta ember bölcs, nyugodt szavait, szomjasan isszuk közös tiszteletünket egymás iránt, levetkőzhetsz meztelenre, a lelked teszed közszemlére költőként, de itt csend van, béke van s tiszta, áramló öröm. Őrzöm a félhomályos szoba titkait, az odasűrített emlékeket, az övékét, a miénket, az enyémet, a nyugvó polcok könyvterheit, a viharos múltjuk emberivé válását, utolérhetetlen nagyságukat, ahogy így

tisztán tisztelnek meg bennünket, s mi viszont. Borzongva a várakozás pillanatával, szemlélem a szobrokat, festményeket, magamba zárom az Ő hangjukat, csukott szemmel hallgatom magunkat-egymást, ahogy dalamra kelnek verseink, az otthon békéje duruzsol szívemben, oly jó ez a nyugalom, itt van, amiért megérdemesül a pillanat, hullnak alá a lélek szavai, emberek vagyunk, ruhátlanok, és odakünn belekondul a templom harangja, idebenn pedig válaszol rá egy falióra hangja.

Végh Sándor: Barátom

Csak a csend beszél helyettem,
hullajtja feléd őszi titkait.
Leckeként futnak eléd napjaim,
- mosolyok bújnak benne némán-,
ajtók csikordulnak a sírás
arcán, szót váltunk, ha kell,
ha nem...hát nem baj...
Elmúlt élet zörren talpad
alatt, kopog sétáink nyomán
az ősz, tanuljuk a hangokat,
színeket varázsol elénk az ég,
- kósza idegenként lépünk elé-,
jégbedermedt ölelésekre
hintjük a szót, sivár magányok
futnak szét, ahogyan kinyitja
szemét újra a remény!

Végh Sándor: Hajnal

1. Hideg tél zörget ablakot,
vattába burkolt árnyékvilág.
Álmosan úszik elő a reggel,
szürkéből lassan világosra vált.

2. Didereg az öreg mozdony is,
majd dühödten vált irányt.
Belezakatol az idegen világba,
átrepíti tegnapján az utasát.
3. Viselkedések nyúlnak el székeken,
a havas táj is csak integet.
Reményből indultam fény felé,
tengermély óceán tolult elém.
4. Homályból vett erő hiteget,
karjában ringat észérveket, de minek
zötykölődik ridegen, elhagyott
váltókkal tűzdelt állomásokon át?
5. A csend szava szólít eléd.
Vetkezd le végleg vétkeidet.
Kalamárisom immár vörösre vált,
tapasztalt sebeim gyógyulnak már.
6. Játékom immár utolér, egy idegen
szempár csodálkozik ránk, rebben
hitelem takarító kezében, ahogy
könnyel lezárja műszakját.
7. Amott egy gyertya fénye lobog,
szüleink mormolnak boldogító imát.
Rezzenéstelen indulunk a harcba,
önmagunk, és egymás karjain át.
8. Díszehagyott ruháim elvesztem.
A fogas is kérdésre vár:
mikor nyughatsz itt kedvesen,
te nedves, levetett sötét kabát?
9. Társmagányok zörrentik az éjszakát,
nyitott ajtók fonódnak rám csendesen.
Nemek villáma hiteget, saját színeim,
szüntelen fényes ígéretek mosolyán.

10. Különb e nézet, mit hiszel ma,
álmodat csókolja a valóság,
remények harsány „tus” zenéje
kérdézi: Te mit csinálsz?

11. Teszem, mit lelkem rejtett zuga,
itta magába anyám-apám mondott szavát.
Törvényeinek hódolt be akarva, népek
leköpiött bölcsességére telepszem rá.

12. Álmodni mertem itt, ma e földön,
s röhög a hiéna világ, ha ráérsz ma
megtenned, ne várd a holnap
igazoló szavát!

13. Utószó:
Csak rejtsd ide izzadó tenyered,
harcaidra nyisd ki szívedet,
a szépség és a szörnyeteg
felváltva ont vétkeket!

Végh Sándor: Nézlek

Ordít az éj, ragyogva ülsz helyettem
magányunkban, s légröptű angyalok
ölelik át lelkedet.

Imát mormol a némaság, sóhajtása
kétes válaszokat tömjénezt.
Derékaljad hideg lepedője gyűri
Egyedüllét-álmodat.

Megszületett az éj gyermeke,
s ím, nekemdől a hajnal.

Fáradt kezeimet pókhálóként
fonják át a szavak.

A gúnyolódó hold is elbújt már,
a remény napja mögött szégyelli magát,
de nem láthatom, mert szemedben
még ott guggolnak a csillagok.

Végh Sándor: Kocsmacsend

Szigorú álmélkodásom terét veszttve,
elszáradtam, torkom köszörülve
bámész képekhez tornyosulok,
szédelő habok fölé könyöklődnek
mindennapjaim.

Gyűrött tegnapom vértezett robaja,
izzadó örömök kínlódó csikorgása
zúgó ármány, ömlő sikollyal,
csábító kéjjel hiteget hűségzavakkal
holnapokat.

Itt hallom a füstöt, rekedt morgást,
miközben pörköltfoltos térképek
között, piros kockákra kapirgálom
a légypiszkos tegnapot,
szinte ott vagyok,
s csak vagyok!

Végh Sándor: Nagyapám

Csodálatos ember,
végtelen nyugalomban,
lelkének csendjébe
takarózva,
ül órák hosszat
egy halomban
gondolataival.

Végh Sándor: Jutka

Mosoly arcodon,
vágy nyújtózik tétován.
Szerető álmom.

Végh Sándor: Baráti kör

Szálkás üléseinkre telepedve,
szédelő gondolatainkat levetkezve,
csevegő pillanatok guggoltak
a keresztre feszített sorsunk
golgotai léptei között.

Akaratlagos köreink hullámai
túlcsordult azonosságba
álltak össze, keresetlenül
megesett vajúdó kacagásainkért,
zúzódott pillanatokba csomagolt,
ünnepeket óhajtó meglepetésekért.
Szellő ritkán ébredt, falevelek
fűrészfogas zenéje elnémult a
hőségben elköszönő napjaink után.
Feledhető múlt görcsös ágain
átvillanó talányfények, madarak
ülte, piszkolt királyi székekre
szórták utolsó panaszuakat.

Perceink kövültek lélekfürdő
énnélküli rohanásba.
Összerogyott utak, képzel
célok akaratára.
Nyelvcsücsörített grimasszal
hittünk szóvirágoknak,
majd szedtük össze hervadó
csokorba, néma országutak
tiszteletlen sírhalmaira.

Könyörgő imámban hittem az
elnémult időben,
álmaimban, a tiétekben is,
és mondtuk mindegyikünkért.
Az építkező jövőt ültem le itt elképzelni,
a megalkuvás nélküli szőke
folyónk partján, belezuhanva
a túlsópart tömör zöld tömbjébe.

Lefekszem, és a lassan szárnyaló
madarak fölött gomolygó fehér
pamacsok szédítenek.
Elmerülten, a fenséges folyóvíz
törvénybe foglalt úti célját vélem
tudni, hisz az oly
egyszerű, szükséges és igaz.

Végh Sándor: Mohóság

Én várok,
miközben ünnepel a város.
Dünnög a kamra, éhes álmokat
szunnyad véres karma
ellentéteinknek!

Végh Sándor: Kezdet

Puha tüllök lengnek előttem,
melyen át a nap piciny tűcskéi
belém szurkálják alakodat.

Tétova nyújtózás, fejreállt világ,
foltok, vakító csillogás.

Elérve sima bőröd oly jó!
Érinteni egy darabot a világból,
megérinteni egy csepp a tengerből.

Világni utamat,
zaklatni a Főt,
szagatni gondolatot,
koszos ruhát.
Érdekel? Csak Őt!
Lenge kép.
Bekeretezve időmmel
Jössz felém!

KÖSZÖNET

Köszönet

Változó világunkban egyre kevesebb ember szentel időt, pénzt és fáradságot a kultúrának. Éppen ezért értékeljük mindazokat, akik belső késztetést éreznek, hogy bizonyítsák segítő szándékukat. Köszönettel tartozunk a kötet megjelenéséért néhány önzetlen támogatónak, több barátnak és társnak, akik ma is hisznek az amatőr írókban, akik hisznek bennünk. Egyengették a kötet megjelenésének útját, kiemelkedő szerepet vállaltak patronálásukkal. Hálások vagyunk anyagi támogatásukért.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik lelkes közreműködésükkel önzetlenül segítették „A lélek temploma” összeállítás megjelenését. Álljon itt a nevük, mint egy baráti kézfogás, köszönetképpen:

Baranyai Attila Badacsonytördemic
Bodóné Csiba Gizella Budapest
Dobrosi Andrea Budapest
Fuchs Éva Izabella Pécs
Gósi Ferencné Győr
Hanyecz István (shf) és Etelka Svédország
Karaffa Gyula Nagyoroszi
Kiss Angéla Székesfehérvár
Nagy János Szeged
Nagy Mihály Németország
Szabó Gitta (Schlemmerné) Budapest
Szakáli Anna Zamárdi
Tatár Judit Budapest
Tóthné Nagy Erzsébet Hajdúböszörmény
Végh Sándor Szeged
Vörös Bernadett Székesfehérvár

TARTALOM

Bevezetés 3

Lengyel Szabó László emlékének ajánlva 9

Írásaink 13

Lengyel Szabó László 14

Baranyai Csaba 20

Bató Boglárka 22

Benke Rita 25

Benkő Gabriella 28

Csatlós András 31

Dániel Nagy László 35

Demeter Zsolt 39

Dobrosi Andrea 43

Efraim Staub 45

Egry Artúr 47

Fekete Eszter (Arthemis) 51

Fetykó Judit 57

Fiala Sándor 60

Fuchs Izabella (Femis) 65

Gergely Beatrix 67

Gyurcsek Attila Sándor (Medex) 73

dr. Hamvas Ákos 78

**Istvan Hanyecz
(Stefanicus Hungaricus Firkász) 79**

Kálmán Eszter 84

Keller Ferenc (Szeth) 90

Kiss Angéla (Mimangi) 96

Koródi Sándor 99

Kovács György 101

Kovács József Tibor 105

Kovács Károly (koka) 107

Molnár Szilvia 110

Nagy János (Jega) 115

Nagy László Zsolt 119

Nagy Mihály 121

Nyul Krisztián 123

Pogány Zoltán (Betyár Benő) 125

Szabolcsi Erzsébet 132

Szabó Gitta 134

Szakáli Anna 139

Százdi Sztakó Zsolt 143

Szilágyi József (Árvai Emil) 145

Szita Zoltán 147

Tatár Judit (Bambusz) 151

Tóthné Nagy Erzsébet 153

Tristan Lind 156

Varjú-Kolozs Mónika 158

Várhelyi Klára (cherno) 163

Votiskyné Jakus Edit (Dina) 167

Vozárik Lajos (dalos) 169

Vörös Bernadett (Angel) 171

A Barátok Verslista 2006. évi díjazottjai 175

- Kamarás Klára 179

- Végh Sándor 195

Köszönet 209

Tartalom 211

Ajánló 215

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

AJÁNLO

KEDVES ELFOGLALT EMBERTÁRSAM!

Nincs ideje?

Túlságosan fáradt, hogy nekiüljön fogalmazni?

Nincs kedve? Nincs ötlete?

Nehezen jönnek tollára a szavak?

BÍZZA RÁNK: FORDULJON AZ ÍRÓPULTHOZ!

Megírjuk, készre írjuk, átírjuk; lektoráljuk,
szerkesztjük, korrigáljuk; begépeljük,
megformázzuk, kinyomtatjuk az Önnek és/vagy
Cégének fontos és sürgős írnivalókat.

BÁTRAN TÁMASZKODJÉK AZ ÍRÓPULTRA!

Vegye igénybe - országos szinten egyedülálló -
szolgáltatásainkat, és dőljön hátra nyugodtan!

Csak ennyit kell felírnia:

pluteum@gportal.hu -

<http://pluteum.gportal.hu>

06-20-444-6556

- és leírhatja a gondokat.

ÍRÓPULT. AZ ÍROTT SZÓ KÖTELEZ.

- A. **ALKALMI ÍRÁSMŰVEK ÉS BESZÉDMŰVEK** (rigmusok, köszöntő-versek, pohárköszöntők, meghívók, értesítők családi, baráti összejövetelekre, évfordulókra, egyéb eseményekre);
- B. **MAGÁN JELLEGŰ ÍRÁSMŰVEK:** elsősorban rokoni, baráti, szerelmi levelek vagy bármilyen más, magán jellegű szövegmű;
- C. **KISELŐADÁSOK, (SZAK)DOLGOZATOK,** újságba beküldendő **OLVASÓI LEVELEK** (készre írás, stilizálás, újrágépelés – vázlat vagy kézirat esetén);
- D. **SZAKMAI ÖNÉLETRAJZOK** (hagyományos vagy amerikai típusú – igény szerint);
- E. **HIVATALOS ÍRÁSMŰVEK:** levelek, illetve egyéb szövegek (kizárólag egyéni szövegezésű válókeresetek, meg-hatalmazások, kérvények, kérelmek, beadványok, panaszok, reklamációk stb.);
- F. **KÖZÉLETI ÉS ÜZLETI JELLEGŰ (CÉGES) ÍRÁSMŰVEK:** leírások, ismertetések, beszámolók, jegyzőkönyvek, árajánlatok, jegyzékek, leltárok, használati utasítások, megrendelés-szövegek, hirdetés-szövegek, reklámszövegek, szlogenek stb.;
- G. **KÖZÉLETI BESZÉDMŰVEK** tetszőleges alkalomra: hozzászólások, felszólalások, ünnepi beszédek, megemlékezések (pl. évfordulókon), avatóbeszédek, köszöntők (pl. céges vendég), búcsúztatók (pl. nyugdíj) és (világi) sírbeszédek, nekrológok;
- H. **KÉSZEN KAPOTT** (kézzel vagy írógéppel írott, illetve számítógépről nyomtatott), magánkiadásra szánt szövegek, **KÉZIRATOK** (pl. szakdolgozatok, naplók, visszaemlékezések) tartalmi és/vagy nyelvi **GONDOZÁSA**, kiadásra történő előkészítése);
- I. **KIVONAT, JEGYZET vagy VÁZLAT** készítése hozott, kizárólag nyomtatott sajtótermékből (újság- vagy folyóiratcikk, kiadónál megjelent tanulmány vagy szakkönyv).

A lélek temploma

*Ha barátokra vágysz,
vagy sorsod mostoha,
legyen e verskötet
a lelked temploma.*

*Ki csalódástól terhes,
nincs háza, otthona,
annak is áldást oszt
a lélek temploma.*

*Nincs harangja, tornya,
nincsenek falai,
rajta jelkép nem virít,
csak érzelmeink sorai.*

*Lépj be hát reménnyel,
nem csalódhatsz soha,
mindenkit befogad
a lélek temploma.*

(Kovács Károly)